

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 622

Εβδομάς

ΕΤΟΣ ΙΒ' ΤΕΤΑΡΤΗ, 30 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ Άριθ. 623

Επίκαιροι στίχοι

Π-ρ-ο-σ-ο-χ-ή!

(Έδω «Ραδιοεβδομάς»
..Ειρήνη έφ' ήμάς!)

Αθήναι

Παράξενη κατάσταση στην ήν εβδομάδα
πού φέρνει πονοκέφαλον ού μήν μά καί ζαλάδα:
Ήφαιστεια έκρήγνυνται, νησιά καταποντίζονται,
ό πόλεμος έπέρχεται κι' οι Ρώσοι... ξεμουαλίζονται...
Σωστός, αλήθεια, πόλεμος τών «νεύρων», άδελφοί,
πού έλαβε πραγματικώς τρομακτική μορφή,
τόσο, πού μόνο ένας Θεός, άγαπητοί μου, ξέρει
..ή αύριο τί θα φέρη..

Μόσχα

Πολύ μάς συνεκίνησε τό... ήφαιστειον τής Θήρας,
άλλά βεβαίως παίζομεν ρόλον... εϋθύμου χήρας
πού παίζει καί γελά
διόλου... ντροπαλά.

Κι' έντός, όπως θα είδατε, διαστήματος μικρού,
άφίσαμε τούς «σύμμαχους» στά κρύα τοϋ... λουτροϋ.
Άλλά νά μήν έκπλήττεσθε γι' αυτήν την άπιστίαν μάς
κι' ούτε νά την έκλάβετε ως μιάν άχαριστίαν μάς
άπλώς, αί συζητήσεις μάς μίς φάνηκαν... πλατειά
κι' έξ άλλου ό φόν Ρίμπεντροπ
είναι καί... ωραιότερος από τόν... Νταλαντιέ.

Λονδίνον - Παρίσιοι

(Κουθέντα τηλεφωνική,
διόλου... νευρική).

ΝΤΑΛΑΝΤΙΕ :

—Άγαπητέ μου Τσάμπερλαιν, γιά πές μου τί θα γένη
τώρα πού ό κόσμος έφτασε περίπου εις τό χτένι;

ΤΣΑΜΠΕΡΛΑΙΝ :

—Διόλου μήν άνησυχής, στο λέω με ξεθάρρεμα,
πλήν τώρα νά μή μ' ένοχλής... πηγαίνω γιά τό... ψάρεμα!

ΝΤΑΛΑΝΤΙΕ :

—Μά λένε, τό παιχνιδιον πώς τήχουμε χαμένον!

ΤΣΑΜΠΕΡΛΑΙΝ :

—Θά λάβουν την άπάντησιν... ως κεραυνόν εις φάκελλον εϋ-
(ώδη τυλιγμένον!

Γενεύη

*Ω, μνήσθητί μου, κύριε
φόν Ρίμπεντροπ, μυστήριε,
πού πήγες, είδες, μίλησες κι' υπέγραψες έν βία
έν σύμφωνον πού τρώμαξε πολλούς στη Βαρσοβία,
τόσο πού μαύρα βάλανε
καί δεκατρείς επίτοκες, ως λέγουν... αποβάλανε!

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

Ανταίος

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

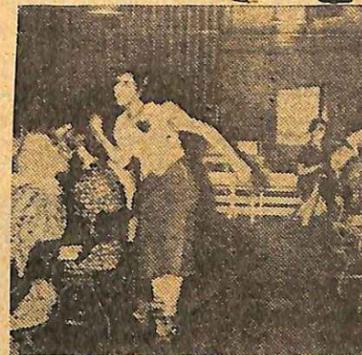
ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

1. Τζορτζ
16.8.85
35282

Μιά εικόνα

Οι υπάλληλοι στην 'Αμερική χρησιμοποι-
ούν... τροτινέτες χάριν τεχνότητας!

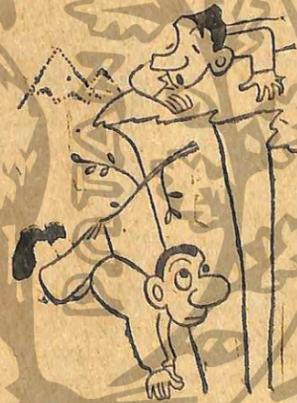
Μιά Ιστορία

Ο Πάλλος δημοσιογράφος Έρβέ Λω-
τρέκ παραθερίζει στα Πυρηναία. Μιά μέ-
ρα διακρίνει στην κορυφή ενός βουνού
την άπομονωμένη καλύβα ενός βοσκού:
— Τί εϋτυχισμένος πού θάναι αυτός έ-
τεί! λέγει ό δημοσιογράφος. Δέν είναι ά-
ιαγκασμένος νά διαβάξη έφημερίδες!
—Και όμως είναι τόν πληροφορεί κά-
ποιος.

Και τοϋ διηγείται την εξής άφάνταστη
ιστορία: Ένας κάτοικος τών Πυρηναίων
θύμωσε με τόν ταχυδρομικό διανομέα τής
περιοχής του. Γιά νά τόν έκδικηθή λοι-
πόν, ήρθε μιά μεγαλοφυά ιδέα: ένέγραψε
τόν άγνωστο αυτό βοσκό συνδρομητή σε
μιά παριζιάνικη έφημερίδα! Έτσι, ό δυσ-
τυχής διανομέας είναι υποχρεωμένος
νά ανεβαίνει κάθε μέρα τό βουνό γιά νά
δώση την έφημερίδα.

— Κι' ό δυστυχισμένος βοσκός είναι υ-
ποχρεωμένος νά την διαβάξη, συμπληρώ-
νει ό εϋφρολόγος δημοσιογράφος.

Μιά γελοιογραφία

ΣΠΟΥΔΑΙΟΣ ΣΩΤΗΡ

Ο φίλος (από πάνω).— Έχεις νά
ιοϋ δώσης κανένα δεκάρικο, νά πάω ν'
άγοράσω σκονί:

Ένας Κροίσος απέθανε

Την περασμένη εβδομάδα πέθανε κοντά στη Λωζάννη ένας ολλανδοβραβίος τραπεζίτης: ο Έντβαρ Μανγκάμερ.

Ο Έντβαρ Μανγκάμερ, μέχρι πρό μνηός ήταν ένας από τους οικονομικούς δικτάτορες του κόσμου, γυνικός Διευθυντής της πανίσχυρης τραπεζής Μέντσελσον, δισεκατομμυριούχος ο ίδιος.

Ο Μέγας Ραββίνος των Παρισίων κ. Σθάρτζ.

ος, οικονομολογική μεγαλοφυΐα, έδανειζε στα πλουσιότερα κράτη.

Ο Μανγκάμερ, που από μικρός υπάλληλος, είχε γίνει κροίσος, είχε από μακρού έναν αισθηματικό σύνδεσμο.

Πρό έξι μηνών, η κατάσταση της υγείας του, που δεν ήταν ποτέ ικανοποιητική, χειροτέρευσε, κι' οι γιατροί έδηλωσαν στόν τραπεζίτη:

— Σας μένουν έξι μήνες ζωής.

Ο Μανγκάμερ έσπευσε τότε να παντρευθή την εκλεκτή του.

Το μοιραίο όμως, πλησίαζε. Και πρό μνηός ο Μανγκάμερ απεσύρθη στην Ελβετία. Ο επικείμενος όμως θάνατός του έκλονισε ξαφνικά την οικονομική πίστη της Τραπεζής, που διηύθυνε. Ποιός θα τον αντικαταστάσει στους τεραστίους οικονομικούς συνδασμούς; Στις μεγαλοφυΐες «κομπίνερ», που συνεσώρευαν τα δισεκατομμύρια, και που τις κατόρθωνε χάρη στην άτομική του μεγαλοφυΐα;

Απελπισμένος ότι για πρώτη φορά στη ζωή του θα φαινόταν άσυνεπής στις υποχρεώσεις του, πέθανε ξαφνικά από συγκοπή. Άλλοι λένε πως ήτο κούνησε. Και στην κηδεία του ανθρώπου αυτού που περιτριγυρίζονταν διαρκώς από φίλους και κόλακες, από ύπουργούς και ευγενείς, δεν παύησε κανείς, εκτός από την γυναίκα του, και τον προσωπικό του φίλο Μέγα Ραββίνο των Παρισίων κ. Σθάρτζ.

Αμέσως την επομένη του θανάτου του η Τράπεζα Μέντσελσον ανέστειλε τας πληρωμές, έλόκληρη ή ποιουσία του Μανγκάμερ κατεσχέθη και η γήρα του κινδυνεύει να μείνη άπένταρη.

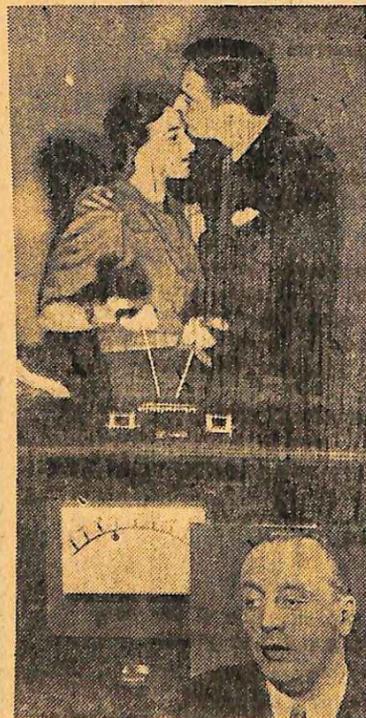
Ο νέος καρδιογνώστης

Ο Άντρέ Μωρουά είχε γράψει κάποτε σ' ένα του διηλί για το «μηχανήμα που αποκαλύπτει την σκέψη».

Κάτι παρόμοιο προσπάθησαν να κατασκευάσουν οι Άμερικανοί με τον «καρδιογνώστη» τους. Ο μηχανισμός είναι σχετικά απλός: κατορθώνει να σημειώσει την κατάσταση του σφυγμού ενός ανθρώπου, χάρη σ' ένα θραχιόλι που κρατά αυτός στο χέρι του, και το οποίο είναι εξαιρετικά ευαίσθητο.

Μιά συγκίνηση, το έσωτερικό τρανταγμα που μας προκαλούν ώριμα έννοματα ή γεγονότα, επηρεάζουν ως γνωστόν τον ρυθμισμό μας και επιδρούν επί του ρυθμού της κυκλοφορίας του αίματος, ο οποίος γίνεται γοργότερος ή βραδύτερος.

Την μεταβολή αυτή αισθάνεται το μηχανήμα και με την βοήθεια ενός

Ο «καρδιογνώστης». — Η γυναίκα που υποβάλλεται στην εξέταση, κρατεί στα χέρια της δυο ελασθητα βραχιόλια. Κάθε κλονισμός, κάθε συγκίνηση που θα αισθανθή — από την προσέγγιση π. χ. του μνηστήρος της ή από το φίλημά του — θα σημειωθή στο μανόμετρον που βρίσκεται επί της άλλης πλευράς του μηχανήματος.

—Κάτω, δεξιά, ο έφευρέτης.

μεγεθυντικού συστήματος την σημειώνει επάνω σ' ένα μανόμετρο.

Οι Άμερικανοί δικαστικοί έχρησιμοποίησαν τον «καρδιογνώστη» κατά τας ανακρίσεις, με την σκέψη ότι την ώρα που ο κατηγορούμενος θα έλεγε ψέματα, θα αισθανόταν κάποια

Η Ζοζεφίνα έπιστρέφει

Την περασμένη εβδομάδα αρκετό πλήθος είχε συγκεντρωθή στο σταθμό της Λυών, στο Παρίσι, για να υποδεχθή την Ζοζεφίνα Μπαίκερ που έπέστρεψε από ένα μακρυνό ταξίδι στην Βραζιλία. Το «μαύρο πουλί», όπως την αποκαλούν στη Γαλλία, είχε πάει στην πατρίδα του για να επισκεφθή εκείνους που την είχαν πρωτομάθει

Μιά τελευταία φωτογραφία της Ζοζεφίνας.

να χορεύη, να πηδή και να τραγουδή. Μεταξύ του πλήθους ήταν και αρκετοί δημοσιογράφοι, φωτογράφοι και θαυμαστές με τεράστια μπουκέτα.

Η μαύρη χορεύτρια βγήκε από τον σιδηρόδρομο ζωηρή και σέβητα, πύνα και πύνα... μαύρη παρά ποτέ! Κουβαλούσε μαζί της δεκάδες κλουδιών με ερωτικά πουλιά, με παπαγάλους, για τους οποίους τρελλαινείται, και μικρούς πιθήκους!

Πάνω στο καπέλλο της είχε δυο αληθινά (όλασσωμένα) χελιδόνια. Από τα κλουδιά με τα πουλιά και τα ζώα έβγαιναν απειράριθμες διαπραγματικές κραυγές, που έκαναν τους παρόντας να νομίσουν ότι βρίσκονται στην βραζιλιανή ζούγκλα.

Στους δημοσιογράφους που την περιόκλωναν έδηλωσε ότι φέρνει από την πατρίδα της δυο νέους χοροδούς εξωφρενικούς, φρενητιώδεις. Ο ένας μάλιστα, ο Μακχούμπα, είναι τόσο τρελλός που και οι νέγροι τον χορεύουν μόνον μιά φορά τόν χρόνο! Και ποτέ μπροστά σέ λευκούς.

Οι Παρισίνοί περιμένουν με αγωνία την εμφάνιση της Ζοζεφίνας στη σκηνή.

παρά, την οποία θα απεκαλύπτε το μηχανήμα. Το πράγμα όμως, δεν απέδειχθη άλάνθαστο: πολλοί ένοχοι έψευδοντο με καταπληκτική ψυχραιμία, ενώ άλλοι, άθωοι, ύφισταντο τόσο ψυχικό κλονισμό, κατά την ανάκριση, που ο «καρδιογνώστης» έδειχνε τρομερές μεταπτώσεις, ενώ δεν έλεγαν παρά μόνο την αλήθεια.

Πρωτότυπο διήγημα του κ. Δ. Χρονοπούλου

ΖΥΝΕΦΑΚΙ

ΚΑΘΩΣ τελείωνε το θέατρο, ή συντροφιά τόν άποχαιρέτησε. — Άντιό, κύριε Κώστα. — Ωρβούαρ..

Έσφιξε το χέρι του Καλαμαρά, της γυναίκας του, ύστερα της Πιπίτσας, που τώρα έκλεινε τὰ δεκαπέντε, και τελευταία χαιρέτησε την Λίνα.

Τους είδε να πέρνουν το ταξί και στάθηκε στο πεζοδρόμιο ως τη στιγμή που το όχημα έστριψε στη γωνία. Ύστερα έβαλε τὰ δυο χέρια στις τσέπες και προχώρησε άργά.

Τὰ ορθάνοιχτα μάτια του δεν έβλεπαν τίποτα μέσα στο διάφανο καλοκαιρινό βράδυ. Ούτε τὰ πολλά φώτα τόν θάμπωναν, ούτε το φεγγάρι έβλεπε που έπαίξε κρυφτό με κάτι συννεφάκια, ούτε τίποτα Χωρίς να τὸ θέλη, χωρίς να τὸ άποζητά, σχεδόν παρά την θέλησή του, έβλεπε την κομψή και μικροσκοπική σιλουέττα της Λίνας. Τὸ σοβαρό της πρόσωπο, τὰ παιγνιδιάρικα μάτια της, οι ώραιες κι' άπαλές κινήσεις της, όλα αυτά μαζί άποτελούσαν την Λίνα — την μικρούλα και χαριτωμένη Λίνα..

Όταν, κατά τύχη πριν, συναντήθηκε στο θέατρο, ή καρδιά του χτύπησε δυνατά στο αντίκρουσμά της. Δεν είδε τους Καλαμαράδες, δεν είδε την άδελφή της. Είδε μονάχα εκείνη, άποκλειστικά εκείνη. Σ' όλη την πρώτη πράξη αυτήν έβλεπε. Και στο διάλειμμα πλησίασε, χαιρέ-

τισε, είχε την εύτυχία να βρεθή κοντά της και ν' άκούση τις μελωδίες της φωνούλας της. Κάποια άδεια θέσις βρέθηκε κοντά, κι' έτσι μπόρεσε να παρακολουθήση κοντά της την παράσταση. Τὰ μάτια του ήταν στη σκηνή, μα ή σκέψη του ήταν δίπλα του, κοντά στην Λίνα. Σάν όνειρο άκουγε την μουσική, τὰ τραγούδια κι' ούτε καταλάβαινε τί τούψελνε ο γέρο Καλαμαράς που ανέλυε χαμηλόφωνα την έξωτερική πολιτική.

Τώρα στο δρόμο, καθώς τόν χτυπούσε ο νυχτερινός άέρας, συνήλθε κάπως. Καθώς βρέθηκε σ' ένα σκοτεινό δρομάκι, έρημο, χωρίς μάρτυρες, έφερε το χέρι στο μέτωπο κι' άναρωτήθηκε:

—Θέ μου! Τι έχω;..

Όχι! Δεν ήταν πυρετός, δεν ήταν καμιά άδιαθεσία, κανένas επί-άλτης. Ο Κώστας ήταν όπως τις άλλες μέρες, ψύχραιμος, άπλός, ήρεμος. Η καρδιά του χτυπούσε με τόν ίδιο ρυθμό και τὸ βήμα του ήταν σταθερό.

Κι' όμως! Πίσω από τὰ έξωτερικά αυτά γνωρίσματα, καταλάβαινε πως βασανιζόταν. Έβλεπε την εικόνα της Λίνας κι' αισθανόταν μιά γλυκειά ταραχή. Δεκαπέντε, είκοσι μέρες τώρα ή σκέψη της δεν τόν ένγκατέλειπε από τὸ μυαλό. Θάλεγε κανένas πώς τόν κυνηγούσε, όπως

τὸ λαγωνικό τρέχει πίσω άπ' τὸ θήραμα. Η Λίνα κυριαρχούσε στη σκέψη του, στο μυαλό του, στην μόνωσή του.

Κι' άπόψε, όταν την είδε ξαφνικά στο θέατρο, έννοιωσε τὰ ίδια αισθήματα να τόν πλημμυρίζουν. Ήταν τὸ κορψωμα, ήταν τὸ ξεχειλίσιμα τού ποτηριού άπόψε αυτό που τόν έκανε να σταθή στο σκοτεινό δρομάκι και να ρωτήση τόν ίδιο τόν έαυτό του:

—Θέ μου! Τι έχω;..

Όχι δά! Δεν ήταν από τους ανθρώπους που κλείνουν τὰ μάτια τους μπροστά στόν κίνδυνο. Έπρεπε να τὸ δεχθή, να τ' όμολογήση, να τὸ ψιθυρίση στόν έαυτό του, κάτω από τὸ μυστήριο της νύχτας. Έπρεπε ν' αντιμετώπιση την πραγματικότητα.

Λοιπόν;.. Λοιπόν, τὴν άγαπούσε. Οι άπλές αυτές λέξεις, όταν προφέρωνται με όλη την σημασία που κρύβουν, έχουν κάτι τὸ συγκλονιστικό.

Τὴν άγαπούσε, να! Ούτε κι' αυτός ο ίδιος δεν κατάλαβε πώς έγινε αυτό. Τού ήταν αδύνατο να ξεκαθαρίση τὴ στιγμή που άρχισε τὸ αισθημα αυτό με μιά κοπελίττα που τόσο καιρό την έβλεπε σαν ένα φιλικό πρόσωπο και τίποτ' άλλο.

Άλλοίμονο! Είναι τόσο δύσκολο να καθορίσωμε πότε γίνεται μέσas μας ή μεγάλη μεταβολή, πότε έρχεται ή μοιραία στιγμή!

Έτσι κι' ο Κώστας! Δεν μπορούσε να ξεκαθαρίση πότε άρχισε «αυτό». Στην άρχή ήταν μιά άπλη εύχάριστη συνάντηση σε φιλικὰ σπίτια, έπειτα έγινε εκτίμησις, ύστερα φιλία, κατόπι θαυμασιός για να καταλήξη στόν έρωτα. Γιατί;.. Πώς;..

Άπό ποιὰ άφορμή;.. Έδώ ο Κώστας κατέβαζε τὸ κεφάλι, όπως τὸ κατέβασαν όσοι άνθρωποι θέλησαν να έξερευνησουν τὸ μυστήριο που όνομάζεται «μοιραίο».

Όστόσο μπορούσε πιά να τὸ παραδεχθή σαν ένα γεγονός τετελεσμένο, οριστικό, θετικό, σαν κάτι που έγινε χωρίς να θέλη κι' ο ίδιος. Γιατί βέβαια δεν έφταιγε άν, ο-

Στην άρχή ήταν μιά άπλη εύχάριστη συνάντησις σε φιλικὰ σπίτια.

θελά του, αγάπησε την μεγαλύτερη από τις δυο κόρες του Καλαμαρά.

Τώρα άρχισε να γελάει, καθώς προχωρούσε πάλι:

—Παλιό σοβάρά τὰ πῆρα τὰ πράγματα... Κάτι τέτοια τὰ παθαίνουμε συχνά οι άντρες. Περνά μιά γυναίκα κοντά μας και μᾶς φαίνεται πῶς γεμίζει τὸ σύμπαν. Ὑστερα, όταν ανοίξουμε τὰ μάτια, τὸ δράμα φεύγει, ἡ ὑποβολὴ παύει κι' ἡ μοιραία, ἡ ἐκλεκτή, ἡ θεία γυναίκα ξαναγίνεται ἕνα συνηθισμένο θηλυκό, ὅπως τ' ἄλλα... Καλὰ δὲ λέω;..

Σήκωσε τὸ βλέμμα στὸν οὐρανὸ κι' εἶδε τὸ φεγγάρι πὸ ἐπαίξει κυνηγητὸ μὲ τὰ σύννεφα..

—Νὰ το, φθύρισε πάλι.. Αὐτὸ εἶναι. Κάτι τέτοιες «περιπέτειες» μοιάζουν μὲ τὰ συννεφάκια πὸ σκεπάζουν τὸ φεγγάρι. Τὸ καλύπτουν ὀλόκληρο, σκοτεινιάζουν γιὰ μιά στιγμή τὸν οὐρανὸ, κυριαρχοῦν γιὰ λίγο, μὰ σὲ μερικά δευτερόλεπτα χάνονται στὰ βάθη τοῦ στερεώματος.. Σίγουρα κάτι τέτοιο ἦταν κι' ἡ Λίνα, σὰν αὐτὸ τὸ συννεφάκι. Τούτη τὴ στιγμή κυριαρχοῦσε, ἀλλὰ κατόπι θάφευγε, θὰ χανόταν, θάσθηνε.. Γιατί λοιπὸν νὰ σκοτίζωμαι;..

Εἶχε πάρει τὴν μεγάλη λεωφόρο μὲ τις πιπεριές και τραβοῦσε κατὰ τὴν γειτονιά του. Τὸ βῆμα του ἦταν ἀργό. Ποῦ και ποῦ αἰσθανόταν κάποια φθινοπωρινὴ ὑγρασία νὰ τὸν περνιαίξῃ. Ὡστόσο, προχώρησε τὸ ἴδιο ἀργά. Τώρα ἔπερνε τὸ πρόβλημα ἀπὸ τὴν πρακτικὴ του ὄψι:

—Σύμφωνοι: Τὴν ἀγαπῶ... Ἔ! Καὶ ὕστερα; Πρῶτα-πρῶτα, αὐτὴ δὲν ἔχει ἰδέα, δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τῆς περάσῃ ἀπὸ τὸ μυαλό. Γιατί;... Γιατί ἐμένα τὰ μαλλιά μου εἶναι γκριζὰ και στὸ μέτωπό μου ἀναφαίνονται οἱ ρυτίδες. Γιατί ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος βουτηγμένος μέσα στὴν βρωμιὰ τῆς ζωῆς, ἕνας γλεντζῆς πὸ ἔζησε τὴν ζωὴ του, κι' αὐτὴ εἶναι ἕνα λουλουδι... Ἄκριθῶς ἕνα λουλουδι... Θὰ μοῦ πῆς: δὲν γίνονται κάτι τέτοια;... Σύμφωνοι! Γίνονται, ἀλλὰ τὸ ζήτημα εἶναι ἂν πρέπει νὰ γίνονται, ἂν εἶναι σωστὸ νὰ γίνονται...

Ἄθελα τὸ μυαλό του πετάχθηκε στὴν «Σονάτα τοῦ Κρόϋτσερ», ὅπου ὁ Τολστόϊ ἀναλύει τὸ ἴδιο ζήτημα. Ἐνας ἄνθρωπος πὸ ἦπτε «μέχρι τρυγὸς» τὸ ποτήρι τῆς εὐκολῆς ἡδονῆς και τῆς διαφθορᾶς, κι' ἕνα κορίτσι, ἕνα ἀγνό, ἕνα βελουδένιο πλάσμα...

Ὅτε μποροῦσε νὰ τὴν ζητήσῃ, ὅτε θὰ τοῦ τὴν ἔδιναν. Ὅτε κι' ἡ ἴδια

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΔΕΝ ΕΦΤΑΙΕ Ο ΚΑΥΜΕΝΟΣ

Κατὰ τὴν γνωστὴ συνήθεια, ἡ φίλη τοῦ κυρίου προσκάλεσε στὸν περίπατο καὶ μιά φίλη τῆς. Μ' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία, εἶπε στὸν δικό της νὰ προσκαλέσῃ κι' ἐκεῖνος τὸν καλλίτερο φίλο του γιὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ παρέα. Τὴν ὥρα τοῦ ραντεβού, ὁ κύριος καταφθάνει στὸ ὀρισμένο μέρος, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν σκύλο του. Ἡ φίλη, κι' ἡ φίλη τῆς φίλης, μένουν κατὰπληκτες, και τοῦ κάνουν μούτρα: Ἐκεῖνος ὁμως δικαιολογεῖται:

—Μὰ, ἀγάπη μου, ἐσὺ δὲν μοῦ εἶπες νὰ φέρω τὸν καλλίτερο φίλο μου; Αὐτὸς εἶναι!

ΑΝΤΙΑΕΡΟΠΟΡΙΚΗ ΑΜΥΝΑ

—Τί ἔπαθε αὐτὸς ἐκεῖ; Τρελλάθηκε;

—Καθόλου! Ἄπο τὴν ἡμέρα πὸ διάβασε τις ὁδηγίες τῆς ἀεροπορικῆς ἀμύνης, δὲν ξεμυτίζει ἀπὸ τὸ σπίτι του, χωρὶς νὰ λάθῃ τὰ μέτρα του!

ἀκόμα θὰ τὸ ἤθελε. Κι' ἴσως, όταν θάκουγε ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἐρωτόλογα, νὰ αἰσθανόταν φρίκη και φόβο... Δὲν ὑπῆρχε μόνο χάσμα ἡλικίας, χάσμα ἀντιλήψεων, ὑπῆρχε χάσμα ἠθικό. Τελείωσε! Τὰ γκριζὰ μαλλιά δὲν μποροῦν, δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ ἐρωτεύονται τις μπουκλίτσες.

Ξαφνικά, τοῦ ἤρθε κι' ἀντίθετη ἀποψις:

—Τί θὰ πῆ γκριζὰ μαλλιά; Τί θὰ πῆ ἔντονη ἐρωτικὴ ζωὴ; Τί θὰ πῆ ἐρωμένες, παρελθόν, γυναίκες, κατακτήσεις;... Τὸ πᾶν εἶναι ἡ καρδιά. Μήπως δὲν ὑπάρχουν μέσα σὲ γερασμένα — διεφθαρμένα σώματα καρδιές ἀγνές, σχεδὸν νεανικές; Μήπως δὲν ὑπάρχουν αἰσθήματα παρθενικά;..

Γιατί τάχα;... Πολλὲς γυναίκες ἀπαντοῦμε οἱ άντρες στὴ ζωὴ μας, γιατί αὐτὴ εἶναι ἡ φυσικὴ ἰδιουγκρασία μας. Τις κάνουμε φιλενάδες, ἀρραβωνιαστικές, συζύγους, μὰ στὸ τέλος ἀπὸ ὅλες αὐτές, μιά και μόνη μένει. Μιά και μόνη. Και τις περισσότερες φορές εἶναι ἡ ἀναπάντεχη, ἡ ἀσήμαντη, ἐκεῖνη πὸ δὲν φανταζόμασταν ποτέ.

Ἔτσι και τώρα!... Ἡ Λίνα δὲν μπορεῖ νὰ ἦταν αὐτὴ πὸ θὰ σιαμματοῦσε τὴν ζωὴ του. Μπορεῖ νῆ ἦταν ἡ μιά και μόνη, ἡ μοιραία, ἡ ἐκλεκτή...

Σταμάτησε γιὰ λίγο γιὰ νὰ βάλῃ τις σκέψεις του σὲ κανονικὴ σειρὰ κι' ὕστερα προχώρησε μονολογώντας:

—Πῶς νὰ τὸ ξέρω αὐτό! Εἶναι διαισθητικὸ συννεφάκι ἢ εἶναι ἐκείνη πὸ περιμένα; Εἶναι ἡ «περιπέτεια», τὸ φλερτάκι, τὸ ἀστείο, ὁ ἔρωτας σαρανταπέντε χρονῶν, ἢ ἐκεῖνη τὼν ἤρθε γιὰ νὰ μοῦ προσφέρῃ τὴν εὐτυχία, τὴν μεγάλη εὐτυχία;..

Πάλι σταμάτησε κι' ἀναρωτήθηκε:

—Εἶναι ὁ ἔρωτας ἢ τὸ καπρίτσιο;... Εἶναι μιά στιγμή ἢ ἡ αἰωνιότητα;... Εἶναι τὸ συννεφάκι, ἢ τὸ μεγάλο σύννεφο πὸ προαναγγέλλει τὴν καταιγίδα, τὼν αἰσθημάτων, τὸ σῶσιμο τοῦ παρελθόντος;..

Δὲν μπόρεσε τὸ στόμα του νὰ δώσῃ ἀπάντηση. Καὶ τὴν ἀπάντηση αὐτὴ πὸ δὲν ἔβρισκε στὴ γῆ, τὴν ζήτησε στὸν οὐρανὸ, σηκώνοντας τὸ βλέμμα.

Και τότε εἶδε ἕνα μεγάλο σύννεφο, τεράστιο σύννεφο, ὅχι πιά ἕνα συννεφάκι, πὸ ἐκάλυπτε τὸ στερεώμα, πὸ ἔκρυβε τὸ φεγγάρι, πὸ κυριαρχοῦσε στὴν πλάση ὀλόκληρη..

ΔΗΜ. Ν. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

Δικηγόρος - διαζυγιολόγος

Ἀθηναϊκὸ εὐθυμογράφημα τοῦ κ. Παν. Παπαδοῦκα

ΑΠΟ μικρὸ παιδί ἔδλεπα πῶς οἱ γιαντροὶ χωρίζονται σὲ ἐιδικότητες: Σὲ παθολόγους, χειρουργούς, στομαχολόγους, νευρολόγους, καρδιολόγους, στηθολόγους κλπ. και πάντα ἕκανα τὴ σκέψη:

— Γιατί τάχα νὰ μὴ κάνουνε τὸ ἴδιο και οἱ δικηγόροι; Ὅτι μποροῦσαν θαυμάσια νὰ χωριστοῦν κι' αὐτοὶ σὲ ἐιδικότητες. γιὰ κάθε περίπτωση: Κλεφτολόγους, τραυματιολόγους, πλαστογραφολόγους, διαζυγιολόγους κλπ.

Γιὰ νὰ δώσω τὸ καλὸ παράδειγμα και ν' ἀποκτήσω και τὴ δόξα πῶς ἡ νέα αὐτὴ τάξι τῶν δικηγορικῶν πραγμάτων θὰ εἶναι δεμένη μὲ τ' ὄνομά μου, ἐσπούδασα δικηγόρος. Και ὅταν μὲ τὸ καλὸ πῆρα τὸ δίπλωμά μου και τὴν ἄδεια νὰ τὸ ἐξασκήσω ἐναντίον τῆς δικαιοσύνης, ἀποφάσισα ν' ἀκολουθῶ τὸν κλάδο τῶν διαζυγίων. Ἀκόμα πῶς συγκεκριμένα μάλιστα σκέφθηκα νὰ χωρισῶ κι' αὐτὴ τὴν ἐιδικότητα: Ν' ἀσχοληθῶ ἀποκλειστικά μὲ τις γυναίκες, ἀσφίνοντας τοὺς άντρες πὸ ἤθελαν νὰ χωριστοῦν σὲ ἄλλους δικηγόρους, πὸ θ' ἀκολουθοῦσαν τὸ σύστημά μου. Ἐβγαλα, λοιπόν, ἐξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ γραφείου μου μιά μεγάλη πινακίδα πὸ ἔγραφε:

ΤΡΥΦΩΝ ΠΑΡΛΑΣ

Δικηγόρος - Διαζυγιολόγος
Ἀναλαμβάνονται ὑποθέσεις μόνων γυναικῶν.

Ὅταν ρωτοῦσε, βέβαια, κανεὶς γιατί ἀνελάμβανα νὰ υπερασπιζῶ τις γυναίκες και ὄχι τοὺς άντρες. Ὅταν δῶσω τὴν ἀπάντηση πὸ ἔδωσα και σὲ κάποιο φίλο μου: Νομίζω ὅτι ἕνας δικηγόρος, ὅπως και κάθε ἄνθρωπος, πρέπει νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ ἄδύνατο φύλο. Κι' ἔπειτα, προκειμένου νὰ υπερασπίσῃ κανένας μιά γυναίκα, πάντα θὰ βρῇ λόγια συγκινητικά νὰ πῆ, πὸ θὰ τοῦ ἐξασφαλίσουν τὴ φήμη τοῦ καλοῦ δικηγόρου. Ἄλλὰ ἦταν και ἀπαίτηση τῆς γυναίκας μου. Ἡ Δόξα, μὸς εἶχε πῆ:

— Ἄν θέλῃς νὰ μ' εὐχαριστήσῃς, ν' ἀσχοληθῆς μὲ τις γυναίκες. Ὑποφέρουν τόσο οἱ καυμένες ἀπὸ τοὺς άντρες τους.

Κι' ἔτσι μὸς ἤρθε ἡ πρώτη ὑπόθεσις, ὅταν μῆνες μὸς ἀπὸ τὴν ἡμέρα πὸ ἔβγαλα τὴν πινακίδα μου. (Ἄλλοι δικηγόροι περιμένουν και ὄχι τὸν πρῶτο πελάτη). Ἦταν μιά ὁμορφὴ, χαριτωμένη και προκλητικὴ κυρία, πὸ μὸς ἐξέθεσε τὴν ἱστορία τῆς: ὁ άντρας τῆς εἶχε ὑποβάλει ἀγωγή διαζυγίου. Ἡ δυστυχισμένη και προκλητικὴ κυρία, πὸ μὸς ἐξέθεσε τὴν ἱστορία τῆς: ὁ άντρας τῆς εἶχε ὑποβάλει ἀγωγή διαζυγίου. Ἡ δυστυχισμένη και προκλητικὴ κυρία, πὸ μὸς ἐξέθεσε τὴν ἱστορία τῆς: ὁ άντρας τῆς εἶχε ὑποβάλει ἀγωγή διαζυγίου.

— Ἦταν μιά ὁμορφὴ, χαριτωμένη και προκλητικὴ κυρία, πὸ μὸς ἐξέθεσε τὴν ἱστορία τῆς: ὁ άντρας τῆς εἶχε ὑποβάλει ἀγωγή διαζυγίου. Ἡ δυστυχισμένη και προκλητικὴ κυρία, πὸ μὸς ἐξέθεσε τὴν ἱστορία τῆς: ὁ άντρας τῆς εἶχε ὑποβάλει ἀγωγή διαζυγίου.

— Ἦταν μιά ὁμορφὴ, χαριτωμένη και προκλητικὴ κυρία, πὸ μὸς ἐξέθεσε τὴν ἱστορία τῆς: ὁ άντρας τῆς εἶχε ὑποβάλει ἀγωγή διαζυγίου. Ἡ δυστυχισμένη και προκλητικὴ κυρία, πὸ μὸς ἐξέθεσε τὴν ἱστορία τῆς: ὁ άντρας τῆς εἶχε ὑποβάλει ἀγωγή διαζυγίου.

σαν, ἐμπῆκε ὁ σύζυγος μὲ δυὸ μάρτυρες και τοῦ φάνηκε πῶς εἶδε τὸ φίλο νὰ τὴν φιλῇ.

— Ἐγινε αὐτό;

— Δὲν ξέρω... Μπορεῖ και νὰ ἔγινε.

— Καὶ πηγαίνατε συχνά σ' αὐτὸ τὸ σπίτι;

— Ὅποτε δὲν εἶχα τίποτα καλύτερο νὰ κάνω, ἐπήγαινα γιὰ νὰ περάσω λίγο τὴν ὥρα μου. Ἐκράτατε τόσο καλὴ συντροφιά ὁ Ντίκις και ὁ άντρας μου ἦταν τόσο βαρετὸς ἄνθρωπος!

Λοιπόν, ἡ κυρία ἤθελε ν' ἀναλάβω τὴν ὑπόθεσή της και νὰ ὑποστηρίξω τὸ δικαίωμά της μπροστὰ στὸ δικαστήριο. Φυσικὰ τὴν ἀνέλαβα γαμῆτος ἐνθουσιασμὸ και ἀρχισὰ νὰ προετοιμάζω τὰ ἐπιχειρήματά μου και τὴ φόρμα τῆς ἀγορεύσεώς μου.

Ἦταν μιά ὁμορφὴ, χαριτωμένη και προκλητικὴ κυρία.

Ὁφείλω νὰ ὁμολογήσω πῶς ὅταν ἔφτασε ἡ μεγάλη μέρα πὸ ἔκανα τὸ ντεμποῦτο μου, αἰσθανόμουν μιά δικαιολογημένη συγκίνηση. Ἐπεβλήθηκα ὁμως στὸν αὐτό μου. Και ὅταν ἡ πελάτις μου μὲ χόρταζε μὲ τ' ἀγωνιόδη τῆς βλέμματα και μὲ ρώτησε πῶς ἔδλεπα τὰ πράγματα, θυμήθηκα τὴν ἀγορεύσή μου, πὸ τὴν εἶχα ἀποστηθίσῃ ὀλόκληρη και εἶπα:

— Ἐγὼ εἶμαι ὁμορφὴ, κυρία μου!

Οἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων, δὲν ἄφησαν καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὸ σκοπὸ τῶν ἐπισκέψεων τῆς πελάτιδος μου. Κατατέθηκαν μάλιστα και ἀρκετὰ γράμματα πὸ ὄριζαν ἀπὸ πρὶν τις μέρες και τις ὥρες τῶν συναρτήσεων. Ὅλα ἦταν ἐναντίον μου. Αὐτὸ ὁμως δὲν ἦταν ἱκανὸ νὰ μετριάσῃ τὴ διάθεσή μου γιὰ νὰ υπερασπίσω τὸ ἄδύνατο μέρος. Και εἶπα ἀπάνω κατ' ὄψιν:

— Κύριοι δικασταί, Ἐγὼ εἶμαι ὁμορφὴ, χαριτωμένη και προκλητικὴ κυρία, πὸ μὸς ἐξέθεσε τὴν ἱστορία τῆς: ὁ άντρας τῆς εἶχε ὑποβάλει ἀγωγή διαζυγίου.

— Ἦταν μιά ὁμορφὴ, χαριτωμένη και προκλητικὴ κυρία, πὸ μὸς ἐξέθεσε τὴν ἱστορία τῆς: ὁ άντρας τῆς εἶχε ὑποβάλει ἀγωγή διαζυγίου. Ἡ δυστυχισμένη και προκλητικὴ κυρία, πὸ μὸς ἐξέθεσε τὴν ἱστορία τῆς: ὁ άντρας τῆς εἶχε ὑποβάλει ἀγωγή διαζυγίου.

δι' ὅλα τὰ ζητήματα πὸ τὴν ἀπασχολοῦν διὰ τὰ φορέματά της, διὰ τὰ καπέλλα της, διὰ τὰς ψυχικὰς τῆς ἀνησυχίας. Θέλει νὰ τὴν ὀδηγῇ ὁ σύζυγός της εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὸν κινηματογράφον, εἰς τοὺς χορούς. Θέλει νὰ εὐρίσκειται διαρκῶς πλησίον τῆς, νὰ τῆς φέρεται μὲ τρυφερότητα, μὲ ἀγάπην, μὲ συμπάθειαν, νὰ τὴν χαϊδεύῃ σὰν γατούλα (γέλωτες εἰς τὸ ἀκροατήριον, δὲν ξέρω γιατί) νὰ τὴν ἐρωτᾷ διατὶ φαίνεται στενοχωρημένη, μήπως ἔχει πονοκέφαλον μήπως ἔχει τὰ νεύρα της. Ὁ σύζυγος τῆς πελάτιδος μου ὁμως, δὲν ἔκαμε τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά. Παρημέλησε τὸ καθήκον του, και ἔγκατέλειψε τὴν γυναίκα του εἰς τὸν αὐτὸν της. Ἡ ἀτυχῆ πελάτις μου, ἔστενοχωρεῖτο, ἐπληττε φοβερά διότι εἶχε ἕνα σύζυγον πὸ δὲν τὴν ἐκαταλάβαινε. Τί ἔκαμε, λοιπόν; Τὸ ἀπλοῦστερον ἔδωκε: Ἐβρήκεν ἕναν ἄνθρωπον πὸ τὴν ἐκαταλάβαινε και διήχογετο μαζί του μερικὰς εὐχαρίστους ὥρας δις ἢ τρίς τῆς ἑβδομάδος. Αὐτὴ εἶναι ὅλη ἡ ἱστορία κύριοι δικασταί. Ἐὰν θέλετε τὴν γνώμην μου, μιά γυναίκα πὸ εὐρίσκειται εἰς παρομοίαν θέσιν δικαιοῦται ν' ἀπατή τὸν σύζυγόν της, ὁ ὅποιος εἶναι και ὁ μόνος ὑπεύθυνος δι' ἔνδεχόμενον ἀτύχημα. Δυστηθῆτε, λοιπόν, κύριοι δικασταί, τὸ εὐτυχὲς τοῦτο θῆμα τῶν κοινωνικῶν περιστάσεων και ἀπαλλάξατέ το πάσης εὐθύνης, διὰ μίαν πράξιν τῆς ὁποίας ὑπεύθυνος εἶναι μόνον ὁ ἐνάγων. Ἄλλοιμονον εἴαν δικαιοῦμεν τοὺς πραγματικούς ὑπεύθυνους και καταδικάζομεν τὰ θύματα!

Ἦταν μιά ὁμορφὴ, χαριτωμένη και προκλητικὴ κυρία.

Ὁφείλω νὰ ὁμολογήσω πῶς ὅταν ἔφτασε ἡ μεγάλη μέρα πὸ ἔκανα τὸ ντεμποῦτο μου, αἰσθανόμουν μιά δικαιολογημένη συγκίνηση. Ἐπεβλήθηκα ὁμως στὸν αὐτό μου. Και ὅταν ἡ πελάτις μου μὲ χόρταζε μὲ τ' ἀγωνιόδη τῆς βλέμματα και μὲ ρώτησε πῶς ἔδλεπα τὰ πράγματα, θυμήθηκα τὴν ἀγορεύσή μου, πὸ τὴν εἶχα ἀποστηθίσῃ ὀλόκληρη και εἶπα:

— Ἐγὼ εἶμαι ὁμορφὴ, κυρία μου!

Οἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων, δὲν ἄφησαν καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὸ σκοπὸ τῶν ἐπισκέψεων τῆς πελάτιδος μου. Κατατέθηκαν μάλιστα και ἀρκετὰ γράμματα πὸ ὄριζαν ἀπὸ πρὶν τις μέρες και τις ὥρες τῶν συναρτήσεων. Ὅλα ἦταν ἐναντίον μου. Αὐτὸ ὁμως δὲν ἦταν ἱκανὸ νὰ μετριάσῃ τὴ διάθεσή μου γιὰ νὰ υπερασπίσω τὸ ἄδύνατο μέρος. Και εἶπα ἀπάνω κατ' ὄψιν:

— Κύριοι δικασταί, Ἐγὼ εἶμαι ὁμορφὴ, χαριτωμένη και προκλητικὴ κυρία, πὸ μὸς ἐξέθεσε τὴν ἱστορία τῆς: ὁ άντρας τῆς εἶχε ὑποβάλει ἀγωγή διαζυγίου.

— Ἦταν μιά ὁμορφὴ, χαριτωμένη και προκλητικὴ κυρία, πὸ μὸς ἐξέθεσε τὴν ἱστορία τῆς: ὁ άντρας τῆς εἶχε ὑποβάλει ἀγωγή διαζυγίου. Ἡ δυστυχισμένη και προκλητικὴ κυρία, πὸ μὸς ἐξέθεσε τὴν ἱστορία τῆς: ὁ άντρας τῆς εἶχε ὑποβάλει ἀγωγή διαζυγίου.

— Ἦταν μιά ὁμορφὴ, χαριτωμένη και προκλητικὴ κυρία, πὸ μὸς ἐξέθεσε τὴν ἱστορία τῆς: ὁ άντρας τῆς εἶχε ὑποβάλει ἀγωγή διαζυγίου. Ἡ δυστυχισμένη και προκλητικὴ κυρία, πὸ μὸς ἐξέθεσε τὴν ἱστορία τῆς: ὁ άντρας τῆς εἶχε ὑποβάλει ἀγωγή διαζυγίου.

Κι' έτσι έχω τώρα ήσυχη τη συνείδησή μου.

Από την ημέρα εκείνη οι δουλειές μου επήγαιναν καλά. Η φήμη μου ως υπερασπιστού των γυναικών, είχε διαδοθεί πλατεία μέσα στους γυναικείους κύκλους και αρκετά θηλυκά έφταναν στο γραφείο μου να μου αναθέσουν την υπόθεση του διαζυγίου τους.

Μια γνωστή της γυναικός μου μάλιστα λίγες μέρες πριν παντρευτή, μου είπε:

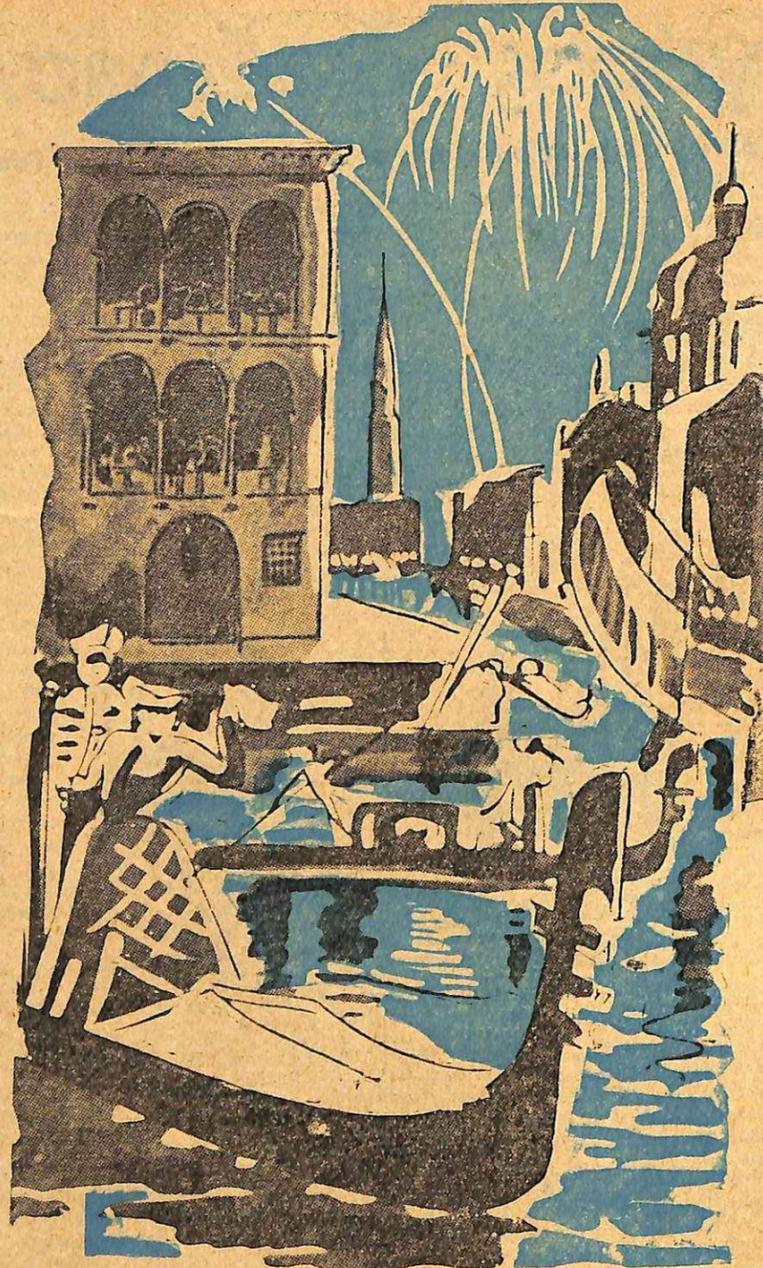
— Όταν απατήσω τον άνδρα μου και μ' ανακαλύψει, σε σάς θ' αναθέσω την υπόθεση του διαζυγίου μου.

Και θα πήγαιναν ακόμα καλύτερα οι δουλειές μου, αν δεν μου συνέβαινε ένα ξαφνικό: 'Ανακάλυψα πως η γυναίκα μου με απατούσε... Ήταν τόσο φανερά τα πράγματα, ώστε και να είχα ακόμα την αγαθή πρόθεση να κάνω τον κουτό, δεν μου ήταν δυνατό, χωρίς σοβαρό φόβο α προσβάλλω τη νοημοσύνη του ανδρικού φίλου. Τότε έκανα μια μεγάλη σκηνή.

— 'Εσθ!... 'Εσθ να κάνης αυτό το πράγμα, άπιστο κι άχάριστο πλάσμα! έφώναξα!... Θα χωρίσουμε!...

'Αλλά η γυναίκα μου δεν έχασε καθόλου την ψυχραιμία της. Με κύταζε κατόματα με θάρρος και μου είπε:

— Είμαι ένα θύμα! Τί έκανα; 'Απλώς σε απατήθησα. Αυτό δεν το άνοημαι! 'Αλλά θα ποέπει να εξετάσης τους λόγους που με ανάγκασαν να ποδοβώσ' αυτή την πράξη μου. 'Εσύ έπαφες να ενδιφερόσαι για μένα... Και ξέρεεις ότι μια γυναίκα έχει απαιτήσεις. Θέλει να την προσέγης, να δείγνης ενδιαφέρον για όλα τα ζητήματα που την απασχολούν, για τα σοφισμάτα της, τις ψυχικές της ανησυχίες, για τους πονοκεφάλους της. 'Εσθ όμως με παραμέλησες εντελώς. Κοντά σου στε

ΒΕΝΕΤΙΑ

*Ω, Βενετία, πόλις από χρυσάφι κι' από σμάλτο, κορώνα στη λαμπρότητα της 'Αδριατικής, Μέγα Κανάλι, Γέφυρα των Στεναγμών, Ριάλτο, Ω, θύμηση ανεξάλειπτη μιάς έκθαμβωτικής

νύχτας, που περιπάτησα στη μυθική πλατεία του 'Αγίου Μάρκου, μπρός εις το παλάτι των Δουκών, ακούοντας να σφυρηλάτουν τις ώρες μία-μία τὰ χάλκινα δμοιώματα των δύο στρατιωτών,—

πόσο πλάγι σου φαίνονται μικρά και χωρίς βάθος τὰ αισθήματα που μās κρατούν ακόμη εδώ στη γη, έφήμερος ή λύπη μας, αταίριαστο τὸ πάθος, Ω, αιώνιο παράδοση του κάλλους και πηγής!

Κ. Κορυωτάκης

νοχωριόμουν κι' έπληττα φοδερά γιατί δεν με καταλάβαινες. Τί έκανα λοιπόν; Εύρηκα ένα φίλο και περνάω μαζί του μερικές ευχαρίστες ώρες, τρεις-τέσσερις φορές την εβδομάδα. Μια γυναίκα λοιπόν που βρίσκεται στη θέση τη δική μου, δικαιούται ν' απατά τον άνδρα της, που είναι ο μόνος υπεύθυνος. Αυτό είναι δική σου γνώμη...

— Και πότε κατέθηκε ή ιδέα σου ν' απατήσης; τη νύχτα καταπονημένος... — Την ημέρα ακριβώς που σ' άκουσα για πρώτη φορά ν' άγορεύεις στο δικαστήριο. 'Ανακάλυψα ξαφνικά πως έλ' αυτά τα συμπτώματα είπες συνέβαιναν μās και... ακολουθήθησά τη συμβουλή σου. 'Αυτή η λύση μου, και σέβου ότι σου είσαι ο μόνος υπεύθυνος...

— 'Επ! — Τη λυπήθηκα και τη συγχώρησα. Και την άλλη μέρα έλαξα την ταμπελά μου. 'Εβαλα: ΤΡΥΦΩΝ ΠΑΡΛΑΣ Δικηγόρος - Διαζυγίου - λόγος

'Αναλαμβάνονται ποθέσεις μόνον δρών. Σε λίγες μέρες έχω την πρώτη μου πόθεση. Θα καταρυνώσω το γυναικείο φύλο και θα πάω να νας άντρας έχει το κάωμα να σφάζη γιαταγάνη τη γυναίκα του όταν την ανακαλύπη άπιστη, χωρίς να εξετάζη τους λόγους. Θα φέρω την Πιπίτσα—τη γυναίκα μου— να μ' ακούσκη καθώς θά μιλάω με ύπνος άγριο. Και αν βλαστή, ως επαναλάβη το πείσιμα.

— 'Επ! — Κατά τον παρελθόντα Μάϊον, εις την διασταύρωσιν της Λεωφόρου Σεμπαστοπόλ και της οδού Καύρεν, ο κ. 'Αμπελιέ, οδηγών το αυτοκίνητό του, επέπεσε κατά της κ. Γκρανμερσιέ, που εβρίσκετο εντός της σάς ξέρω καλή, έσας που οδηγείτε... Θα πηγαινατε με ιλιγγιώδη ταχύτητα...

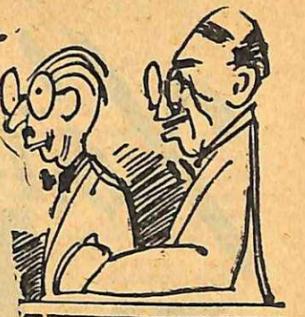
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

'Επαι όρθως

Στο προηγούμενο ύλλο μας παρελήφθη ένεκα τυπογραφικής ιδιελφίας το έτος της φωτογραφίας της πρώτης σελίδος: Οι χαριτωμένες λουβμένες ανήκουν στο... σωτήριον έτος 1900!

Θεαίνωδιμα του δικαστηρίου

'Η σάπια βάρκα

(Ο εκλεκτός και αγαπητός συνεργάτης της 'Εβδομάδος κ. Δ. Ψ'λθας, αναγράφας αιφνιδίως εις δημοσιογραφικήν άποστολήν, δεν έπρόφθασε να μās δώση τὸ τακτικό έβδομαδιαίο δικαστηριακό χρονογράφημά του. Εύρισκόμεθα έτσι αναγκασμένοι να δημοσιεύσωμε στην παρούσα σελίδα ένα δικαστηριακό στίγμα, που τὸ παραλαμβάνουμε από τὸ παρισινό (Καντίνα).

'Ο συνήγορος του κ. 'Αμπελιέ. — Πηγαιναμε σά χελώνα, κ. Πρόεδρε... Είναι εδώ οι μάρτυρες που θά σας το δεβαιώσουν ενόρκως...

'Ο Πρόεδρος. — 'Αμφιβάλλω πολύ. 'Αν πηγαινατε με την κεκανονισμένη ταχύτητα, ή κ. Γκρανμερσιέ δεν είχε λόγο να πέση...

'Ο κ. 'Αμπελιέ. — Δέν ξέρω τους λόγους που είγες ή κ. Γκρανμερσιέ. Τὸ μόνο που ξέρω είναι πως δεν την άγγισε καθόλου τὸ αυτοκίνητό μου...

'Ο Πρόεδρος. — Πὸν άπελπίστηκε ότι θά μπόρσση ποτέ να ξεδιαλύνη την άλήθεια. Βαρυεστημένα). Καλά. 'Ας ακούσωμε και τὸν άρκυρα.

'Ο πρώτος μάρτυρας, ένας νεαρός στρατιωτικός, υπαξιωματικός του ίππι-

ΔΕΝ την είδαμε, καθόλου την άτυχη αυτή κυρία. Κατά τὰ λέγειν του δικηγόρου της, βρίσκεται άκωμα στο κρεβάτι, για να θεωρηθεί τὸ κάταγμα που υπέστη στο πόδι. Μην άνησυχήτε, όμως! 'Ο κ. δικηγόρος μās διαβεβαιώνει ότι εύρισκxται—εὐτυχώς!—στην οδὸ της αναρρώσεως. Κι' έσως, αν εύτυχήσετε ποτέ να ταξιδέψετε στο Παρίσι, σάς δοθη ή εύκαιρία να την συναντήσετε καμιά μέρα στο δρόμο. Γιατί, σύμφωνα με τις καταθέσεις των μαρτύρων—κι' εμείς τουλάχιστο δεν έχουμε καμιά άμφιβολία ότι αί καταθέσεις αυτές είναι ακριβείς—ή κυρία αυτή βρίσκεται διαρκώς στο δρόμο.

'Εμείς, όπωσδήποτε, σάς δίδουμε εδώ τ' όνομά της: όνομάζεται κυρία Γκρανμερσιέ. Τὰ υπόλοιπα σας άφορούν.

'Ας επιστρέψωμε τώρα στο δικαστήριο. Στο 12ο Πληρημελειοδικείο της Περιφέρειας του Σηκουάνα— του Παρισίου δηλαδή.

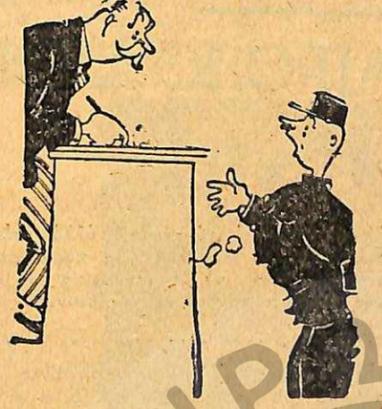
Τὸ κύριον πρόσωπον του δράματος είναι αυτή ή κυρία που δεν ενεφανίσθη καθόλου. Μά τὰ άλλα πρόσωπα είναι παρόντα, έτοιμα για τήν μάχη.

Στην άρχή, ο Πρόεδρος έχθετι τὸ ιστορικόν του δράματος: Κατά τὸν παρελθόντα Μάϊον, εις την διασταύρωσιν της Λεωφόρου Σεμπαστοπόλ και της οδού Καύρεν, ο κ. 'Αμπελιέ, οδηγών τὸ αυτοκίνητό του, επέπεσε κατά της κ. Γκρανμερσιέ, που εβρίσκετο εντός της σάς ξέρω καλή, έσας που οδηγείτε... Θα πηγαινατε με ιλιγγιώδη ταχύτητα...

'Ο κ. 'Αμπελιέ (διαμαρτύρεται έντόνωνας): — Λάθος, κ. Πρόεδρε. 'Η κ. Γκρανμερσιέ βρισκόταν έξω από τὰ καρφιά της διελεύσεως πεζών. 'Εξ άλλου, παραπατούσε δεξιά και άριστερά σαν σάπια βάρκα...

(Γέλωτες εις τὸ άκροατήριον. 'Οργή του Προέδρου). 'Ο Πρόεδρος (έντονα). — 'Ενας λόγος περισσότερος, άφου άντελήφθητε από τὸ πρᾶγμα, να φροντίσετε να τ' αποφύγετε... 'Αλλά, σάς ξέρω καλή, έσας που οδηγείτε... Θα πηγαινατε με ιλιγγιώδη ταχύτητα...

'Ο κ. 'Αμπελιέ (και πάλι κτεταξινίσταται). — Με ιλιγγιώδη ταχύτητα; Δέν λέτε καλλίτερα που πηγαινα σά χελώνα...

—Είμαι αυτόπτης μάρτυρας, κ. Πρόεδρε!

κού, προχωρεί προς τὸ δικαστήριο με ύφος άρήλο:

— Είμαι αυτόπτης μάρτυρας του δυστυχήματος: Μίλις προ δύο λεπτών είχα σώσει την ζωή της κ. Γκρανμερσιέ που κινδύνεψε να την πατήση τὸ καμión, και την τράβηξα με βία από τὸ χέρι.

'Ο Πρόεδρος. — Πώς; Πώς; Τώρα τὸ αυτοκίνητο του κ. 'Αμπελιέ έγινε καμión;

'Ο συνήγορος του κ. 'Αμπελιέ (θριαμβευτικά)σ Πρόκειται περι άλλου αυτοκινήτου, κ. Πρόεδρε!

'Ο Πρόεδρος (σκεπτικός). — Περι άλλου;

'Ο μάρτυρας (υπερήφανα). — Φυσικά περι άλλου! (Με μετριοφροσύνη): Κι' αν δεν βρισκόμασταν εμείς εκει, ο κ. 'Αμπελιέ θα ήταν τώρα ήσυχος, γιατί ή κ. Γκρανμερσιέ θα είχε μείνει κάτω από τὸ καμión...

'Ο δικηγόρος της κ. Γκρανμερσιέ (ένως κοντός και φοβισμένος άνθρωπος, που για πρώτη φορά λαμβάνει τὸν λόγο): Τὸ άρνούμεθα, κ. Πρόεδρε! Πρόκειται περι σατανικής συμπαιγνίας του κ. 'Αμπελιέ, ο οποίος επιδιώκει να σκοτίση τὰ πράγματα...

'Ο μάρτυρας (που έθίγη στο φιλότιμο). — Περι σατανικής συμπαιγνίας; 'Εδώ είναι μάρτυρες και ή δεσποινίς Καρροῦ που μόλις είχε σώσει την κ. Γκρανμερσιέ από τὸ ποδήλατο...

'Ο Πρόεδρος (τάχει χαμένα). — 'Από ποῦ ποδήλατο; Τὸ καμión, έγινε τώρα ποδήλατο;

'Ο συνήγορος του κ. 'Αμπελιέ (θριαμβευτικά). — Πρόκειται περι άλλου ποδήλατου, κ. Πρόεδρε!

'Ο Πρόεδρος (σκεπτικά). — Περι άλλου;

'Η δις Καρροῦ (στρομπουλή κι' ευειδής, προχωρεί προς την έδρα υπερήφανα). — Περι άλλου κ. Πρόεδρε... (με μετριοφροσύνη): 'Αν δὲ βρισκόμασταν εμείς εκει, ο κ. υπαξιωματικός του ίππικού θα ήταν τώρα στὸν στρατώνα του, γιατί δεν θά πρόφθαινε να σώση την κ. Γκρανμερσιέ από τὸ καμión του. 'Αν δεν έσπευδα, τὸ ποδήλατο θα την είχε ξαπλώσει κάτω...

'Ο δικηγόρος της κ. Γκρανμερσιέ. — Τὸ άρνούμεθα, κ. Πρόεδρε. Πρόκειται περι σατανικής συμπαιγνίας του κ. υπαξιωματικού ο οποίος επιδιώκει να σκοτίση τὰ πράγματα...

'Ο Πρόεδρος (που άνέκτησε στο μεταξὺ την επαγγελματικήν διάφοριαν του). — 'Εχωμε λοιπόν και λίους. Πρώτα, τὸ ποδήλατον της δεσποινίδος Καρροῦ... 'Επειτα τὸ καμión, του κ. υπαξιωματικού... Τέλος, τὸ αυτοκίνητο του κ. 'Αμπελιέ... Μήπως υπάρχει και κανένας άλλος που τὸν παρελεύσα;

Μία φωνή (απ' τὸ άκροατήριον). — Τη σάπια βάρκα, κ. Πρόεδρε! (Τὸ άκροατήριον έσπασε στα γέλια, ένως ένας αστυφύλακας «έκκεκωνόνει» τὸν ταραξία).

'Οπωσδήποτε, τὸ πιστοποιούμενον υπό των μαρτύρων γεγονός ότι μέσα σε δέκα λεπτά, ή κ. Γκρανμερσιέ κινδύνεψε τρεις φορές από τρία διαφορετικά μεταφορικά μέσα εμβάλλει άμέσως τὸ δικαστήριο σε μεγάλη άμφιβολία κατά πόσον ή κυρία αυτή στεκόταν καλά στα πόδια της, και κατά πόσον ο κ. 'Αμπελιέ είναι υπεύθυνος για τὸ δυστύχημα. — Τὸ δικαστήριο άμφιβάλλει... αποφαίνεται έν τέλει ο κ. Πρόεδρος.

'Ο κ. 'Αμπελιέ υποκλίνεται σιωπηλός και αποχωρεί ένως οι δύο μάρτυρες, ο υπαξιωματικός του ίππικού και ή δις Καρροῦ, που τὸς ένως ή κοινή φιλανθρωπική δρασία, φεύγουν μαζί δια να συνεγίσουν ίσως έν συνεργασία τας προς την άνωθενόπτητα ύππερσάειε των...

Χαϊροπούλου μου ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Αθηναϊκόν
μυθιστόρημα

ΖΟΥ Κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τὰ προηγούμενα

Ο Γεώργιος Μαράλης, έπειτα από ένα φλογερό ειδύλλιο παντρεύτηκε την Ντόρα Ζαφείρη. Προτού γνωρίσει τον Μαράλη, η Ντόρα είχε σχέσεις, έντελώς όμως, φιλικές, με τον Αργύρη Φλωρά, έναν παιδικό της φίλο, που την αγαπούσε και ερωτικά χωρίς όμως, το αίσθημά του αυτό να βρίσκει ήχώ στην καρδιά της Ντόρας. Ο Φλωράς εγκατέστησε και εξακολούθησε να βλέπει την Ντόρα, ως οικογενειακός φίλος πιά. Άμεμπτος και ανεποπτευότανε την φίλια του Φλωρά προς την γυναίκα του και μιά μέρα είτε γιά ν' αντιδράσει είτε γιατί τον είχαν τραβήξει πάρα πολύ τα θέληγτρα της αφήγεται να παρασυρθεί από την όμορφη Νίνα, άρραβωνιαστικά του φίλου του Ρουμάνη.

Η Ντόρα, τους πιάνει μιά μέρα μαζί στο διαμέρισμα του άνδρός της και ο Μαράλης διώχνει την έρωμένη του. Υποπεύεται όμως, τώρα περισσότερο από κάθε άλλη φορά τον Φλωρά, ο οποίος γιά νά τον καθυστερήσει φεύγει στην Αφρική. Η ζωή του ζευγαριού ξαναρχίζει όπως πρώτα. Η Ντόρα συγχωρεί τον Γεώργιο και αυτός την λατρεύει. Τις πρώτες μέρες τουλάχιστον. Γιατί κατόπι αρχίζει ο κόρος, γοργά, άσυμφατα...

Η Ντόρα, γιά νά κινήσει το ενδιαφέρον του άνδρός της γιά αυτήν, φτιάχνει ένα ψεύτικο ερωτικό γράμμα της προς τον Φλωρά. Το γράμμα αυτό το βρίσκει—φυσικά—ο Μαράλης και κάνει της γυναίκας του μιά φοβερή σκηνή. Η Ντόρα του

αποκαλύπτει το τέχνασμα, αλλά είναι πιά αργά. Ο Μαράλης είχε παραβαρεθεί την ζωή αυτή με την γυναίκα του και της λέει ότι πρέπει νά χωρισούν.

Είναι χειμώνας πιά. Ο Μαράλης με τη νέα του φιληνάδα Νταίζη, και με μιά παρέα γλεντζέδων είναι έκδρομη στην Παρνηση. Όλοι διασκεδάζουν άλλ' αυτός μελαγχολεί. Αργά τὰ μεσάνυχτα επιστρέφουν στην Αθήνα.

14ον

ΤΗΝ άλλη νύχτα, στο διαμέρισμά του, ο Μαράλης είχε προσκεκλημένους γιά χαρτιά. Ήτανε, φυσικά, ο Δροσινός με το Φαρίδη, — την Όλγα θά πεταγότανε νά την πάρη κατά τις δυο ο Δροσινός, μετά το καμπαρέ—, κι ακόμα ο Νίκος Δημάκης, ανώτερος υπάλληλος σέ τράπεζα, ο Αλέκος Σαράντης, άσφαλιστής, με την μνηστή του, που όπομενε καρτερικά αυτό τον τίτλο δέκα χρόνια τώρα συνεχεία, ο Αντώνης Φλαγγάς, ο γνωστός γερογλεντζές, που μοιαζε σά Φαραά της τρίτης δυναστείας με μονόκλι στ' άριστερό μάτι, η κυρία Αφροδίτη Γιωργά, ζωντοχίρα του γνωστού έφοπλιστή, ποδχε περάσει τὰ σαράντα, χωρίς όμως μεγάλες ζημιές—και σ' αυτό συντελούσε μιά πλουσία διατροφή που συμπολογούσε κάθε μήνα απ' τον άντρα της—, κι ο Μικέ Χατζημάρκος, ο τελευταίος στή οειρά των επισήμων της έραστών, ποδχε περίφημη έπίδοση στο μπριτζ και μασσοδσε το ίδιο εύσυνεί-

δητα το «ρώ» και τη διατροφή του έφοπλιστή.

Είχανε γίνει δυο καρρέ: ένα γιά μπριτζ, κι ένα γιά πόκα. Ο Μαράλης είχε στρωθεί στο μπριτζ κι είχε μπη μέσα κάπου σαράντα πόντους λίγο πριν απ' τὰ μεσάνυχτα. Η Νταίζη είχε προτιμήσει το καρρέ της πόκας γιά δυο λόγους: πρώτον γιάτι δεν της άρεσε το μπριτζ που απαιτούσε σκέψη και συνδυασμούς—οι γυναίκες κρατούν όλη τη σκέψη και τους συνδυασμούς τους, γι' άλλα έπαφελέστερα πράγματα απ' τὰ χαρτιά—, και δεύτερον, γιάτι ήταν αναγκασμένη κάθε λίγο νά σηκωνεται γιά νά περιποιηθεί τους καλεσμένους της.

Το παιχνιδι ήτανε γερό και στα δυο καρρέ. Ο Σαράντης, που παίζε πόκα, είχε χάσει καμμιά πεντακοσαριά δραχμές μετρητά και τώρα είχε μοιράσει στους άλλους, οτι είχε και δεν είχε στις τσέπες του, δηλαδή μολύβια, κλειδιά, σπρίττα, που καθένα τους αντιπροσώπευε κι από μιά κάβα. Ο Χατζημάρκος είχε μαζέψη μπροστά του, έκτος από τις φίσσες και καμμιά είκοσαριά σπρίττα, που τον κάνανε νά λήη καμαρώνοντας:

—Είμαι ο Κρόυγκερ, ο βασιλεύς των σπρίτων...

Αυτό το άστείο άρεσε σ' όλους, έκτος από τον Σαράντη που φανερά δεν τήθερισκε καθόλου του γοστού του. Ο Φλαγγάς έπαιζε, κι έχανε ή κέρδιζε με καθαρόαιμη άριστοκρατική ψυχραιμία. Πλήρωνε πάντα γιά ν' αγοράσει κάβα, βγάλζοντας απ' το πορτοφόλι του μ' άπλότητα κι άφέλεια μεγάλα χαρτονομίσματα. Η Γιωργά κέρδιζε διαρκώς, στο καρρέ του μπριτζ, όπου έπαιζε με το Μαράλη, το Δροσινό και το Δημάκη, και κάπου - κάπου, γύριζε και κυττούσε με ίκανοποίηση το Χατζημάρκο και τὰ συγκεντρωμένα μπροστά του σπρίττα.

Κατά τη μιά χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας και εισέβαλε γιά ν' άναστατώσει με το μπριζόο κέφι της τη σκληρή έμβριθεια των καρρέ, ή Όλγα.

—Πώς ήρθες μόνη σου;.. τη ρώτησε ο Δροσινός.

—Ντέν ήρτες μόνος μου, αλλά με ταυμαστής μου σέ άροντυναμικός «Μερσεντές»... άποκριθηκε με κέφι ή Όλγα.

Γέλια ύποδέχτηκαν την άπάντησή της.

—Όχι... ταυμαστής μου άνοιξες πέντε «Κορντόν - Ρουζ» στο «Μασκότ» κι' έγκώ γκιά νά μην προσβάλης' ντέχτηκες συνοντέψη με το κοϋρσα του..

«Υστερ' από τη στιγμιαία αυτή διακοπή, το παιχνιδι συνεχίστηκε πάλι, άμίλητο, χωρίς άπρόοπτα. Η Όλγα πήρε απ' το Δροσινό ένα χιλιάρικο, και κάθησε στο καρρέ της πόκας. Η Νταίζη σηκώθηκε και βγήκε απ' το δωμάτιο, γιά νά της έτοιμάσει μιά πορτοκαλλάδα. Λίγο πιό ύστερα, σηκώθηκε κι' ο Σαράντης, ταπί πάλι.

—Γιά ν' αλλάξη το γουρι.. δικαιολογήθηκε, βγαίνοντας απ' το δωμάτιο.

Σε μιά στιγμή που ο Μαράλης δεν έπαιζε, σηκώθηκε γιά νά ξεμουδιάσει. Όσοπου νά τελείωση εκείνο το παιχνιδι βγήκε στο χάλ. Και σέ μιά σκοτεινή γωνιά, είδε το Σαράντη και τη Νταίζη, άγκαλιασμένους

σφιχτά, νά φιλιούνται με πάθος.

Γύρισε ήσυχος στή σάλα του παιχνιδιού, και ξανακάθησε στή θέση του. Η άπάτη αυτής της γυναίκας, που πριν απ' αυτόν είχε άλλους, κι' ύστερ' απ' αυτόν θά είχε άλλους, δεν τον έσκότηζε καθόλου. Γιατί νά μην έχη κι' άλλους μαζί μ' αυτόν;.. Ποιάς της το άπαγόρευε; Ο νόμος;.. Μά ή σχέση της μαζί μ' αυτόν τον άντρα που συζούσε, ήτανε παράνομη. Η τιμιότης; Η εύπρέπεια;—Μά δεν την έδενε τέτοιο αίσθημα με τον έραστή της. Καθότανε μαζί του γιά νά έξασφαλίξη μιά στέγη, ένα καλοστρωμένο τραπεζι, τὰ λούσα της και τη σχετική της άνεση. Τις διακυμάνσεις των σχέσεώς της, τις κανόνιζε ή προσφορά και ή ζήτησις.

Σήμερα ήταν ο Μαράλης, γιάτι πρόσφερε άλλα πράγματα. Αύριο θάταν ένας άλλος, που θά πρόσφερε άλλα και βήτα. Η προοπτική του αίσθηματός της, κανονίζότανε με τους άλλεβρικούς τύπους του συμφέροντος.—Ναι, μά μέσ' στα μάτια του έραστή της; Δεν ήταν έλλειψη και του πιό στοιχειώδους τάκτ, άπέναντι εκείνου που της παρείχε μιά ζωή άνετη και στρατή; Έστω' δεν είχε τάκτ. Όχι, άδερφέι! Ο Μαράλης θάκανε το δάσκαλο της εύπρεπείας στις γυναίκες;.. Δεν ήταν ο ρόλος του.. Και πήρε τόσο άφήφιστα την έρωτική του άτυχία, που βρήκε όλην την ψυχραιμία νά κάνη «σέμ» στο έπομενο παιχνιδι, και εκεί πούχανε νά μην με σημαντικό κέρδος στο δεύτερο «ρόμπερ».

Δυστυχώς όμως, το πράγμα δεν ήτανε πεπωμένο νά μείνη εκεί. Η μνηστή του Σαράντη, ή άλλη, βγαίνοντας και κείνη με τη σειρά της στο χάλ, άνήσυχη γιά την άπουσία του μνηστήρα που παρατεινότανε περισσότερο από ότι έπρεπε, γύρισε με το πρόσωπο κατακίτρινο και τὰ μάτια της γεμάτα δάκρυα. Ήτανε μιά κοπέλλα ως τριάντα χρονών, που είχε άποστευθεί από την προσωπική του γάμου. Δεν είναι γνωστό αν αγαπούσε με πάθος το Σαράντη, αυτός όμως έκπροσωπούσε όπωσδήποτε μιά λύση. «Αν, λοιπόν, ο Μαράλης είχε κάθε λόγο ν' άδιαφορή γιά την πίστη της έρωμένης του, ή Έφη είχε λόγους, και μάλιστα ισχυρούς, νά νοιάζεται γιά την πίστη του μνηστήρα της.

Μόλις γύρισε λοιπόν στή σάλα του παιχνιδιού, άπευθύνθηκε στο Μαράλη έντονα, και με φωνή ύοτρεμη:

—Δε σάς συχαίρω καθόλου γιά τη συμπεριφορά της φίλης σας.. Ο Μαράλης έπαιξε άτου, κι' ύστερα την κύτταξε:

—Τι θέλετε νά πητε;.. τη ρώτησε. —Ξέρετε πολύ καλά τί θέλω νά πώ, γιάτι και σεις είσαστε πριν από λίγο στο χάλ.. Δεν είναι μέσ' στο πλαίσιο της φιλοξενίας, μου φαίνεται, ή κυρία του σπιτιού νά φιλιέται στις γωνιές με τους προσκαλεσμένους της, κυρίως όταν αυτοί είναι άρραβωνιασμένοι..

Εκείνη τη στιγμή, ο Σαράντης έμφανίστηκε μαζί με τη Νταίζη, ποδχε τὰ μαλλιά της έλαφρά άνακατωμένα.

—Νταίζη, τ' είν' αυτά που λέει ή δεσποινίς; τη ρώτησε ήσυχο ο Μαράλης.

—Έφη, μην εισαι άνυπόφορη!.. τη μάλλωσε, σχεδόν άγνω, ο Σαράντης

—Είμαι άνυπόφορη, γιάτι είχα τη

φοβερή άναβεία νά σέ δώ νά φιλιέσαι με την κυρία;

Η κοπέλλα ήταν άπρεπής κι' άπολίτιστη' ή, καλύτερα, την είχε κάνει άπρεπη κι' άπολίτιστη ή πολυετής προσμονή του νυμφίου. Στην έπίθεσή της, ανέλαβε ν' άπάντηση, με σχετική άξιοπρέπεια, ή Νταίζη:

—Δεσποινίς, όταν μπαίνετε σέ σπίτι, μάθετε νά φέρεστε άνθρωπινά.. Ειδεμιά, συχνάζετε στα πεζοδρόμια, και τελειώνει!

Η έξαγριωμένη μνηστή, γύρισε στο μνηστήρα της, ποδχε πελαγώσει:

—Και τώρα, καθώς βλέπεις, άκούω και βρισιές.. Υστερ' από τον πόνο μου, έρχεται κι' ή προσβολή..

Η σκηνή γινόταν όθαλμοφανώς γελοία. Ο Μαράλης σηκώθηκε απ' τη θέση του πλησίασε το Σαράντη, και του μίλησε χαμηλόφωνα κι' άποφασιστικά:

—Δεν ξέρω, κι' ούτε με νοιάζει αν ή μνηστή σου είναι ύστερική ή κακανατεθραμμένη.. Πάντως, το καλύτερο ποδχεις νά κάνης, είναι νά μην τη σέρνης πίσω σου στα σπίτια των άνθρώπων, που δε σου χρωστώνε τίποτε νά χαλούν έξ αίτιας της τού κέφι τους.. Αυτό νά σου γίνη μάθημα..

Άρον-άρον ο Σαράντης πήρε τη μνηστή του, και φύγανε. Στην άναστατώση του μάλιστα, ξέχασε νά πληρώση και τὰ σπρίττα του Χατζημάρκου. Αυτό, έκανε το Δροσινό νά ψιθυρίση στον έμβρόντητο κερδισμένο, ποδχε μείνει με τὰ σπρίττα και

την άγανάκτησή του:

—Έχεις έντελώς την τύχη του Βασίλη των σπρίτων, του Κρόυγκερ.. Πρώτα δισεκατομμυριούχος, ύστερ' άδέκαρος.. Δε σου μένει, παρά νά τον μιμηθής και στην αυτοκτονία..

Κατά τις τέσσερις, τὰ καρρέ διαλύθηκαν. Οι προσκαλεσμένοι φύγανε, άφού εύχαριστήσανε το ζευγάρι των οικοδεσποτών γιά την «ώραία» βραδυά. Κι' όταν ο Μαράλης έμεινε μόνος του μαζί με τη Νταίζη, έκανε άπολογισμό κερδών και ζημιών με μίαν άπλη φράση:

—Κέρδισα έξαικόσες τριάντα δραχμές έξηνητατρείς πόντους.. Δε σέ συχαίρω όμως καθόλου γιά το γούστο σου' αυτός ο Σαράντης έχει μιά κρεατοελιά στή μύτη, και το άριστερό του μάτι άλλοιωρίζε.. Καληνύχτα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

Κι' έτσι, το ίδιο φιλοσοφικά, πήρε ο Μαράλης κι' όλες τις άλλες άπιστίες της Νταίζης που άκολουθούσανε άναπόφευκτες. Δεν εύρισκε τί νά της πη, κι' έπειδή, φυσικά, ο άπιστίες δε γινότουσαν όλες μέσ' στή μύτη του, όπως ή άπιστία της με το Σαράντη, ο άπατημένος έραστής δεν έμάθαινε τις περισσότερες φορές το «άτύχημά του», αν ύποτεθή, βέβαια. πώς είν' άτύχημα ν' άπατηθής ένας άνθρωπος από τη γυναίκα που δεν τον ενδιαφέρει.

Όσοπου, μιά μέρα, συγκεκριμένως έν' άνοιξιάτικο άπόγεμα, κατά τις

Είδε τον Σαράντη και την Νταίζη άγκαλιασμένους νά φιλιούνται.

Ξη, ενώ ο Μαράλης διάβαζε την έφημερίδα του, η Νταίζη βγήκε απ' το μπάνιο της φρέσκια, ροδοκόκκινη κι' αποφασισμένη.

—Ξέρεις, θά χωρίσουμε... του δήλωσε, ενώ έτριβε έλαφρά το στήθος της άπάνω απ' το μπουρνούζι με τις πορτοκαλλίες ραβδώσεις.

—Μπα; Έκανε κείνος, απλά.
—Ναι, είσαι πολύ καλός, αλλά βαρέθηκα... "Η, καλύτερα, βαρέθηκα, γιατί είσαι πολύ καλός..."

—Νά φροντίσω να γίνω κακός...
—Δέ μπορείς, γιατί δέ μ' άγαπάς...

—Πώς τó κατάλαβες;
—Νά, στην περίπτωση του Σαράντη, άντι να τόν σκοτώσης, εθύμως μόνο γιατί παρά λίγο να χαλάση με τη συμπεριφορά του άπέναντί μου, τó καρρέ σου τού μπρίτζ... "Υστερα, άντι να τόν μισήσης, βήκες μόνο πώς είχε μια κρεατοελιά στή μύτη, και πώς τó άριστέρο του μάτι άλλοιωρίζεται... "Ολ' αυτά, είν' ένδειξεις άγίατρευτης άδιαφορίας..."

—Βρίσκεται;
—Δέ συζητείται... "Άφίνω τις περίπτώσεις του Μάκη, του Λεάνδρου, του Τάκη, του Φούλη, του Μίμη, του Λώλου, πού αυτές τις άγνώσες έντελώς, γιατί δέ φρόντισες ποτέ να τις μάθης..."

—Τί ήταν όλοι αυτοί; έρρασαί σου;
—Και μερικοί άλλοι άκόμα πού μού διαφεύγουν αυτή τη στιγμή... Λοιπόν, έννοεις, δέν μπορεί να συνεχιστή αυτή η κατάστασις έπ' άπειρον... "Αν ήμουν, τούλάχιστον, γυναίκα σου νόμιμη, θάχα την παρηγοριά πώς σε γελοιοποιώ, γελοιοποιώντας τ' όνομά σου... Σήμερα δέν έχω ούτε αυτή την Ικονοποίηση..."

—Μικρή μου Νταίζη, θά σου δώκα το χατήρι να σε παντρευτώ, για να μ' άπατάς έπίσημως, αν οι ιδέες μου περί γάμου δέν ήταν έντελώς διαφορετικές από τις ιδέες του άλλου κόσμου..."

—Δηλαδή;
—Νά, όλος ο κόσμος νομίζει ότι ο γάμος ένώνει δυο άνθρώπους. Εγώ βρίσκω πώς τούς χωρίζει... Και θέλω να σε διατηρήσω, γιατί παρ' όλα αυτά, ή, καλύτερα, έξ αιτίας όλων αυτών, μ' άρέσεις υπερβολικά: Είσαι κοκκίτα, χαριτωμένη, κάπως άνόητη, κι' ή μυτίτσα σου στρίβει πρós τά πάνω..."

—Είμαι πολύ συγκινητική ή γνώμη πούχεις σχηματίσει για μένα, αλλά θά φύγω... Θέλω έναν άντρα πού να μ' άγαπάει και να με διεκδική..."

—Πολύ καλά, θά σε διεκδικώ από σήμερα, ή, καλύτερα, από αύριο... Θ' άγοράσω, μάλιστα, κι' ένα πιστόλι για να σε άπειλώ..."

—Και θά με σκοτώσης, αν σ' άπατήσω εσνά;
—"Ότι θά σε σκοτώσω, δέν είν' άπολύτως βέβαιος τó πιστόλι θά τó πάρω, για να σε διατηρήσω, άφου αυτό σ' εύχαριστεί... "Αν σε σκοτώσω όμως, πώς θά σε διατηρήσω; Καταργείται αυτόματα ο σκοπός του πιστολιού..."

—Τότε, θά φύγω...
—Τότε, φύγε... Πήγαινε να σε σκοτώσω κανέναν άλλος..."

Κι' ο Μαράλης συνέχισε τó διάβασμα της έφημερίδας του, άπ' τó σημείο πού είχε διακόψει. "Η Νταίζη έβγαλε τó μπουρνούζι της, τó γυμνό κορίτσι γέμισε για μια στιγμή με θαμνές λάμψεις τó μισοσκόταδο ύστερα ντύθηκε, πήρε τó κιμονό της, τó περικνού της και τις τρεις διαφο-

ρετικές κρέμες τού προσώπου της, για τó πρωί, τó μεσημέρι και τó βράδυ, φίλησε τó Μαράλη στο στόμα, κι' έφυγε. "Εκείνος, μόλις έμεινε μόνος, πρώτα-πρώτα σήκωσε τούς ώμους του, ύστερα σκούπισε άπ' τή χείλια του τó αποχαιριστήριο κοκκινάδι της, γιατί δέν ήθελε να διατηρήση τίποτα άπ' αυτήν, κι' ύστερα πήγε στόν κινηματογράφο.

— — —

"Από κείνη τη μέρα, ή, καλύτερα, συγκεκριμένως, από κείνο τó άνοιξιότιό άπόγεμα, ο Μαράλης άρχισε να περνά μια ζωή άπερίγραπτα πληχτική. "Έτρωγε μόνος του, κοιμόταν μόνος του, και καθαριότανε μ' όλη του την καρδιά τις έφημερίδες, πού δέ δέχονται να δημοσιεύουν στις άγγελίες των, ότι «Κύριος εύκατάστατος ζητεί έρωμένην», ενώ δημοσιεύει ανάλογα πράγματα για ζητήσεις πολύ λιγώτερο ένδιαφέρουσες, όπως ένός σπιτιού, μιας ύπηρετίας, ή ένός πιάτου.

Φυσικά, είχε τις έκτακτες άποσχο-

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

ΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ ΤΗΣ ΒΕΡΟΝΑΣ ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΣΕ ΜΙΑ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΑΡΧΙΖΕΙ

στο σημερινό φύλλο μας.

(Η συνέχεια στο επόμενο)

λήσεις ένός έργένη, πού περνούσανε βιαστικές άπό την έρωτική του φωλιά. Αυτές όμως δέ φτάνανε. Κι' έτσι, μοιραία, ήρθε ή άλλη περιπέτεια, για να συμπλήρωση τó κενό της Νταίζης. Κι' αυτή τη φορά, ή περιπέτεια ήτανε κάπως πιο σοβαρή.

Ένα μεσημέρι, ο Μαράλης γύριζε άπ' τó γραφείο του, όταν, στην Όμοιοια, και πρós τó μέρος τού δόδου 3ης Σεπτεμβρίου, είδε μαζεμένο κόσμο. Κάποια γυναίκα είχε λιγοθυμήσει. Πλησίασε κι' αυτός, μαζί με τούς άλλους περιέργους, κι' έκανε τή εύχαριστη διαπίστωση πώς ή γυναίκα ήτανε νέα κι' όραία. Δέν κρατούσε τσάντα, κι' ούτε είχε κανένα γυνώρισμα, καμιά διευθυνή.

Χωρίς να ξέρη γιατί, από ένα ένστικτο περίεργο, ο Μαράλης πλησίασε έναν άρχιφύλακα πού προσπαθούσε να σηκώση τή γυναίκα, και τού είπε:

—"Η κυρία είναι συγγενής μου... Θά φροντίσω εγώ γι' αυτήν..."

—Δόξα σοι ο Θεός! Έκανε ο άστυνομικός. Γιατί δέν ξέραμε πού να τή πάμε..."

—Είμαι ο κύριος Μαράλης, της εταιρίας «Αθηνά»... Όρίστε τά πιστοποιητικά μου... "Η κυρία είναι ξαδέφρη μου, είχε μπη για έγχείρηση σέ κλινική, και βγήκε χτές... Είναι όμως άκόμα αδύνατη, και γι' αυτό φαίνεται, λιποθύμησε..."

Ο άστυνομικός φώναξε ένα ταξιόκι' έτσι, σέ λίγο, ο Μαράλης διευθυνότανε σπιτί του με μιά άγνωστη λιγοθυμισμένη τού πλευρού του, δέν ήξερε ούτε πώς τή λέγικνε, πού ποιά ήταν, ούτε γιατί είχε λιγοθυμήσει τώρα μάλιστα καταλαβαίνει είχε παραεκίεθη μπροστά σέ τούσόν κόσμο, φωνάζοντας τ' όνομά του, άραδειάζοντας τσά ψέμματα, κι' τή άγνωστη. Γιατί τó είχε κάνει για τó; "Ίσως γιατί ή γυναίκα ήτανε όμορφη..."

Λίγο πριν φτάσουνε στο σπιτί του, εκείνη άνοιξε τά μάτια της:

—Πού είμαι;... ρώτησε, όπως τάνε συνήθως όλες οι γυναίκες ραμυθιστορημάτων, όταν συνέρχονται από μια λιποθυμία.

—Συχάστε... Δέν έχετε τίποτα της άποκριθής ο Μαράλης. Πού θέλετε να σάς πάω; Πού είναι τó σπιτί σας;

"Η άπάντησις ήρθε μαζί μ' ένα λυγμό:

—Δέν έχω σπιτί...
—Θέλετε να σας προσφέρω, τότε, τή φιλοξενία τού δικού μου, για λίγο, ώσπου να ειδοποιηθούν οι δικοί σας;

—Δέν έχω δικούς μου...
—Πατέρα, μητέρα, αδέρφια, μη-σήρα;

Είχανε φτάσει μπροστά στην πολυκατοικία της Κυψέλης. "Ο Μαράλης έπλήρωσε τó σφάερ, και βοήθησε τήν άγνωστη να κατέβη από τó αυτοκίνητο, και να μπη στο άσσανσέρ. Μόλις έφτασαν άπάνω, τήν έάπλωσε στο κρεβάτι και τηλεφώνησε δίπλα. "Εκείνος έφτασε δέ δεκά λεπτά. Έξέτασε τήν άγνωστη, και πήρε τó Μαράλη στην άλλη κάμαρα:

—"Οργανικό δέ δείχνει τίποτα πούπτε. Είναι, όμως, φθδερά έξαντλημένη... Νομίζω πώς, άκόμα και θά πεινή... Πού τήν ψάρεψες;...
—Στó δρόμο..."

Ένοικιάζεται

—Μά έτσι τó γράφει κι' άπ' έξω.
"Η Προφορία άρχιζότανε:

— Καλέ τί μου λές; Πές στην κερα σου ν' άνοιξη να δούμε τó σπιτί γιατί ή κόρη μου είναι βαρεμένη και δέν μπορεί να ζανάρχεται

—"Αγού σκοτάδι, μου πιάνεται φώναζε ή Προφορία.
— Έχει ηλεκτρικό.
— Τó ηλεκτρικό έχει παράδες, κερά μου. Δέν τó δίνουνε χαρίσμα από τήν Έταιρία. Νερό έχεις;
— Βέβαια της Ούλεν.
— Κατάλαβα. Ούλα πληρωτικά! Χάθηγε ένα πηγάδι να ποτίζωμε τή γλάστρες μπάρε. Έχετε κανένα μαγαζί;
— Μαγαζί; Τί μαγαζί;
— Για τά κάρβουνα μας, εζέ ξόλα, τή σωδείά!

—"Α! Άποθήκη; Έχει μ.ά εκεί πύσω στή σκάλα.
"Η Προφορία πλησίασε.
— Καλέ τί είν' αυτό; Αυτό εδω είναι για να βάλης τή γάτα σου να γεννήση. Μιά όκιά κάρβουνα δέ χωρεί. Και πόσο περικαλώ ο κίρας;
— Ποιός κίρας;
— Τó νοίκι καλέ!
— Α ναι... δυο χιλιάδες δραχμές, μ' ένα μηνιαίο προκαταβολή ως εγγύησις.
"Η Προφορία κοκκίνασε:
— Καλέ χωρατεύεις; Δυο καμαρίτσες δυο χιλιάδες;
— Δέν είναι δυο κυρία μου. Είναι τέσσερις.
— "Ησίο! Στραβοί καλέ είμαστε τέσσερις! Μιά, δυο, εκείνη ή μικρή κάμαρη είναι; Αυτή είνε πέρασμα, χαγιατάκι.
— Ναι μ.ά είναι και τó άντρε, δωμάτιο.
— Καλέ ή αλλη; Μή χειρότερα Παναία μου! Κάμαρα λέτε τήν αλλη; Πάμε, πάμε Σουλτάνα γιατί θά κρεπάω. Δέν είδανε κάστρο κι' είδανε φουόνο κι' ήτρομάξανε! Άκούε κάμαρη ή αλλη; Άντιό σας και να τó χωρούσατε τó σαρά. Άμ σαν τέτοια είδανε τά μάτια μας!

Και καθώς κατέβαινε τά σκαλοπάτια πάτησε ένα σύκο πεταμένο, γλιστρούσε και έπαλώθηκε μακροά πλατεία στην όξώπορτα.
— "Αγ! Σουλτάνα, σκοτάθηκα!
"Έπρεζαν τήν έσθήκωσαν, τήν τινάζανε κι' όταν βγήκε στο δρόμο είπε στην όπηρέτρια:
— Να τής στή κερά σου να φορουκαλή τή βοώμες και τά φοκαλα στή σκάλα τση, για να μη σκοτώνη τόν κόσμο, κι' άς τση λείπει να δέχεται με τó σγουρό και τήν ντουαλέττα!
— Σώπα καλέ μαμά, φώναζε ή Σουλτάνα.
— Άσε με να τά πω να ξεθυμάνω. Πάμε τώρα να με μπλαστρώσης κορμούδια κι' από τó σπιτάκι μου εγώ δέν κουνώ. "Α θέλει ο άντρας σου να πάη άλλο όρα του καλή κι' ο τέτοιος του τούσκι!

— Στή μάντρα!

—Μά έτσι τó γράφει κι' άπ' έξω.
"Η Προφορία άρχιζότανε:
— Καλέ τί μου λές; Πές στην κερα σου ν' άνοιξη να δούμε τó σπιτί γιατί ή κόρη μου είναι βαρεμένη και δέν μπορεί να ζανάρχεται

—"Αγού σκοτάδι, μου πιάνεται φώναζε ή Προφορία.
— Έχει ηλεκτρικό.
— Τó ηλεκτρικό έχει παράδες, κερά μου. Δέν τó δίνουνε χαρίσμα από τήν Έταιρία. Νερό έχεις;
— Βέβαια της Ούλεν.
— Κατάλαβα. Ούλα πληρωτικά! Χάθηγε ένα πηγάδι να ποτίζωμε τή γλάστρες μπάρε. Έχετε κανένα μαγαζί;
— Μαγαζί; Τί μαγαζί;
— Για τά κάρβουνα μας, εζέ ξόλα, τή σωδείά!

—"Α! Άποθήκη; Έχει μ.ά εκεί πύσω στή σκάλα.
"Η Προφορία πλησίασε.
— Καλέ τί είν' αυτό; Αυτό εδω είναι για να βάλης τή γάτα σου να γεννήση. Μιά όκιά κάρβουνα δέ χωρεί. Και πόσο περικαλώ ο κίρας;
— Ποιός κίρας;
— Τó νοίκι καλέ!
— Α ναι... δυο χιλιάδες δραχμές, μ' ένα μηνιαίο προκαταβολή ως εγγύησις.
"Η Προφορία κοκκίνασε:
— Καλέ χωρατεύεις; Δυο καμαρίτσες δυο χιλιάδες;
— Δέν είναι δυο κυρία μου. Είναι τέσσερις.
— "Ησίο! Στραβοί καλέ είμαστε τέσσερις! Μιά, δυο, εκείνη ή μικρή κάμαρη είναι; Αυτή είνε πέρασμα, χαγιατάκι.
— Ναι μ.ά είναι και τó άντρε, δωμάτιο.
— Καλέ ή αλλη; Μή χειρότερα Παναία μου! Κάμαρα λέτε τήν αλλη; Πάμε, πάμε Σουλτάνα γιατί θά κρεπάω. Δέν είδανε κάστρο κι' είδανε φουόνο κι' ήτρομάξανε! Άκούε κάμαρη ή αλλη; Άντιό σας και να τó χωρούσατε τó σαρά. Άμ σαν τέτοια είδανε τά μάτια μας!

Και καθώς κατέβαινε τά σκαλοπάτια πάτησε ένα σύκο πεταμένο, γλιστρούσε και έπαλώθηκε μακροά πλατεία στην όξώπορτα.
— "Αγ! Σουλτάνα, σκοτάθηκα!
"Έπρεζαν τήν έσθήκωσαν, τήν τινάζανε κι' όταν βγήκε στο δρόμο είπε στην όπηρέτρια:
— Να τής στή κερά σου να φορουκαλή τή βοώμες και τά φοκαλα στή σκάλα τση, για να μη σκοτώνη τόν κόσμο, κι' άς τση λείπει να δέχεται με τó σγουρό και τήν ντουαλέττα!
— Σώπα καλέ μαμά, φώναζε ή Σουλτάνα.
— Άσε με να τά πω να ξεθυμάνω. Πάμε τώρα να με μπλαστρώσης κορμούδια κι' από τó σπιτάκι μου εγώ δέν κουνώ. "Α θέλει ο άντρας σου να πάη άλλο όρα του καλή κι' ο τέτοιος του τούσκι!

— Στή μάντρα!

—Μά έτσι τó γράφει κι' άπ' έξω.
"Η Προφορία άρχιζότανε:
— Καλέ τί μου λές; Πές στην κερα σου ν' άνοιξη να δούμε τó σπιτί γιατί ή κόρη μου είναι βαρεμένη και δέν μπορεί να ζανάρχεται

—"Αγού σκοτάδι, μου πιάνεται φώναζε ή Προφορία.
— Έχει ηλεκτρικό.
— Τó ηλεκτρικό έχει παράδες, κερά μου. Δέν τó δίνουνε χαρίσμα από τήν Έταιρία. Νερό έχεις;
— Βέβαια της Ούλεν.
— Κατάλαβα. Ούλα πληρωτικά! Χάθηγε ένα πηγάδι να ποτίζωμε τή γλάστρες μπάρε. Έχετε κανένα μαγαζί;
— Μαγαζί; Τί μαγαζί;
— Για τά κάρβουνα μας, εζέ ξόλα, τή σωδείά!

—"Α! Άποθήκη; Έχει μ.ά εκεί πύσω στή σκάλα.
"Η Προφορία πλησίασε.
— Καλέ τί είν' αυτό; Αυτό εδω είναι για να βάλης τή γάτα σου να γεννήση. Μιά όκιά κάρβουνα δέ χωρεί. Και πόσο περικαλώ ο κίρας;
— Ποιός κίρας;
— Τó νοίκι καλέ!
— Α ναι... δυο χιλιάδες δραχμές, μ' ένα μηνιαίο προκαταβολή ως εγγύησις.
"Η Προφορία κοκκίνασε:
— Καλέ χωρατεύεις; Δυο καμαρίτσες δυο χιλιάδες;
— Δέν είναι δυο κυρία μου. Είναι τέσσερις.
— "Ησίο! Στραβοί καλέ είμαστε τέσσερις! Μιά, δυο, εκείνη ή μικρή κάμαρη είναι; Αυτή είνε πέρασμα, χαγιατάκι.
— Ναι μ.ά είναι και τó άντρε, δωμάτιο.
— Καλέ ή αλλη; Μή χειρότερα Παναία μου! Κάμαρα λέτε τήν αλλη; Πάμε, πάμε Σουλτάνα γιατί θά κρεπάω. Δέν είδανε κάστρο κι' είδανε φουόνο κι' ήτρομάξανε! Άκούε κάμαρη ή αλλη; Άντιό σας και να τó χωρούσατε τó σαρά. Άμ σαν τέτοια είδανε τά μάτια μας!

Και καθώς κατέβαινε τά σκαλοπάτια πάτησε ένα σύκο πεταμένο, γλιστρούσε και έπαλώθηκε μακροά πλατεία στην όξώπορτα.
— "Αγ! Σουλτάνα, σκοτάθηκα!
"Έπρεζαν τήν έσθήκωσαν, τήν τινάζανε κι' όταν βγήκε στο δρόμο είπε στην όπηρέτρια:
— Να τής στή κερά σου να φορουκαλή τή βοώμες και τά φοκαλα στή σκάλα τση, για να μη σκοτώνη τόν κόσμο, κι' άς τση λείπει να δέχεται με τó σγουρό και τήν ντουαλέττα!
— Σώπα καλέ μαμά, φώναζε ή Σουλτάνα.
— Άσε με να τά πω να ξεθυμάνω. Πάμε τώρα να με μπλαστρώσης κορμούδια κι' από τó σπιτάκι μου εγώ δέν κουνώ. "Α θέλει ο άντρας σου να πάη άλλο όρα του καλή κι' ο τέτοιος του τούσκι!

— Στή μάντρα!

—Μά έτσι τó γράφει κι' άπ' έξω.
"Η Προφορία άρχιζότανε:
— Καλέ τί μου λές; Πές στην κερα σου ν' άνοιξη να δούμε τó σπιτί γιατί ή κόρη μου είναι βαρεμένη και δέν μπορεί να ζανάρχεται

—"Αγού σκοτάδι, μου πιάνεται φώναζε ή Προφορία.
— Έχει ηλεκτρικό.
— Τó ηλεκτρικό έχει παράδες, κερά μου. Δέν τó δίνουνε χαρίσμα από τήν Έταιρία. Νερό έχεις;
— Βέβαια της Ούλεν.
— Κατάλαβα. Ούλα πληρωτικά! Χάθηγε ένα πηγάδι να ποτίζωμε τή γλάστρες μπάρε. Έχετε κανένα μαγαζί;
— Μαγαζί; Τί μαγαζί;
— Για τά κάρβουνα μας, εζέ ξόλα, τή σωδείά!

—"Α! Άποθήκη; Έχει μ.ά εκεί πύσω στή σκάλα.
"Η Προφορία πλησίασε.
— Καλέ τί είν' αυτό; Αυτό εδω είναι για να βάλης τή γάτα σου να γεννήση. Μιά όκιά κάρβουνα δέ χωρεί. Και πόσο περικαλώ ο κίρας;
— Ποιός κίρας;
— Τó νοίκι καλέ!
— Α ναι... δυο χιλιάδες δραχμές, μ' ένα μηνιαίο προκαταβολή ως εγγύησις.
"Η Προφορία κοκκίνασε:
— Καλέ χωρατεύεις; Δυο καμαρίτσες δυο χιλιάδες;
— Δέν είναι δυο κυρία μου. Είναι τέσσερις.
— "Ησίο! Στραβοί καλέ είμαστε τέσσερις! Μιά, δυο, εκείνη ή μικρή κάμαρη είναι; Αυτή είνε πέρασμα, χαγιατάκι.
— Ναι μ.ά είναι και τó άντρε, δωμάτιο.
— Καλέ ή αλλη; Μή χειρότερα Παναία μου! Κάμαρα λέτε τήν αλλη; Πάμε, πάμε Σουλτάνα γιατί θά κρεπάω. Δέν είδανε κάστρο κι' είδανε φουόνο κι' ήτρομάξανε! Άκούε κάμαρη ή αλλη; Άντιό σας και να τó χωρούσατε τó σαρά. Άμ σαν τέτοια είδανε τά μάτια μας!

Και καθώς κατέβαινε τά σκαλοπάτια πάτησε ένα σύκο πεταμένο, γλιστρούσε και έπαλώθηκε μακροά πλατεία στην όξώπορτα.
— "Αγ! Σουλτάνα, σκοτάθηκα!
"Έπρεζαν τήν έσθήκωσαν, τήν τινάζανε κι' όταν βγήκε στο δρόμο είπε στην όπηρέτρια:
— Να τής στή κερά σου να φορουκαλή τή βοώμες και τά φοκαλα στή σκάλα τση, για να μη σκοτώνη τόν κόσμο, κι' άς τση λείπει να δέχεται με τó σγουρό και τήν ντουαλέττα!
— Σώπα καλέ μαμά, φώναζε ή Σουλτάνα.
— Άσε με να τά πω να ξεθυμάνω. Πάμε τώρα να με μπλαστρώσης κορμούδια κι' από τó σπιτάκι μου εγώ δέν κουνώ. "Α θέλει ο άντρας σου να πάη άλλο όρα του καλή κι' ο τέτοιος του τούσκι!

— Στή μάντρα!

—Μά έτσι τó γράφει κι' άπ' έξω.
"Η Προφορία άρχιζότανε:
— Καλέ τί μου λές; Πές στην κερα σου ν' άνοιξη να δούμε τó σπιτί γιατί ή κόρη μου είναι βαρεμένη και δέν μπορεί να ζανάρχεται

—"Αγού σκοτάδι, μου πιάνεται φώναζε ή Προφορία.
— Έχει ηλεκτρικό.
— Τó ηλεκτρικό έχει παράδες, κερά μου. Δέν τó δίνουνε χαρίσμα από τήν Έταιρία. Νερό έχεις;
— Βέβαια της Ούλεν.
— Κατάλαβα. Ούλα πληρωτικά! Χάθηγε ένα πηγάδι να ποτίζωμε τή γλάστρες μπάρε. Έχετε κανένα μαγαζί;
— Μαγαζί; Τί μαγαζί;
— Για τά κάρβουνα μας, εζέ ξόλα, τή σωδείά!

—"Α! Άποθήκη; Έχει μ.ά εκεί πύσω στή σκάλα.
"Η Προφορία πλησίασε.
— Καλέ τί είν' αυτό; Αυτό εδω είναι για να βάλης τή γάτα σου να γεννήση. Μιά όκιά κάρβουνα δέ χωρεί. Και πόσο περικαλώ ο κίρας;
— Ποιός κίρας;
— Τó νοίκι καλέ!
— Α ναι... δυο χιλιάδες δραχμές, μ' ένα μηνιαίο προκαταβολή ως εγγύησις.
"Η Προφορία κοκκίνασε:
— Καλέ χωρατεύεις; Δυο καμαρίτσες δυο χιλιάδες;
— Δέν είναι δυο κυρία μου. Είναι τέσσερις.
— "Ησίο! Στραβοί καλέ είμαστε τέσσερις! Μιά, δυο, εκείνη ή μικρή κάμαρη είναι; Αυτή είνε πέρασμα, χαγιατάκι.
— Ναι μ.ά είναι και τó άντρε, δωμάτιο.
— Καλέ ή αλλη; Μή χειρότερα Παναία μου! Κάμαρα λέτε τήν αλλη; Πάμε, πάμε Σουλτάνα γιατί θά κρεπάω. Δέν είδανε κάστρο κι' είδανε φουόνο κι' ήτρομάξανε! Άκούε κάμαρη ή αλλη; Άντιό σας και να τó χωρούσατε τó σαρά. Άμ σαν τέτοια είδανε τά μάτια μας!

Και καθώς κατέβαινε τά σκαλοπάτια πάτησε ένα σύκο πεταμένο, γλιστρούσε και έπαλώθηκε μακροά πλατεία στην όξώπορτα.
— "Αγ! Σουλτάνα, σκοτάθηκα!
"Έπρεζαν τήν έσθήκωσαν, τήν τινάζανε κι' όταν βγήκε στο δρόμο είπε στην όπηρέτρια:
— Να τής στή κερά σου να φορουκαλή τή βοώμες και τά φοκαλα στή σκάλα τση, για να μη σκοτώνη τόν κόσμο, κι' άς τση λείπει να δέχεται με τó σγουρό και τήν ντουαλέττα!
— Σώπα καλέ μαμά, φώναζε ή Σουλτάνα.
— Άσε με να τά πω να ξεθυμάνω. Πάμε τώρα να με μπλαστρώσης κορμούδια κι' από τó σπιτάκι μου εγώ δέν κουνώ. "Α θέλει ο άντρας σου να πάη άλλο όρα του καλή κι' ο τέτοιος του τούσκι!

— Στή μάντρα!

—Μά έτσι τó γράφει κι' άπ' έξω.
"Η Προφορία άρχιζότανε:
— Καλέ τί μου λές; Πές στην κερα σου ν' άνοιξη να δούμε τó σπιτί γιατί ή κόρη μου είναι βαρεμένη και δέν μπορεί να ζανάρχεται

—"Αγού σκοτάδι, μου πιάνεται φώναζε ή Προφορία.
— Έχει ηλεκτρικό.
— Τó ηλεκτρικό έχει παράδες, κερά μου. Δέν τó δίνουνε χαρίσμα από τήν Έταιρία. Νερό έχεις;
— Βέβαια της Ούλεν.
— Κατάλαβα. Ούλα πληρωτικά! Χάθηγε ένα πηγάδι να ποτίζωμε τή γλάστρες μπάρε. Έχετε κανένα μαγαζί;
— Μαγαζί; Τί μαγαζί;
— Για τά κάρβουνα μας, εζέ ξόλα, τή σωδείά!

—"Α! Άποθήκη; Έχει μ.ά εκεί πύσω στή σκάλα.
"Η Προφορία πλησίασε.
— Καλέ τί είν' αυτό; Αυτό εδω είναι για να βάλης τή γάτα σου να γεννήση. Μιά όκιά κάρβουνα δέ χωρεί. Και πόσο περικαλώ ο κίρας;
— Ποιός κίρας;
— Τó νοίκι καλέ!
— Α ναι... δυο χιλιάδες δραχμές, μ' ένα μηνιαίο προκαταβολή ως εγγύησις.
"Η Προφορία κοκκίνασε:
— Καλέ χωρατεύεις; Δυο καμαρίτσες δυο χιλιάδες;
— Δέν είναι δυο κυρία μου. Είναι τέσσερις.
— "Ησίο! Στραβοί καλέ είμαστε τέσσερις! Μιά, δυο, εκείνη ή μικρή κάμαρη είναι; Αυτή είνε πέρασμα, χαγιατάκι.
— Ναι μ.ά είναι και τó άντρε, δωμάτιο.
— Καλέ ή αλλη; Μή χειρότερα Παναία μου! Κάμαρα λέτε τήν αλλη; Πάμε, πάμε Σουλτάνα γιατί θά κρεπάω. Δέν είδανε κάστρο κι' είδανε φουόνο κι' ήτρομάξανε! Άκούε κάμαρη ή αλλη; Άντιό σας και να τó χωρούσατε τó σαρά. Άμ σαν τέτοια είδανε τά μάτια μας!

— Στή μάντρα!

—Μά έτσι τó γράφει κι' άπ' έξω.
"Η Προφορία άρχιζότανε:
— Καλέ τί μου λές; Πές στην κερα σου ν' άνοιξη να δούμε τó σπιτί γιατί ή κόρη μου είναι βαρεμένη και δέν μπορεί να ζανάρχεται

—"Αγού σκοτάδι, μου πιάνεται φώναζε ή Προφορία.
— Έχει ηλεκτρικό.
— Τó ηλεκτρικό έχει παράδες, κερά μου. Δέν τó δίνουνε χαρίσμα από τήν Έταιρία. Νερό έχεις;
— Βέβαια της Ούλεν.
— Κατάλαβα. Ούλα πληρωτικά! Χάθηγε ένα πηγάδι να ποτίζωμε τή γλάστρες μπάρε. Έχετε κανένα μαγαζί;
— Μαγαζί; Τί μαγαζί;
— Για τά κάρβουνα μας, εζέ ξόλα, τή σωδείά!

—"Α! Άποθήκη; Έχει μ.ά εκεί πύσω στή σκάλα.
"Η Προφορία πλησίασε.
— Καλέ τί είν' αυτό; Αυτό εδω είναι για να βάλης τή γάτα σου να γεννήση. Μιά όκιά κάρβουνα δέ χωρεί. Και πόσο περικαλώ ο κίρας;
— Ποιός κίρας;
— Τó νοίκι καλέ!
— Α ναι... δυο χιλιάδες δραχμές, μ' ένα μηνιαίο προκαταβολή ως εγγύησις.
"Η Προφορία κοκκίνασε:
— Καλέ χωρατεύεις; Δυο καμαρίτσες δυο χιλιάδες;
— Δέν είναι δυο κυρία μου. Είναι τέσσερις.
— "Ησίο! Στραβοί καλέ είμαστε τέσσερις! Μιά, δυο, εκείνη ή μικρή κάμαρη είναι; Αυτή είνε πέρασμα, χαγιατάκι.
— Ναι μ.ά είναι και τó άντρε, δωμάτιο.
— Καλέ ή αλλη; Μή χειρότερα Παναία μου! Κάμαρα λέτε τήν αλλη; Πάμε, πάμε Σουλτάνα γιατί θά κρεπάω. Δέν είδανε κάστρο κι' είδανε φουόνο κι' ήτρομάξανε! Άκούε κάμαρη ή αλλη; Άντιό σας και να τó χωρούσατε τó σαρά. Άμ σαν τέτοια είδανε τά μάτια μας!

Και καθώς κατέβαινε τά σκαλοπάτια πάτησε ένα σύκο πεταμένο, γλιστρούσε και έπαλώθηκε μακροά πλατεία στην όξώπορτα.
— "Αγ! Σουλτάνα, σκοτάθηκα!
"Έπρεζαν τήν έσθήκωσαν, τήν τινάζανε κι' όταν βγήκε στο δρόμο είπε στην όπηρέτρια:
— Να τής στή κερά σου να φορουκαλή τή βοώμες και τά φοκαλα στή σκάλα τση, για να μη σκοτώνη τόν κόσμο, κι' άς τση

Πῶς πέθανε ἓνας Βέλγος

ΑΛΗΘΙΝΟ μυθιστόρημα ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος τοῦ Βέλγου κατασκόπου Ζάν Λοζιέ, ὅπως τὸν περιγράφει ὁ γνωστός Γάλλος συγγραφεὺς Ρομπέρ Μπουκάρ, σ' ἓνα καινούργιο του βιβλίου τῆς σειρᾶς τῶν ἔργων κατασκοπείας, μετ' ὃν τίτλον «Ὁ Πόλεμος τῶν πληροφοριῶν».

Ὅταν ξέσπασε πάνω ἀπὸ τὸ μικρὸ Βέλγιο ἡ λαίλαψ τοῦ πολέμου, ὁ Ζάν Λοζιέ ἦταν ἐγκατεστημένος στὴ Γάνδη, ὅπου αὐτὸς μὲν ἐργαζόταν ὡς ἐργολάβος οἰκοδομῶν, ἡ δὲ γυναίκα του ὡς δασκάλα. Ἀλλὰ τὰ βῆσανα καὶ οἱ δυστυχίες τῆς μικρᾶς τῶν πατριδῶν δὲν εἶναι δυνατό νὰ τοὺς ἀφίψουν ἀσυγκινήτους. Τίθενται ἀσθημῆτως στὴ διάθεση τῶν μυστικῶν ὀργανισμῶν κατασκοπείας τῶν Συμμάχων καὶ προσφέρονται νὰ συγκροτήσουν μίαν αὐτόνομο ὑπηρεσίαν πληροφοριῶν.

Ἀκούρατος καὶ ἀγρυπνος πάντοτε, ὁ Ζάν Λοζιέ στρατολογεῖ πλήθος ὀργάνων καὶ σκορπίει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ συμβούλους, ὀδηγούς, διαταγιστὰς. Ὁ κυριώτερος συνεργάτης του γές. Ὁ κυριώτερος συνεργάτης του γές.

Κατόπιν μίας καταδόσεως, πού ἀκόμα δὲν διαλευκάνθηκε καλά, ἡ ὑπηρεσία τῆς γερμανικῆς ἀντικατασκοπείας ἄσχεσε νὰ παρακολουθῇ τὸν Ζάν Λοζιέ καὶ ὅλες τῆς κινήσεις. Ἐνα βράδυ, τὴν ὥρα πού ὁ Βέλγος πατριώτης κοιμότανε στὸ σπῆτι του, οἱ Γερμανοὶ ἀστυνομικοὶ χτύπησαν ἐπιτακτικὰ στὴν πόρτα του. Φυσικά, ὁ Ζάν Λοζιέ, δὲν προθυμοποιήθηκε ν' ἀνοίξῃ. Κι' ἐνῶ οἱ Γερμανοὶ ἄρχισαν νὰ σπάζουν τὴν πόρτα, αὐτὸς ντύνεται βιαστικά, καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν πίσω αὐλή.

Ἡ δραπέτευσις τοῦ Λοζιέ κάνει τοὺς Γερμανοὺς ἐξω φρενῶν. Οἱ δρόμοι τῆς Γάνδης γεμίζουν ἀποπροκηρύξεις, πού προσφέρουν ἀμοιβὴ δέκα χιλιάδων μάρκων, σὲ ὅποιον συλλάβῃ τὸν Βέλγον κατασκόπον «ζωντανὸν ἢ νεκρὸν». Ἀλλ' ὁ Λοζιέ, μαζὶ μετ' ὃν φίλο τοῦ Ὁσκά, εἶναι καλά κρυμμένοι κι' ἐτοιμάζονται νὰ τὸ σκάσουν γιὰ τὴν Ὀλλανδίαν.

Ὁ ἄνθρωπος πού ἀναλαμβάνει νὰ περάσῃ τοὺς δυὸ κατασκόπους ἀπὸ τὰ σύνορα, τοὺς δίνει ραντεβού στὰς ἐννιά τῆς νύχτας, κοντὰ στὸ κανάλι τοῦ Τερνιόζεν. Ὁ Λοζιέ κι' ὁ Ὁσκάρ ξεκινοῦν πρὸς συνάντησίν του. Κάποια στιγμή, ὅμως, καθὼς κυττάζουν πρὸς τοὺς, γιὰ νὰ δοῦν μήπως παρακολουθοῦνται, βλέπουν δυὸ ὑπόπτες σκιές. Δὲν ὑπάρχει πιά καμμία ἀμφιβολία. Τοὺς ἔχουν προδόσει. Ἡ μιά ἀμφιβολία. Τοὺς ἔχουν προδόσει.

Στὸν τόπο τοῦ ραντεβού, βρίσκουν τὸν ἄνθρωπο πού πρόκειται νὰ τοὺς «διευκολύνῃ» στὴ δραπέτευσίν του.

κατάσκοπος

λαθὴ τὸν προδότη. Καὶ τὴν ὥρα πού ὁ τελευταῖος συζητεῖ μετ' ὃν φίλο γιὰ τὴν πληρωμὴ τοῦ κόπου του, ὁ Ὁσκάρ γλυστράει ἀπὸ πίσω του, σηκώνει τὸ σφυρὶ πού τὰ κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὸ πανωφόρι του καὶ τὸ κατεβάζει μετ' ἑξῆς στὸ κεφάλι τοῦ προδότη.

Δὲν ἔβγαλε οὔτε κίχλι Σωριασθηκε χάμα νεκρὸς καὶ ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ κρανίον του τὰ μυαλά σκορπίστηκαν πάνω στὸ χῶμα. Ὁ Λοζιέ κι' ὁ Ὁσκάρ ρίχνουν τὸ πτώμα μέσα στὸ κανάλι καὶ ἀποφασίζουν νὰ χωρισθοῦν.

Ἡ τακτικὴ αὐτὴ τοὺς ἔσωσε. Ἀπαλῆσαντες τὰ ἴχνη τους, οἱ Γερμανοὶ ἐγκατέλειψαν τὴν καταδίωξίν κι' ἔτσι, χάρις σὲ μίαν ἄλλη εὐτυχὴ συγκυρία, ὁ Λοζιέ μετ' ὃν Ὁσκάρ βρισκόντανε, δυὸ μέρες ἀργότερα, στὸ ὑπόγειο ἐνὸς φιλικῶν τῶν καφενοῦ στὴ Γάνδη.

Ἄλλ' ἡ παραμονὴ τοὺς μέσα στὴν πόλι αὐτὴ ὅπου τὰ κεφάλια του εἶναι ἐπικηρυγμένα, δὲν μπορεῖ νὰ παραταθῇ ἐπὶ πολὺ. Ὁ Λοζιέ κι' ὁ Ὁσκάρ πρέπει νὰ φύγουν ὁποσδήποτε γιὰ

Ὁ ἀκήρυκτος πόλεμος μεταξύ κατασκόπων καὶ ἀντικατασκόπων ἐξακολουθεῖ χωρὶς διακοπὴ μετὰ τῶν διαφόρων κρατῶν, πὸ ἀμελείητος παρὰ ποτὲ. Σ' ἔλους τοὺς στρατῶνες τῆς Γαλλίας, καὶ ἰδιαιτέρως σ' ὅλα τὰ φροντὰ τῆς περὶ φρενῶν γοαμῆς Μαζίνω, ὑπάρχει ἀνηρημένος αὐτὸς ὁ πῖναξ μετ' ἑπὶ ἐπιγραφῆ: «Σιωπᾶν σημαίνει ὑπηρετεῖν τὴν πατρίδα».

τὴν Ὀλλανδίαν. Οἱ φίλοι τοὺς φροντίζουν γι' αὐτὸ καὶ ὁ σωτήρας παρυσιάζεται στὸ πρόσωπο τοῦ μηχανικοῦ ἐνὸς ὀλλανδικῶν ποταμοπλοίου. Γιὰ ν' ἀποφύγῃ τ' ἀδιάκριτα βλέμματα, ὁ μηχανικὸς κρύβει τοὺς δυὸ φυγάδες μέσα στὸ ντεπόζιτο τοῦ νεροῦ, τοὺς ἐφοδιάζει μετ' ἄρτια γιὰ σαράντα ὀχτὼ ὥρες καὶ βιδώνει τὸ καπάκι τοῦ ντεπόζιτου, ὥστε νὰ μὴν ἀνοίγῃ εὐκόλα. Καὶ τὸ ταξίδι, τὸ ἐπικίνδυνο ταξίδι ἀρχίζει.

Κατὰ τὶς δέκα, ὅμως, τὸ πρωῒ, ὁ κυβερνήτης τοῦ ποταμοπλοίου λαμβάνει ἀπὸ τὶς γερμανικὲς ἀρχὲς τὴν διαταγὴ νὰ ρυμουλκῆσιν δυὸ ἀδελφὲς μασοῦνες. Συμμορφώνεται πρὸς τὴν προαγγελίαν, ἀλλὰ, γιὰ νὰ κἀνῃ ἀντίβαρο, ἀναγκάζεται νὰ γεμίσῃ τὸ ντεπόζιτο μετ' ἑξῆς νεροῦ. Τὸ ντεπόζιτο, ὅπου εἶναι κρυμμένοι, ἐν ἀγνοίᾳ του, οἱ δυὸ κατάσκοποι...

Ὅταν ὁ Λοζιέ μετ' ὃν Ὁσκάρ εἶδαν τὸ ντεπόζιτο νὰ γεμίζει νεροῦ, ἐνοίωσαν τὸ αἶμα νὰ παγῶνῃ στὶς φλέβες τους.

Ἐν τῷ μεταξύ, τὸ νερὸ ἀνέβαινε, ἀνέβαινε διαρκῶς. Ὅταν, ὅμως, ἔφθασε μέχρι τὸ σαγόνι τῶν δυὸ ἐγκαθειρτῶν, οἱ τρόμπες σταμάτησαν. Λίγα ἐκατοστόμετρα ἀκόμα ἂν ἀνέβαινε τὸ νερὸ, ὁ θάνατός των θὰ ἦταν ἀναπόφευκτος.

Ἐπὶ τέλος, τὸ ρυμουλκὸ ξεκινάει. Οἱ δυὸ μάρτυρες μόλις καὶ μετὰ βίας ἀναπνέουν καὶ στὸ κάθε τράνταγμα τοῦ σκάφους, τὸ νερὸ τοὺς σκεπάζει τελείως. Τὸ τρομακτικὸ αὐτὸ μαρτύριο διαρκεῖ ἐπὶ πενήντα μὴ ἀλόκληρες ὥρες...

Τὴν μεθεπομένη, τὸ πλοῖο φθάνει στὸ Τερνιόζεν. Ὁ μηχανικὸς σπεύδει ν' ἀνοίξῃ τὸ ντεπόζιτο. Εἶναι βέβαιος ὅτι θὰ βρῇ δυὸ πτώματα. Οἱ δυὸ μάρτυρες, ὅμως, ἀναπνέουν ἀκόμα καὶ μετ' ἑξῆς ἐντρίθει, ἀνακτοῦν τελείως τὶς αἰσθητικὰς τῶν καὶ φεύγουν γιὰ τὸ Ρόττερνταμ, ὅπου ἓνας Ἀγγλὸς ἀρχηγὸς τῶν συμμάχικῶν ὑπηρεσιῶν κατασκοπείας τοὺς διατάσσει νὰ μεταδοῦν στὸ Γαβρίλ.

Καὶ ὁ μὲν Ὁσκάρ ἔμεινε γιὰ πάντα στὴν γαλλικὴ πρωτεύουσα. Ὁ Λοζιέ, ὅμως, ἔλαβε τὴν διαταγὴ νὰ ἐπιστρέψῃ μετ' ἑξῆς στὸ Βέλγιο, γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον του, μετ' ἑξῆς ὅτι δὲν θὰ πλησίαζε στὴ Γάνδη, ὅπου ἦταν πολὺ γνωστός καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ συλληφθῇ μετ' ἑξῆς τῆς γυναίκα του.

Ἄλλοίμονο! Μόλις ὁ Λοζιέ ἐφθασε στὴ Λιέγη, ἔμαθε τὰ συνηθισμένα «κουτσομπολιά»: ὅτι ἡ γυναίκα του τὸν ἀπατούσε. Ἐξωνότας τὴν ὑπόχεσίν του, ὁ κατάσκοπος φεύγει ἀμέσως γιὰ τὴ Γάνδη καὶ τραβάει γραμμὴ γιὰ τὸ σπῆτι του. Ἀλλ' οἱ Γερμανοὶ ἀντικατασκόποι τὸ εἶχαν διαρκῶς ζωσμένο καὶ παρακολουθοῦσαν ὅλους ὅσοι ἐμπαινόβγαίνουν.

Ἐτσι, τὴν ὥρα πού ἡ γυναίκα τοῦ Λοζιέ, τοῦ ὀρκιζόταν ὅτι οὐδέποτε τὸν εἶχε προδόσει, οἱ Γερμανοὶ μὴτ' ἑξῆς, τὸν ἐπίασαν σάν ποντικὸ στὴ φάκα καὶ τὸν ἐξετέλεσαν ἀμέσως, ἀφοῦ προηγουμένως τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς ἔπεσαν κάτω ἀπὸ τὶς σφαῖρες του...

Οἱ «Χρησμοί» τοῦ Ἀγαθαγγέλου

Υπάρχουν βιβλία πού ἔκαστον κρότον ὅταν ἐξεδόθησαν, πού γύρω σ' αὐτὰ ἐγεννήθησαν περιεργὰ ἀνέκδοτα κι' ἐδημιουργήθησαν θρύλοι, βιβλία πού ἐγέννησαν πλατύτατα, πού ἐγέννησαν σκέψεις καὶ κίνηση καὶ συζητήσεις... Ὑπάρχουν λοιπὸν μερικὰ βιβλία πολύκροτα. Κι' ἐπειτα ὑπάρχουν πληθος ἄλλα, ἀπειρία ἄλλα, πού ἔκαστον μετρίαν ἐντύπωσιν ἢ εἶχαν κάποιαν ἐπίδραση καὶ ἄλλα ἀκόμα πού πέρασαν τελείως ἀκρότα καὶ ἀπαράτηρα. Αὐτὴ εἶναι καὶ τῶν βιβλίων ἡ μοῖρα. Μοιάζουν μετ' ἑξῆς ἀνθρώπους...

Καὶ μέσα στὴν ἑλληνικὴ παραγωγὴ τῶν βιβλίων, ἔχουμε μερικὰ πολύκροτα, πού ἀξίζει ν' ἀσχοληθῇ γι' αὐτὰ ἡ ἱστορία. Ἐχουμε βιβλία πού ἐπροκάλεσαν ρεύματα ἀπὸ ἰδέες ἢ ἀπὸ προλήψεις, βιβλία πού ἐπροκάλεσαν τὴν λαϊκὴ ἀνακτῆση βιβλίων πού εἶχαν ἀποτέλεσμα τὴν καταδίωξίν, τὴν φυλάκισιν ἢ τὸν ἀφορισμὸ τοῦ συγγραφέως, βιβλία πού ἐξέτρελλαν τὸν κόσμον, ἢ πού ἐτρέλλαν... τοὺς συγγραφεῖς τῶν...

Τὸ παλαιότερο ἀπὸ τὰ πολύκροτα γεοελληνικὰ βιβλία εἶναι χωρὶς ἄλλο οἱ περιφημοὶ «Χρησμοί» τοῦ Ἀγαθαγγέλου. Ἡ σύγχρονη γενεὰ μπορεῖ καὶ νὰ μὴ τοὺς ξέρῃ. Καὶ ὅμως ἄλλα χρόνια τοὺς ἤξεραν ὅλοι καὶ μάλιστα τοὺς ἐστυμῶσιν ἐόντων ὅ πάντα, ἰδίως ὅταν ἐκρέμετο ὁ φόβος πολέμου. Τώρα ὅμως ἔχουν περάσει τόσο μῆνες πού ὁ φόβος τοῦ πολέμου κρέμεται ὡς Δαμοκλείου σπάθῃ πάνω στὸ κεφάλι μας καὶ ὅμως κανεὶς δὲν σκέφθηκε νὰ συμβουλευθῇ τὸν Ἀγαθαγγέλον! Πόσο ἄλλαξαν οἱ καιροὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι!

Καὶ πρὸ 25 χρόνων, οἱ λαοὶ δὲν ἐτρέφοντο πιά μετ' ἑξῆς προφητείας. Ὡστόσο, ὅταν ἐξερράγη ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος, πλήθῃ Ἑλλήνων ἔτρεξαν νὰ προμηθευθοῦν παλαιὰς ἐκδόσεις τῶν «Χρησμῶν» τοῦ Ἀγαθαγγέλου καὶ νὰ καταγίνοντο στὴν μελέτη τῶν μυστηριῶδων προφητειῶν του. Συχνὰ μάλιστα τότε ἄκουε κανεὶς στοὺς δρόμους:

—Γράφει κι' ὁ Ἀγαθαγγέλος γιὰ τὸν πόλεμον.

—Καὶ μάλιστα προφητεῖει καὶ τὸ τέλος τοῦ πολέμου... Ἐὰ διαλυθῇ ἡ Αὐστρία...

—Νὰ τὸν πιστεύῃς τὸν Ἀγαθαγγέλον. Εἶναι προφήτης!

Οἱ «Χρησμοί» τοῦ μυστηριώδους καλοῦ Ἀγαθαγγέλου κυκλοφοροῦν ἤδη σὲ διάφορες ἐκδόσεις ἀπὸ τὸ 1700 περίπου. Οἱ πρώτες ἐτυπώθησαν στὴν Βενετία καὶ κατόπιν ἐτύπωσαν πολλὰς ἀνατυπώσεις καὶ στὴν Ἑλλάδα. Ὑπάρχει δὲ καὶ χειρόγραφον ἀντίγραφο τοῦ 1708.

Ἡ τελευταία ἐκδόσις τοῦ Ἀγαθαγγέλου ἐγένετο στὴν Ἀθήνα τὸ 1916, κατὰ τὴν διάρκειαν δηλαδὴ τοῦ Παγκοσμίου πολέμου. Καὶ ἐδιαβάσθη καὶ τότε πολὺ τὸ προφητικὸ βιβλίον. Μὰ μόλις ἐτελείωσεν ὁ πό-

Βιβλία πολύκροτα καί.. ἀκρότα. — Πότε ἐγράφησαν οἱ «Χρησμοί» καὶ ἀπὸ ποῖον; — Πῶς προφητεύονται... τὰ παρελθόντα γεγονότα. — Ἡ προφητεία τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸ 1700. — Τὸ Βυζαντινὸν «μύριον» καὶ ὁ Βασιλεὺς Ὁθων.— Ἀνάλυσις τῶν προφητειῶν τοῦ βιβλίου. — Ἐποχὴς ἀκμῆς καὶ παρακμῆς τοῦ Ἀγαθαγγέλου.— Ἡ ἐγκύκλιος ἐνὸς ὑπουργοῦ.

λεμος, οἱ Ἕλληνες ἐπαφάν πιά νὰ τὸ διαβάσῃ καὶ νὰ τὸ συμβουλευώνται, ἐνῶ οἱ προγενέστεροι τὸ ἐμελετοῦσαν καὶ τὸ ἐξηγοῦσαν ἐπὶ ὀλόκληρες ἐκατονταετίες. Ὁ τίτλος τοῦ πολυκρότου βιβλίου εἶναι: «Οἱ Χρησμοὶ τοῦ Ἀγαθαγγέλου, ἡ γοῦν προφητεία περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν ἐθνῶν». Ὅπως βεβαιῶνται ὁ πρόλογός του, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ ἐπιβεβαιώσῃ καμμία ἄλλη πληροφορία, τὸ βιβλίον ἔχει γραφῆ κατὰ τὸ 1279 μ. Χ., τὴν Κυριακὴ τῆς Ὀρθοξίας.

Ὁ συγγραφεὺς του, πάλιν κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ προλόγου, ἦταν ὁ ἱερωμένος Ἀγαθαγγέλος, ἱερομόναχος τῆς τάξεως τοῦ Ἁγίου Βασιλείου κι' ἐγεννήθηκε στὴν Ρόδο. Ἐγράφε δὲ αὐτὸ τὸ βιβλίον σὲ ἡλικίαν 79 χρόνων, στὴν Μεσσηνίαν τῆς Σικελίας.

Αὐτὰ λέει ὁ πρόλογος. Ποῖος ὅμως πραγματικὰ ἐγράφε τὸ βιβλίον, πού τὸγραψε καὶ σὲ ποιά ἐποχῇ, εἶναι πράγματα ἀγνωστά. Θεωρεῖται ὅμως πιθανότατος ὅτι τὸ βιβλίον ἐγράφη πρὸ ἀργότερα, μετὰ τὴν πτώσιν δηλαδὴ τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ 1453 μ. Χ. Ὑπάρχει καὶ ἡ ὑπόψια ὅτι οἱ «Χρησμοί» ἔχουν γραφῆ ἀπὸ Ρώσους καλοῦ ἡλικίας μετ' ἑξῆς ἀνατολίτικῶν ἐθνικῶν σκοπῶν ὑπὲρ τῆς Ρωσίας, πού τὸ προφητικὸ αὐτὸ βιβλίον δὲν παύει νὰ τὴν ὑμνῇ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὡς τὸ τέλος καὶ νὰ προφητεύῃ ρωσικὰς εὐτυχίας καὶ δόξας!

Ἐπει' ἀπὸ τὸν πρόλογον τοῦ βιβλίου, ὅπου γίνεται λόγος καὶ γιὰ τὸ ὄραμα, τὸ ὅποιον μάλιστα στὴν ἀρχὴ ὅλων τῶν προφητειῶν αὐτοῦ τοῦ εἶδους, ἀρχίζουν οἱ Χρησμοί. Καὶ ἀρχίζουν ἔτσι: «Κωνσταντῖνος ἠρξάτο, καὶ Κωνσταντῖνος ἀπολέσει τῆς Ἀνατολῆς τὸ Βυζαντινὸν Βασίλειον: οὐδὲ ἀνθρώπων ἀριθμῶσιν ἀπὸ τοῦ πρώτου Κωνσταντῖνου ἕως τοῦ δωδεκάτου ἀριθμοῦ τοῦ ὁμοίου ὀνόματος, καὶ εὐρησῶν τὸν ἀριθμὸν ἐφ' ᾧ συμβήσεται ὁ Θεὸς ἀπεφάσισε καὶ ἡ ὀρθοξία ἐξηκριθῶμενος Θεῖα Βουλὴ ἀμετάθετος ἔσται...» Συεγχίζοντας ὁ Ἀγαθαγγέλος,

προφητεύει μετ' ἀκρίβειαν τὴν πτώσιν τοῦ Βυζαντίου. Καὶ αὐτὸ εἶναι περιεργόν, ἂν τὸ βιβλίον ἐγράφη πραγματικὰ τὸ 1279. Ἄν ἐγράφη ὅμως μετὰ τὴν ἄλωση, τότε;

Κατόπιν προφητεύει καὶ τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος μετὰ τέσσαρες αἰῶνες.

Αὐτὴ ἰδίως ἡ προφητεία τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος, ἔκαμε ἀγαπητὸ τὸ πολύκροτον βιβλίον στοὺς σκλαβωμένους Ἕλληνας. Πολλοὶ τὸ ἐθεωροῦσαν ὡς ἅγιον ἐγκόλιον, γιὰτὶ ἐκλείνει καὶ ἐπροφήτευσεν τοὺς πόθους τῶν...

Ἐτσι ὁ Ἀγαθαγγέλος εἶχε προσφέρει καὶ ἐθνικὰς ὑπηρεσίας στὸ Γένος.

Μὲ αὐτὰ καὶ μερικὰς προφητείας γιὰ τὰ γεγονότα τῆς Δύσεως ἕως τὸ 1580 μ. Χ. τελειώνει τὸ πρῶτον κεφάλαιον τῶν Χρησμῶν. Στὸ Β' κεφάλαιον ὁ Ἀγαθαγγέλος ἀσχολεῖται μετ' ἑξῆς μετὰ τὴν ἄλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ καὶ κίσει τὴν αἴρεσιν. Στὸ Γ' κεφάλαιον, κλαίει τὴν τύχην τῆς Ἀνατολῆς ἕως τὸ 1800. Στὸ Δ' περιγράφει τὴν δόξαν τῆς Γερμανίας. Καὶ στὸ Ε' κεφάλαιον τὰ γεγονότα τῆς Δύσεως ἕως τὸ 1650

Στὸ κεφάλαιον αὐτὸ ὑπάρχει καὶ ἡ περιφημὴ φράσις: «Ἐἴτα δὲ ἀνεξοκώστως ἀλαλαγμῶ τῆς Δύσεως κυρώσῃ Παθάρφω τὸ μύριον». Αὐτὴ ἡ φράσις στὴν ἐποχὴ τῆς βασιλείας τοῦ Ὁθωνος, πού ἦταν Βαυαρὸς, ἐξηγεῖτο μετ' ἑξῆς ἀπαισιόδοξον τρόπον. Ἐπιστεύετο τότε ἀπὸ πολὺ μέρος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ὅτι τὸ «μύριον», δηλαδὴ ἡ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία θὰ ἀνακτῆσθαι ἀπὸ τὸν Παθάρφον, δηλαδὴ ἀπὸ τὸν Βαυαρὸν Βασιλέα Ὁθωνα. Καὶ ἀφοῦ ὁ Ἀγαθαγγέλος ἐπρομάνεψε μετ' ἀκρίβειαν τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος, ἦταν πιστευτὴ καὶ ἡ προφητεία γιὰ τὸν Παθάρφον. Μὰ ἡ ἐξηγήσις αὐτῆς τοῦ Ἀγαθαγγέλου δὲν ἀπεδείχθη ἀληθινή... Καὶ μετὰ τὸ 1863 οἱ φίλοι τῶν «Χρησμῶν» τοῦ Ἀγαθαγγέλου ἔλεξαν:

—Κάτι ἄλλο θέλει νὰ πῇ αὐτὸ τὸ σημεῖον.

Στὸ ἐπόμενον κεφάλαιον, στὸ ΣΤ', ὁ Ἀγαθαγγέλος μιλεῖ γιὰ τὴν Γαλλίαν καὶ γιὰ τὰ δυστυχήματα τῆς Αὐστρίας. Καὶ λέει στὴν Αὐστρία: «Ὅποις τελευτήσαν τὴν διαδοχὴν σου εἰς μόνην γυναῖκα». Καὶ τὸ τελευταῖον αὐτὸ ἐκινδύνευσεν νὰ τὸ πάθῃ ἡ Αὐστρία, ἀφοῦ τρεῖς κατὰ σειράν διάδοχοί της ἕως τὸ 1914 ἐθάθησαν χωρὶς κανεὶς νὰ βασιλεύσῃ.

Καὶ στὸ Ζ' κεφάλαιον ὁ Ἀγαθαγγέλος μιλεῖ γιὰ τὰ γεγονότα τοῦ 20οῦ αἰῶνος, δηλαδὴ τοῦ αἰῶνος μας. Καὶ ἀρχίζει: «Καὶ ἰδοὺ πυραμῖς τις πύρινος μετ' ἐπιγραφῆς μελαίνης, περιέχουσα ταῦτα: Κίνδυνος, θάνατος, ἀνομα, διαφθορά, λοιμοὶ καὶ λιμοὶ, καταδρομαί, ἐμφύλιοι πόλεμοι, πα-

ραβίασμοί, σεισμοί, φαινόμενα ουράνια συμπεύσονται».

Καί, καθώς προχωρεί, γράφει για τὸν αἰῶνα μας τ' ἀκόλουθα:

«Ὁ τ ρ ο ς α ἰ ὶ ν προσοίσει τὸν χρυσοδέκατον ἀριθμὸν-εἰτα ρεύσει μέλι καὶ γάλα κατὰ πάντα, λήξουσιν αἱ ζάλαι καὶ ὀλόκληρα πενήτηντα ἔτη βασιλεύσει ἡ εἰρήνη· ἡ ἀλήθεια θριαμβεύσει καὶ ὁ οὐρανὸς χαρήσεται τῇ ἀληθείᾳ δόξῃ· ἀνυψωθήσεται ἡ ὀρθόδοξος πίστις καὶ σκιρτήσει αὕτη ἐξ Ἀνατολῆς πρὸς Δυσμὰς ἵνα μακαρίζεται· φρίξουσιν οἱ βάρβαροι καὶ ὄλοι τρέμοντες κατὰ κεφαλὴν ταχέως ἀποφείζονται, ἐγκαταλείποντες τὴν μητρόπολιν τοῦ κόσμου. Τότε ὁ Θεὸς ἔσται δοξασμένος καὶ ὄνουνται οἱ ἄνθρωποι τὰ ἔργα τῆς παντοδυναμίας αὐτοῦ».

Ἔτσι ἔπρεπε νὰ πιστεύωμε ὅτι μετὰ τὸν Παγκόσμιον πόλεμον ἐπὶ 50 χρόνια θὰ βασιλεύσῃ ἡ εἰρήνη.

Οἱ προφητεῖες ὅμως τοῦ Ἀγαθαγγέλου γιὰ τὸν Παγκόσμιον πόλεμον περιέχονται καὶ στὸ Η' κεφάλαιον. Σ' αὐτὸ προαναγγέλλεται θρίαμβος τῆς Ρωσσίας καὶ τῆς Γαλλίας καὶ καταστροφή τῆς Αὐστρίας. Καὶ πραγματικά, ὁ Ἀγαθαγγέλος γιὰ μιὰ φορά ἀκόμα ἐμάντεψε καλὰ γιὰ τὴν Γαλλία καὶ γιὰ τὴν Αὐστρία.

Ἐπειτα ἀπὸ ἄλλες προφητείες, στὸ ἴδιο κεφάλαιον, ὁ Ἀγαθαγγέλος θρηνεὶ τὴν Αὐστρία καὶ προφητεύει τὴν διάλυσίν της μετὰ τὸν πόλεμον. «Ὡ, οἱ ὀδύνη τῆς τεκούσης! γράφει Ὡ, χαλεπαὶ συμφοραὶ, ἄς, τάλαινα Αὐστρία, δυστυχῶς ἀνέξεις!»

Στὸ τέλος τοῦ κεφαλαίου ἀνακατεύονται καὶ πάλιν οἱ «πονηροὶ Γάλλοι» καὶ μετὰ μιὰ συνθήκη τὰ καταφέρνουν καλὰ. «Ὅπως δὲ καὶ συνέβη!»

Στὸ Θ' κεφάλαιον ὁ Ἀγαθαγγέλος μιλεῖ γιὰ τὴν Πολωνία καὶ στὸ Ι' ἔχει ἕνα φινάλε ἀρκετὰ ἀπροσδόκητο. Στὸ τέλος προφητεύει ὅτι θὰ νικήσουν οἱ... φτωχοὶ! Καὶ ἰδοὺ τί γράφει:

«Πένητες! Ὑψώσατε τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ψάλλατε τῷ Μεγάλῳ Βασιλεῖ τῶν αἰῶνων, δότε δόξαν, δεῦτε δεῦτε, ὦ γένος εὐσεβές! Ἀγαλλιᾶσθε ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρᾳ, ἐν τυμπάνοις ἀλλαγμοῖς τε καὶ σάλπιγγιν. Ὁξύνετε τὰ κύμβαλα ὑμῶν, ὀγκώσατε τὰ ὄργανα, ἐμφυσήσατε τὰς σύριγγας καὶ ἰσκαύλους ὑμῶν. Προφθάσατε σκιρτήματα ἐν χορῷ νομίμῳ... Ψάλλατε καὶ ὑμεῖς οἱ ἐφευρέται τῶν διεστραμμένων ἀφρέσεων τῷ Κυρίῳ ὅτι ἀγαθός, εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ, ἀμήν».

Ὡστε ὅλοι οἱ φτωχοὶ, ἄσχετα μετὰ τὴν θρησκευτικὴν τὴν δοξασίαν, θὰ ἀπολαύσουν ἡμέρας χαρᾶς καὶ τέλει εὐτυχίας!

— — —

Ἐπειτ' ἀπ' αὐτὴ τὴν προφητεία γιὰ τοὺς «πένητας», ὁ Ἀγαθαγγέλος τελειώνει τοὺς Χρησμούς του ἔτσι:

«Ὑἱὲ ἀνθρώπου, ἰδοὺ τὸ τέλος τῆς δράσεώς σου, ἥτις ἐστὶν ἀγγελικὴ ἐπιφάνεια πεφυλαγμένη μόνος τοῖς πιστοῖς, οἵτινες ἀμολύντως φυλάξαντες τὸν νόμον, ἐτίμησαν τὸ σκῆνωμα τοῦ Θεοῦ. Πορεύθητι, δούλε τοῦ Θεοῦ, Ἀγαθαγγέλε, καὶ γράψων ἐπὶ πίνακι ὅπαντα πιστῶς, καὶ δῆλωσον τοῖς μεταγενεστέροις, ἀμήν. Καὶ ἰδοὺ πλῆθος μέγα στρατίας οὐρανόθεν ἦγαν τὸν μέγαν δρόκοντα, καὶ ἔ-

δησαν δειναῖς νευραῖς καὶ ἔρριψαν αὐτὸν ἐν τῷ Ταρτάρῳ τῆς καμίνου τοῦ πυρός ψάλλοντες ἐπὶ γῆς, ἐν αἰθέρι, ἐπὶ τῶν ὑδάτων. Ἅγιος Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. Αὐτῶ μόνῳ τῷ τρισάγιῳ Θεῷ δόξα, κράτος, καὶ βασιλεία εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν».

Ἔτσι τελειώνει τὸ πολὺκροιο βιβλίον τοῦ Ἀγαθαγγέλου.

— — —

Οἱ «Χρησμοὶ» λοιπὸν ἐχρησίμευσαν κατὰ τὰ χρόνια τῆς δουλείας ὡς ἕνα στήριγμα στὶς ἐλπίδες τῶν σκλαβῶν. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ βιβλίον ἀγαπήθηκε. Οἱ παπᾶδες τὸ ἐδιάβαζαν καὶ τὸ ἐδίδασκαν στὰ κρυφὰ σχολεῖα τους. Οἱ ὑπόδουλοι συζητοῦσαν καὶ τὸ εἶχαν γιὰ ἐλπίδα σωτηρίας..

Καὶ ἀργότερα, ἀφοῦ ἀλήθευε ἡ προφητεία τῆς ἀπελευθέρωσης τοῦ 1821, οἱ Ἕλληνες τὸ ξανάκαναν ἱερὸ ἐγκόλπιο. Μάλιστα οἱ Ρωσσοφίλοι τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὀθωνος τὸ ἐδίδαν ὡς ἅγιον ἀνάγνωσμα εἰς ὄλους. Μὰ μετὰ τὴν ἐξωση τοῦ Ὀθωνος, ὁ Ἀγαθαγγέλος ἐξέπεσε..

Πάλιν ὅμως στὴν ἀρχὴ τοῦ Παγκοσμίου πολέμου, ὁ Ἀγαθαγγέλος ἔγινε τὸ βιβλίον τῆς ἡμέρας.

Ἐκεῖνα μάλιστα τὰ χρόνια κάποιος ὑπουργὸς τῆς Παιδείας ἐκάμεν ἐγκύκλιον στοὺς δασκάλους νὰ διαβάζονται καὶ οἱ «Χρησμοὶ» τοῦ Ἀγαθαγγέλου ὡς ἐθνικὸ βιβλίον στὰ σχολεῖα.

Οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ὅμως ἐκτύπησαν ἄγρια αὐτὴ τὴν σύσταση καὶ εὑρίσκαν ὅτι ὁ ὑπουργὸς ἦταν ἀμαθὴς καὶ προληπτικός..

Ὅταν λοιπὸν ἔπεσε καὶ ἡ Κυβέρνησις ἐκεῖνη, ὁ Ἀγαθαγγέλος ἔχασε καὶ τὴν τελευταία του δόξα..

μ. ΓΙΟΥΛΛΗΣ

**ΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ
ΤΗΣ
ΒΕΡΟΝΑΣ
ΡΩΜΑΙΟΣ
ΚΑΙ
ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ**

Τὸ γοητευτικὸ κι' αἰσθηματικώτατο

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ποὺ ἀρχίζουμε ΣΗΜΕΡΑ, με θέμα ἕναν ἀπὸ τοὺς νλυκύτερους, τοὺς ἀθάνατους θρούλους τῆς ἱστορίας,

**ΘΑ ΣΥΝΑΡΠΑΞΗ,
ΘΑ ΣΥΓΚΙΝΗΣΗ**

κάθε ἄνθρωπο ποὺ θὰ τὸ διαβάσῃ.

Γιὰ τὴν δόξα

ΥΠΕΡ

Ἀνδρῶν ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ

Ἄν τὸ αἶσθημα τῆς ἀθανασίας εἶναι μιὰ χίμαιρα, ἂν ὁ σεβασμὸς πρὸς τὶς γενεές ποὺ ἔρχονται εἶναι μιὰ τρέλλα, προτιμῶ ἐγὼ αὐτὴ τὴν ὠραία χίμαιρα ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ ἐπιχειρῇ τὰ μὲν γάλα, παρὰ τὴν στεῖρα πραγματικότητα, τὴν δῆθεν σοφία ποὺ ἐθίζει καὶ συκρατεῖ τὸν ἄνθρωπο σὲ μιὰ ἀνόητη ἀδράνεια.

ΝΤΙΝΤΕΡΟ

Ἡ δόξα εἶναι μιὰ ὠραία πνευματικὴ τροφή. Τονώνει καὶ ἐξυψώνει τὸ πνεῦμα, ἀναπλάσσει τὴν ψυχὴ, καὶ ἡ ἀθάνατος ἀνθρωπινὴ καρδιά, παίρνει ἕνα ζωογόνο λουτρό.

ΓΚΑΙΤΕ

Ἡ περιφρόνησις τῆς δόξας σημαίνει καὶ περιφρόνησις τῶν ἀρετῶν ποὺ τὴν δημιουργοῦν.

ΤΑΚΙΤΟΣ

Λένε ὅτι ὁ ἔρως καὶ ὁ μόνος φθάνει νὰ διασθεῖσῃ ἢ νὰ ἐξευγενίσῃ τὴν ψυχὴν. Διόλου! Ἡ γοητεία τῆς δόξας περνᾷ ὅλα τὰ μάγια τοῦ ἔρωτος.

Μ. ΜΠΑΡΡΕΣ

ΚΑΤΑ

Τί εἶναι ἡ δόξα; Τὸ νὰ κάνῃ κανεὶς τοὺς ἄλλους νὰ λένε πολλές βλακείες γιὰ λογαριασμὸ του.

ΦΛΩΜΠΕΡ

Δόξα θὰ πῆ νὰ σὲ λέγῃ ἀγαπητὴ μαίτρα ἕνας κόσμος ἀνόητων.

Α. ΡΕΝΟΥΑΡ

Πῶς νὰ πιστέψῃ κανεὶς στὴν πραγματικότητά τῆς δόξας, ὅταν ὁ πῖο φωτισμένος αἰώνας, ὁ αἰώνας τοῦ Βολταίρου, περιφρόνησε τὸν Ὀμπρο καὶ τὸν Νεάντερταλ καὶ ἐχαρκαχίρισε τὸν Σαίξπηρ γιὰ ἐὰν βαρο καὶ χυδαῖο;

Α. ΦΡΑΝΣ

Ἡ δόξα, εἶναι συχνότατα μιὰ φῆμη ποὺ ἀρχίζει χωρὶς νὰ ἔξερῃ κανένας καὶ ἐξακολουθεῖ χωρὶς νὰ ἔξερῃ κανεὶς γιὰτί.

Ζ. ΡΟΥ

Ποῖος θλάκας εἶπε πῶς ἡ νίκη χωρὶς κίνδυνον εἶναι ὁ θρίαμβος χωρὶς δόξα. Ἡ δόξα εἶναι γι' αὐτοὺς ποὺ δὲν ἐγνωρίζουν τὸν κίνδυνον.

ΛΑΦΟΥΖΑΡΝΤΙΕΡ

Τί εἶναι ἡ δόξα; Μιὰ γραμμὴ ἐπάνεσθ σὲ σκόνῃ.

ΜΠΑΡΜΠΡΕ Ντ' ὈΡΕΒΙΛΛΥ

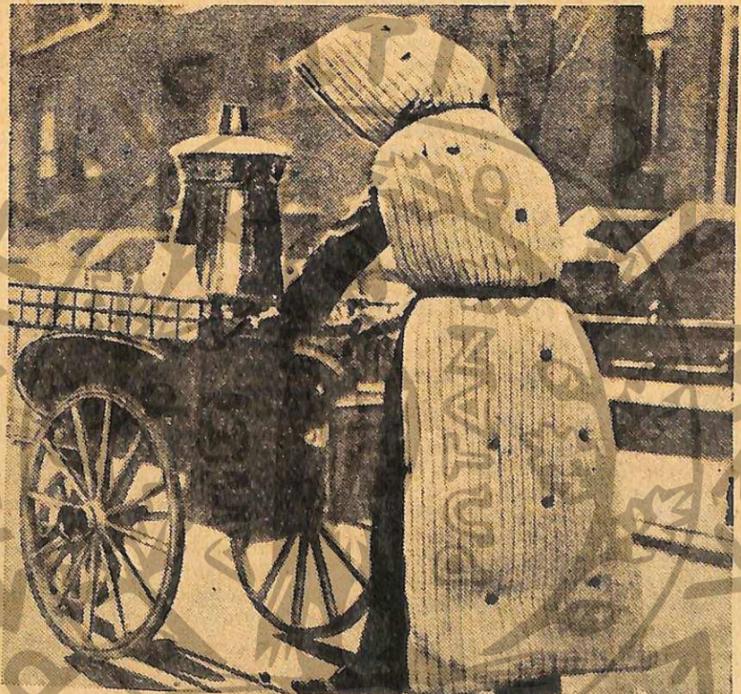
Ἦσπερ' ἀπὸ μερικὸς αἰῶνας, ἡ δόξα δὲν χρησιμεύει πιά σὲ τίποτε παρὰ μόνον στὸ νὰ στενοχωρῇ τοὺς μαθητάς.

ΤΟΥΡΝΑΝΤ

**Οἱ ἐφευρετικοὶ
ΑΓΓΛΟΙ στὴν
ΕΞΟΧΗ**

Ἡ σύζυγος γράφει στὴν... ράχι τοῦ ἀνδρός της τὸ ὄνομα του! Ἔτσι δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ πῆ ἀπὸ τὴν ἀφηρημάδα τῆς «Καλημέρα, ἀγάπη μου! σπὸν κύριο ποὺ κάθεται λίγο παρακάτω, καὶ ποὺ εἶναι ἀγνωστός της.

Ὁ πλανόδιος αὐτὸς γαλακτοπῶλης ἔχει δέσει στὴ ράχι του τὸ... στρώμα του! Ἐχει παρατηρήσει ὅτι τὸν προφυλάσσει ἀρκετὰ ἀπὸ τὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, χωρὶς ἐξ ἄλλου νὰ εἶναι πολὺ βαρῦ.

Οἱ Ἀγγλοὶ, μαζί με τοὺς Ἀμερικανούς, εἶναι ὁ πῖο ἐφευρετικὸς λαὸς τοῦ κόσμου. Καὶ τὸ ἴδιωμα αὐτὸ δὲν τῶχουν ἀνεπτυγμένο μόνον οἱ ἐπιστήμονες, οἱ ἀναγνωρισμένοι νὰ ποῦμε, ἐφευρέται, ἀλλὰ καὶ οἱ πῖο ἀσήμαντοι ἀνθρωπάκοι, κι' οἱ γυναικοῦλες τοῦ λαοῦ, καὶ τὰ παιδάκια ἀκόμα. Τὴν ἐφευρετικότητά τους αὐτὴ τὴν δείχνουν σὲ κάθε ἐκδήλωσιν τῆς ζωῆς.

Ἔτσι, τώρα ποὺ μετὰ τὸ καλοκαίρι, ἕνα μέγα μέρος τοῦ πληθυσμοῦ μεταφέρεται στὴν ὑπαίθρου, ἕνας ξένος δημοσιογράφος μπόρεσε νὰ παρατηρήσῃ στὶς ὑπαίθριες θερινὲς κατασκηνώσεις χίλιες δυὸ χαριτωμένες κι' ἐνδεικτικὲς μικροεφευρέσεις.

Πρῶτα-πρῶτα, εἶναι γνωστὸ ὅτι στὶ πολυάνθρωπες συγκεντρώσεις χάνει... ἡ μάννα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τὴ μάννα. Ἐπέρχονται δὲ συχνὰ συγχύσεις καὶ παρεξηγήσεις ἀρκετὰ ἐπικίνδυνες. Γιὰ νὰ ἀποφύγῃ λοιπὸν τὸν κίνδυνον μιὰ Ἀγγλίσ σύζυγος, ἔγραψε τ' ὄνομα τοῦ συζύγου της στὴ... ράχι του! Ἔτσι, ὅταν θέλῃ νὰ τοῦ μιλήσῃ, ἢ νὰ τοῦ κάμῃ ἀστεία, δὲν κινδυνεύει ν' ἀπευθυνθῇ σὲ κανένα ξένο.

Ἐνας πλανόδιος γαλακτοπῶλης παρετήρησε ὅτι τὸ ἀχύρινον στρώμα εἶναι σπουδαῖο ἀντιθερμαντικὸ: ἂμ' ἔπος, ἂμ' ἔργον λοιπὸν: Τὸ ἔδεσε στὴ ράχι, κι' ἔτσι προφυλάχθηκε ἀπὸ τὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Ἐνα ζευγὸς ποὺ διέτρεχε μιὰ δασώδη περιούρη ἐπὶ τῆ βάσει ἑνὸς τοπογραφικοῦ χάρτου, ἤρε τὸν τρόπο νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ διαρκὲς ἀνοιγμα καὶ κλείσιμο τοῦ χάρτου. Τὸ ἕνα πρόσωπο τὸν κρέμασε στὴ ράχι του, καὶ τὸ ἄλλο παρακολουθοῦσε ἔτσι ἀνετα τὴν πορεία καθ' ὅλη τὴ διαδρομὴν.

Πολλοὶ παραθερισταὶ τῶν πλάζ περνοῦν ὅλη τὴν ἡμέρα τους μέσα στὸ νερό. Δὲν θγαίνουν οὕτε γιὰ νὰ πάρουν τὸ πατροπαράδοτο ἐθνικὸ ποτό, τὸ τσάι τοῦ φάϊθ—ὀ, κλόκ.

Πρὸς τοῦτο, μιὰ κοπέλλα τῆς παρίας ἐτοιμάζει τὸ τσάι μέσα στὴ βάρκα, καὶ περιπλέουσα τοὺς κολυμβητάς, μοιράζει τὰ ἀγνίζοντα κύπελλα.

Ἐνας ἄλλος πάλι, ἐνοχλεῖτο τρομερὰ ἀπὸ τὰ διάφορα ζῶφια κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἡλιοθεραπείας του. Τί ἔκαμε λοιπὸν; Ἐμπήξῃ στὸ χῶμα, κοντὰ στὸ κεφάλι του, τὴν ὑμπρέλλα του, κι' ἀπάνω σ' αὐτὴν ἐκάρφωσε τὴ γνωστὴ ταινία μετὰ κολητικὴ οὐσία ποὺ πιάνει τὶς μυίγες.

Κάποιος μανιῶδης ψαράς, ἤθελε νὰ πιάσῃ ὠρισμένο εἶδος ψαριῶν, ποὺ δὲν φθάνει ὅμως στὴν παραλία, ἀλλὰ μένει πάντα σὲ ἀπόσταση 50—100 μέτρων ἀπὸ τὴ γῆ. Δὲν ἤθελε ὅμως, νὰ χρησιμοποιήσῃ βάρκα, γιὰτί τοῦ προκαλοῦσε ναυτία. Ἐβαλε λοιπὸν, καὶ τοῦ κατασκεύασαν ἕνα ἰκρίωμα στὴ μέση τῆς θάλασσας, σὲ ἀπόσταση 50 μέτρων ἀπὸ τὴν παραλία, κι' ἐκεῖ πάνω ἀνεβασμένους, ἀφωσιώθηκε στὴν ἀπολαυστικὴ ἀπασχόλησίν του.

Ὅπως βλέπετε, οἱ μικροεφευρέσεις αὐτῆς εἶναι ἀπειρες, καὶ πολὺ συχνὰ ἐκτάκτως διασκεδαστικῆς.

Τά προηγούμενα

Μια σκοτεινή και παγερή νύχτα του Οκτωβρίου του 1880 τέσσερα μυστηριώδη άτομα, που είχαν ξεπεταχτεί μέσα από τις λόγχες του δάσους των Βιγκελών πλησίασαν τον τοίχο του περιβόλου του φρενοκομείου του ιατρού Βαρτόλδου, που ήταν εκεί κοντά.

Ήσαν και οι τέσσερις αυτοί τύποι κουρελιώδες και εφωγάζοντο μεταξύ των ό ένας Σουρτοπόδη, ο άλλος Δάσκαλος, ο τρίτος Κύριος ή Πάτερ Ζιγκώ. Αυτός ο τελευταίος φαινόταν και ο αρχηγός της σπείρας. Ο τέταρτος ήταν ένας άθλητικός τύπος με την εμφάνιση εργάτου. Πίσω από τον τοίχο ήταν ένας άλλος συνενοχός των, ο Σαπουνάκης, ο οποίος υπηρέτούσε ως φύλαξ στο φρενοκομείο. Σε λίγο ο τελευταίος αυτός τους έφριγγε πάνω από τον τοίχο ένα πετραδάκι. Ήταν το σύνθημά τους. Αμέσως οι εργάτες και ο αρχηγός εβόλθθησαν τον Δάσκαλο και τον Σουρτοπόδη να σκαρφαλώσουν στον τοίχο και σε λίγο βρισκόταν και οι δύο μέσα στον περίβολο του φρενοκομείου.

Σκοπός τους ήταν να απαγάγουν έναν γέρο τρελλό, ονομαζόμενο Ρολλάνδο. Σ' αυτό θα τους βοηθούσε ο Σαπουνάκης, ο οποίος θα τους άνοιγε την εσωτερική πόρτα του ασύλου και τον όποιον θα έδεσαν κατόπι για να πιστευθεί ότι επρόκειτο περί ξαφνικής επίδρομης για να μην ενοχοποιηθεί αυτός.

Ύστερ' από λίγο, οι τρεις φίλοι έφθασαν μπρός σ' ένα καγκελλόφρακτο παράθυρο. Από πίσω του, ήταν μια σκελετωμένη μορφή, με μεγάλη κατάλευκη και άκακτη γενειάδα. Ήταν ο τρελλός που θα απελευθερώναν, ο Ρολάνδο. Ήταν ντυμένος στα κουρέλια και το όλο του έδινε την εντύπωση φάσματος μάλλον παρά ανθρώπου.

Οι δύο επίδρομοι, αφού πρώτα έδεσαν και έφίωσαν, όπως είχαν συμφωνήσει τον φύλακα, άρχισαν κατόπι να λιμάρουν τα αήθηρα του παραθύρου.

Είχαν ήδη λιμάρει, το πιο χοντρό καγκελλό ήταν ο τρελλός, ανυπόμονος, άπαζε τα κάγκελλα με τα χέρια του, και με δύναμη που δεν θα την περίμενε κανείς από το αποστεωμένο εκείνο σώμα, τα λόγια, και άνοιξε μια δίοδο τόση όση έφθανε για να περάσει. Έν τώ μεταξύ ο Δάσκαλος προμοκρατημένος από όσα έβλεπε, πύθαινε στα πόδια, και πήρε την άναυδη του κάτω από τον τοίχο τον όποιον είχε πηδήσει πριν λίγη ώρα. Ο Σουρτοπόδης δεν άργησε να τον μιμηθεί.

Ο τρελλός, όμως, μόλις βρέθηκε έξω, άρμησε και να ίχνη του και σε λίγο έ-

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

3ον

φθασε και αυτός στην βάση του τοίχου. Έκει, άρπαξε πρώτα τον Δάσκαλο και τον πέταξε σαν ξυλαράκι πάνω από τον τοίχο. Κατόπι πήρε τον Σουρτοπόδη και έκαμε το ίδιο. Στο τέλος πήδησε κι αυτός. Μόλις όμως, πάτησε το πόδι του από το άλλο μέρος του τοίχου, βρέθηκε περικυκλωμένος από καμιά εικοσαριά ανθρώπους που είχαν ξεπηδήσει ξαφνικά, σαν φαντάσματα, μέσα από τις λόγχες. Αμέσως άλλαξε στάση. Άρχισε να τρέμη από τον φόβο του.

—Μη με κακοποιήσετε, ικέτεύει, ύποσχεθήκατε την ελευθερία μου για να με συλλάβετε;

Ο αρχηγός των απαγωγέων τον διβεβαίωσε ότι ήσαν φίλοι του και ότι δεν είχε τίποτε να φοβηθεί, άρκει να έμεινε ήσυχος και να μην έκαμνε φασαρία.

Ο Ρολλάνδος ήσυχασε. Ο Πάτερ Ζιγκώ τότε έδωσε όλους τους άλλους και ώδήγησε τον τρελλό σ' ένα σπίτι, είδος πανδοχείου όπου, κάποιος άλλος άνθρωπος του, που τον έλεγε Κουρέα, του έκοψε τα μαλλιά και τα γένεια και τον έντυσε με ένα ωραίο μαύρο κοστούμι. Ο Ρολλάνδος είχε γίνει αγνώριστος. Κατόπι ο αρχηγός τον πήρε και βγήκε εις άναζήτησιν του σπιτιού όπου ο Ρολλάνδος έλεγε ότι βρισκόταν ή κόρη του. Ο Ρολλάνδος αν και δεν ήξερε πως λεγόταν τα μέρη άπ' όπου περνούσαν φαινόταν όμως να τ' άνεγνώριζε καλά. Ύστερ' από άρκετή πεζοπορία, οι δύο άνδρες φθάσανε έξω από τα πρώτα σπίτια της Λαβαρέν, στα περίχωρα του Παρισιού.

.....

Έξ μήνες προτού γίνουν όλα αυτά ο βαρώνος ντε Ροζεγκρίζ καθότανε στο γραφείο του, μέσα στο μεγαλοπρεπές μέγαρο του και διάβαζε τις εφημερίδες του πρωϊνού ταχυδρομείου. Ο βαρώνος είχε ένα γυιό, τον Έκτορα, που ήταν το άκρο αντίθετό του με το λεπτό και κακεκτικό σώμα του και τον χαρακτήρα του, χαρακτηριστά γερω-φιλάργουρα και εκδότη του συνάμα στην τρυπλιά και την απόλαυση! Τόν γυιό του αυτό ο κ. ντε Ροζεγκρίζ ήθελε να τον παντρέψει με μια πλούσια για να τον άποσπάζει από την ζωή που ζούσε. Έκείνη την ημέρα ο κ. ντε Ροζεγκρίζ εδέχθηκε μια περίεργη επίσκεψη. Ήσαν κάποιος ύποπτος τύπος γνωστός με το παρατσούκλι Σαπουνάκης, ο οποίος είχε δραπετεύσει από τα κάτεργα και ήλθε να τον βρει. Ο βαρώνος είχε ζήσει άλλωστε πολύ πεισιτεπειώδη ζωή. Χάρις σ' αυτήν είχε ξαναφτιάσει την τεραστία περιουσία που του είχε αφήσει ο πατέρας του και την όποια αυτός είχε χάσει όλόκληρη σχεδόν. Ο Σαπουνάκης ο οποίος λέγει τον βαρώνο άρχηγό του διηγείται πως αφού έφυγε από το κάτεργο πήγε στην Αυστραλία και από κει στην Νότιο Αμερική. Άνοιξε εκεί ένα μαγαζάκι

ΠΕΝΤΕ, μόλις, χρόνια είχαν περάσει, άφ' όπου είχαν φύγει από το Παρίσι! Άι το Παρίσι, το Παρίσι! Για μένα δεν υπάρχει άλλος τόπος στον κόσμο. Όταν κανείς γεννηθεί και άνατραφή σ' αυτό, δεν το ξεχνά ποτέ. Δεν μπορεί να κάνει χωρίς αυτό. Με μια λέξη, άρχισα να νοσταλγώ!

ΉΓέρασαν δυό χρόνια χωρίς να άνοχηθώ και να καταδιωχθώ. Πήρα πληροφορίες... Νόμιζαν όλοι ότι είχα πνιγεί, όπως όλοι σχεδόν που προσπαθούν να δραπετεύσουν από το κάτεργο. Η ιδέα αυτή μ' έκανα να άποφασίσω,

ΉΕπιστρέφεις στη Γαλλία, είπα στον άεστό μου, και βρίσκεις τον φίλο. Δεν έξερεις αν αισθάνεται την έλλειψή σου, έσύ όμως, Σαπουνάκη, αισθάνεσαι τη στέρηση της... Ήπειτα είχα άφορμές μαζί σου. Ήθελα να μάθω τι είχες άπογίνει και δεν θα άπέφευγα την ευκαιρία να σου παίξω κανένα κακό παιχνίδι.

—Το καλό το παιδί, έκανε ο βαρώνος, χωρίς να δείξει ούτε θυμό, ούτε φόβο.

—Πριν δεκαπέντ μέρες, πήρα το βαπόρι, το «Λαμπραντόρ» που έφευγε για τη Χάβρη.

—Το «Λαμπραντόρ»! Για την Χάβρη; έκανε ο βαρώνος καρφώνοντας στον δροπέτι του κατέργου το διαπεραστικό του βλέμμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ΄

Ο ΕΚΤΕΛΕΣΤΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Ο Σαπουνάκης έστρεψε τα μάτια του άλλου με κάποιαν άνησυχία.

—Έξακολούθησε, του είπε ψυχρά ο κ. ντε Ροζεγκρίζ.

—Στο βαπόρι, συνέχισε ο Σαπουνάκης, γνωρίσθηκα με κάτι Γάλλους που επέστρεφαν και αυτοί στην πατρίδα. Στα ταξίδια, γρήγορα πιάνει κανείς φίλιες. Οι άνθρωποι μου άνοιξαν την καρδιά τους, μου είπαν την ιστορία τους, τρύς είπα και έγω την δική μου. Μια ιστορία που δεν μπορούσε να γίνει πιο συγκινητική, πιο τίμια!... Θαύμα!... Τους είπα ότι επέστρεφα για να ξαναϊδώ την φτωχή μου μητέρα φέροντας μαζί μου και όσες οικονομίες είχα για να άνακουφίσω τα γηρατεία μου, ότι ένα καλό και τίμιο κορίτσι με περιμενε πιστά, για να ένώσωμε τις τύχες μας μαζί, κτλ. κτλ. Δεν ήταν ωραία ή ιστορία;

—Παρακάτω...

—Βιάζεσαι, βλέπω, για να φάσσουμε στο τέλος. Το λοιπόν, άνάμεσα στους φίλους που σου είπα, ήταν και ένας που το λέγανε Ίάκωβο

ΤΩΝ ΕΠΑΙΤΩΝ

Ραυμόνδο. Πενητάρης άπάνω-κάτω, καλή καρδιά, καλός άνθρωπος. Του άρεσα! Παίζαμε μαζί πικέττο. Ήταν ή άδυναμία του. Του πήρα με τρόπο μερικά λεπτά για τα στραβά μου έξοδα, γιατί δεν ήθελα να περράξω τις οικονομίες μου.

Ο φίλος μου αυτός είχε να ξαναδώ την Γαλλία εδώ και τριάντα χρόνια. Είχε φύγει πολύ νέος στην Άμερική για να βρει τύχη. Έκοπίασε πολύ και το μόνο που κατώρθωσε ήταν να γίνει ο έμπιστος ενός συμπατριώτου του, ο όποιος του άνεθεσε μια άποστολή. Πήγαινε λοιπόν στη Γαλλία χωρίς να ξέρη κανέναν.

Ο καλός αυτός άνθρωπος, όσο πιο πολύ έκανε στα χαρτιά, τόσο περισσότερο μου έμπιστευόταν, μέχρι που σημείου να μου ζητήσει να του χρησιμεύσω για οδηγός στο Παρίσι. Να τί μου διηγήθηκε ο φίλος αυτός:

Ο συμπατριώτης του, του όποιου είχε γίνει ο έμπιστος, κάποιος Παύλος Λελόν, είχε φύγει εδώ και είκοσι χρόνια από το Παρίσι για να πάγει στις Ήνωμένες Πολιτείες, όπου έλπιζε να κάνει περιουσία. Και παρά την κακοτυχία τόσων άλλων μεταναστών, ο άνθρωπος αυτός κατώρθωσε να επιτύχη. Έπεδόθη στο έμποριο, έγινε ο ιδρυτής ενός σπουδαίου οίκου σιταριών και κέρδισε πολλά χρήματα. Ύστερ' από λίγα χρόνια παντρεύτηκε μια γυναίκα χωρίς προικία, την όποιαν ελάτρευε και από την όποιαν απέκτησε μια κόρη.

Το κορίτσι αυτό ο Λελόν το άγαπούσε με άληθινό πάθος. Όλα πήγαιναν θαυμάσια και ο Λελόν, έχοντας πια μια περιουσία από δέκα όλλοστρόγγυλα εκατομμύρια, σκεφτόταν πια να άπατραβηχτεί από το έμποριο, όταν, ξαφνικά, άρρωστά ή γυναίκα του και πεθαίνει! Ύστερ' από λίγους μήνες άρρωστά και ή κόρη από καλπάζουσα φθισα και πεθαίνει κι' αυτή! Ο φίλος μου, όπως ήταν έπόμενο, έχασε και κεφάλαια και ύγεια. Ήταν σαράντα πέντε μόλις έτών τότε, αλλά ήταν πολύ αισθηματίας και τα παθήματα τον έκαναν μελαγχολικό. Στο τέλος, ο βλάκας, αντί να κυττάξει να ξαναπαντρευτεί, έπεσε στο κρεβάτι με δυνατό πυρετό.

—Ξέρεις ότι διηγείσαι πολύ ωραία; τον διέκοψε ο βαρώνος.

—Στο κάτεργο... άρχινέ μου, είχα παρέα έναν συμβολαιογράφο που με έδίδανε πως να μιλά και πως να γράφω, και πρό πάντων πως να μιμούμαι όλες τις ύπογραφές, ώστε να μπορώ να έξαπατώ και αυτόν τον ίδιο που ύπογράφει!

—Έξακολούθησε, είπε σουφρώνοντας τα φρύδια ο βαρώνος.

—Έξακολουθώ:

—Το λοιπόν, αυτός ο Παύλος Λελόν, δεν πήγαινε διάλου καλά, ένόσω περνούσε ο καιρός. Η κατάσταση του

όλοένα χειρότερη. Προαισθανόμενος τον θάνατό του, σκεφτόταν τί θα γινότανε ή κολοσσία του περιουσία.

—Δεν είχε κανένα κληρονόμο;

—Όχι.

—Ούτε ή γυναίκα του;

—Ούτε κι' αυτή. Ήταν πεντάρφανη.

—Λοιπόν;

—Το λοιπόν, ο φίλος μας, μη έχοντας σε ποιόν να αφήσει τα εκατομμύρια του, θυμήθηκε τις νεανικές του άμαρτίες.

Προτού φύγει για την Άμερική, είχε συνδεθεί με στενή φίλια με κάποιον Πολωνό ζωγράφο, συνομήλικό του πάνω-κάτω, που ζούσε μουντζουρνώντας πανιά. Και οι δυό τους ήτανε τότε θεόφωτοι και ζούσαν σχεδόν μαζί. Δεν είχαν, λοιπόν, κανένα μυστικό ο ένας από τον άλλον. Κάποτε ο Πολωνός έρωτεύθηκε, όχι όμως καμιά δμοιά του, αλλά μια κοπέλλα της ύψηλης άριστοκρατίας. Η κόρη τον άγαπούσε κι' αυτή, και ύστερ' από λίγους μήνες—όσοι δηλ. χρειαζόταν— ή κοπέλλα γέννησε ένα χαριτωμένο παιδί. Το παιδί αυτό, οι γονείς της κόρης δεν το άνεγνώρισαν.

Όταν ο Παύλος Λελόν έφυγε για την Άμερική, ή κόρη του φίλου του ήταν μόλις ένός έτους. Ο πατέρας της μικρής, πλήρωνε κάθε μήνα την παραμίαντα της, αλλά έκρυβε το παιδί από όλους και σε κανένα δεν έλεγε ποτέ το όνομα της μητέρας του και την όποια, δεν είχε δη ποτέ του και ο φίλος μας.

Ο Πολωνός όνειρεύτηκε να παν-

Η ξενοδόχος έφριξε ένα βλέμμα στο γράμμα.

κού πατέρα, της μητέρας και της κόρης. Πρώ παντός πρέπει να μάθω τί άπέγινε ο πατέρας. Είναι ο μόνος για τον οποίο έχω μερικές πληροφορίες και ο μόνος μέσω του οποίου θα μπορέσω να βρω και τους άλλους, αφού άγνοείται τί άπέγινε ή μητέρα. Υπήρξε ή υπάρχει ο Ρολάνδος Ροδζίνσκυ; Αυτό είναι το βέβαιο. Τί να άπέγινε τώρα; Ένας καλλιτέχνης προκαλεί πάντοτε θόρυβο. Πώς έτυχε να μην άκούσουν ποτέ το όνομά του; Ίσως να το έχω αλλάξει... Ίσως... Θα ίδουμε δίως.

Πήρε από το χαρτοφυλάκιο του μερικές σημειώσεις, έβαλε σε άσφαλές μέρος τα έγγραφα που είχε κλείσει ο Σαπουνάκης και διέταξε τον θαλαμηπόλο να ζήσει το άμάξι του. Κατόπι βγήκε.

Ός την ώρα του φαγητού, ο βαρώνος έκανε τον περίπατό του στο δάσος, έπισκέφθηκε μερικά ύψηλα πρόσωπα: καλλιτέχνες, τραπεζίτες, δημοσιογράφους, που έμεναν στην όδο ντ' Αντνέ και στα ποάστεια Σαιντ-Ανορέ και Σαιν-Ζερμαίν.

Παντού τον ύπεδέχοντο με πολλές ένδειξεις συμπαθείας και ύποληψης.

—Νά ο φιλόσοφος! Έλεγαν παντού, όπου έμπαινε, δείχνοντάς τον.

Και πραγματικά, σχεδόν παντού όπου και άν πήγαινε, μιλούσε για κανένα εύεργετικό έργο, συναντώντας κανένα εργάτη άεργο, καμιά χήρα με όρφανά, κανένα άνάπηρο που δεν μπορούσε να κερδίσει το ψωμί του, κανένα καλλιτέχνη που δυστυχούσε, κανένα δάσκαλο, τέλος, χωρίς μαθητάς...

Ήταν δυνατόν να του άρνηθούν; Αυτός ο ίδιος έγγραφόταν για μεγάλη ποσά και ξώδευε άλύπητα και χρόνο και λεφτά, όταν έπρόκειτο να διοργανώνη κανένα εύεργετικό χορό ή άλλην φιλόσοφική έορτή.

Ό "Έκτωρ είχε δίκη. Άφου έκανε την περιουσία του ο βαρώνος έπέστρεψε στο μέγαρό του, έφαγε μόνος και κατόπι κατέθηκε στον κήπο του για να άναπνεύση τον άέρα της νυκτός.

Ο κήπος αυτός ήταν πολύ μεγάλος, καλοδιατηρημένος και γεμάτος δένδρα.

Στο βάθος ύπήρχε ένα περίπτερο πλούσια έπιπλωμένο και αυτό. Ό βαρώνος το μεταχειριζόταν για να άποτραβιέται κάπου-κάπου και να ήσυχάζη από τον θόρυβο της πόλης, ίδίως το καλοαίρι, γιατί το μέρος αυτό ήταν δροσεράτατο, ενώ τον χειμώνα ήταν πολύ ζεστό.

Κάποτε και διανυκτέρευε ο βαρώνος στο περίπτερο αυτό, όταν δε κλεινόταν εκεί, κανένας από τους ύπηρέτες του δεν είχε το δικαίωμα να τον ένοχλήση.

Έκείνο το βράδυ, ο βαρώνος πήγε πάλι στο έρημητήριό του, όπως το έλεγε και κλείσθηκε μέσα. Το μοναδικό δωμάτιο από το οποίο άπετελείτο το περίπτερο, περιείχε μια μικρή βιβλιοθήκη με σοβαρά συγγράμματα, ένα όρατο τραπέζι, ένα άνάκλιτρο, μερικά καθίσματα και ένα τραπέζι που έσκέπαζε όλο το πάτωμα.

Ήταν μια ώρα τώρα που ο βαρώνος περιπατούσε πάνω και κάτω μέσα στο δωμάτιο αυτό, όταν ξαφνικά κύτταξε το ρολόι του. Κατόπι πλησίασε την βιβλιοθήκη, στήριξε το δάχτυλό του επάνω σ' ένα άόρατο έλατήριο, και τότε συνέβη κάτι το παράδοξο: ή βιβλιοθήκη έφυγε

άθόρυβα προς τή πλάγια, και στην θέση της φάνηκε ένα άνοιγμα στον τοίχο, άρκετό για να χωρέση άνθρώπος. Λίγο πιο πέρα από το άνοιγμα διεκρίνοντο οι πρώτες βαθμίδες μιας περιστροφικής σκάλας που χανόντανε μέσα στο πυκνό σκοτάδι.

Ο βαρώνος μήθε μέσα στο άνοιγμα, πήρε ένα κλεφτοφάναρο που ήταν εκεί κοντά, το άναψε και άρχισε να κατεβαίνει την σκάλα. Προηγούμενος, όμως, στήριξε και πάλι το χέρι του σε μια πέτρα που ήταν κοντά στο άνοιγμα και ή βιβλιοθήκη ξανάβρε στη θέση της.

Ένώσω κατέβαινε, τόσο πιο δρασέρως γινότανε ο άέρας.

Άφου κατέθηκε καμιά είκοσα-ριά σκαλιά, βρέθηκε ν' ένα εύρύχωρο ύπόγειο, το διέσχισε και έφθασε μπροστά σε μια σιδερένια βοήθεια ένός μικροσκοπικού κλειδισού, την ξανάκλεισε από πίσω του, και προχώρησε στον άρκετά μακρύ διάδρομο που άρχιζε απ' εκεί. Ο διάδρομος και ο διάδρομος, ο βαρώνος τελείωσε και ο διάδρομος, ο βαρώνος βρέθηκε μπρος σε μια άλλη πόρτα, όμοια με την πρώτη, την όποια άνοιξε με το ίδιο κλειδί. Μπήκε τότε σ' ένα σκοτεινό διαμέρισμα μικρό, από τους τοίχους του οποίου κρεμόντουσαν διάφορα ρούχα, σαν ζωώσε εικόνες των δραμάτων της άθλιότητας και της φτώχειας. Από έδω και απ' εκεί ύπήρχαν ράμφη φωταερίου. Ο Ροζεγκρίζ τή άναψε και ταερίου. Ο Ροζεγκρίζ τή άναψε και ταερίου.

Τότε ο βαρώνος γδύθηκε, έβαλε άλλα ρούχα και σε λίγο ήταν ο πάτερ-Ζιγκώ που ξέρουμε ήδη!

Και ο καλλιτέρας του φίλος δεν θα μπορούσε να τον άνα-νωρίση. Άφου έτοιμάσθηκε, διευθύνθηκε προς μια τρίτη θύρα, την άνοιξε κι' αυτήν με τον ίδιο τρόπο όπως και τις άλλες και βρέθηκε σ' ένα εύρύτατο ύπόγειο. Το ύπόγειο αυτό δεν έμοιαζε με τή άλλα. Κατά μήκος των τοίχων του ύπήρχαν καμιά είκοσαρία γραφεία, στη σειρά, με μελανοδοχεία, χαρτί για γράψιμο και όλα τή σχετικά.

Στο κέντρον ήταν ένα στρογγυλό τραπέζι με πράσινο σκέπασμα, επάνω στο οποίο ύπήρχε ένα κουδούνι, μελανοδοχείο και χαρτί. Σε μια γωνιά, ήταν ένα μεγάλο χρηματοκιβώτιο χτισμένο μέσο στον τοίχο.

Ο βαρώνος, άφου έβριξε ένα βλέμμα γύρω του για να βεβαιωθεί άν όλα βοιοκόντουσαν στη θέση τους, έσπρωξε ένα σανίδωμα του τοίχου και άπεκάλυψε μια άλλη πόρτα. Την άνοιξε κι' αυτή με το ίδιο κλειδί. Από το άνοιγμα, φάνηκε να τρεμοσβύνη ένα φως, σαν να ύπήρχε εκεί δυνατό ρεύμα άέρος. Ο βαρώνος άφησε το χέρι προς ένα έλατήριο που ήταν κοντά στην θύρα, το έπίεσε τρεις φορές δυνατά και κατόπι νύρισε και κάθησε μπρος στο στρογγυλό τραπέζι και περίμενε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ο ΠΑΤΕΡ—ΖΙΓΚΩ

Όπως είπαμε ήδη, ο βαρώνος ντ' Ροζεγκρίζ, άφου έχίρησε, τελείως σχεδόν καταστραμμένος, άναγκάσθηκε να δώση την παραιτήσή του και να έγκαταλείψη το στρατιωτικό στάδιο. Υπερήφανος, τεμπέλης και συνηθισμένος να ζή πολυέξοδη ζωή, δεν ήταν από τους άνθρώπους εκείνους που άναζητού-

τούς πόρους τους στην έπίπονη και άδιάκοπη δουλειά. Και πρώτα-πρώτα, δεν ήξερε να κάνει καμιά λεία. Το μόνο έπάγγελμα που μπορούσε να έξασκήση, ήταν στρατιωτικό, αλλά και αυτό το κατέλειψε για να άποφύγη σκάνδαλο που θα μπορούσε να μάζη τή γαλόνη του.

Έπειτα, όπως είπαμε, ήταν φύσει όκηρδός και άνίκανος να προσηλωθή επί πολύ στο ίδιο πράγμα.

Όταν έφυγε από τή Άλγέρι, τώρρωσε να δανεισθή μερικά χιλιά-φραγκα που άποτελούσαν τήν μόνη του περιουσία.

Με τή χρήματα αυτά, κατώρθωσε να είσάναγη τον γιού του σ' ένα κοτροφείο του έξωτερικού, ο ίδιος δε έφυγε με ψεύτικο όνομα Γερμανία, για να διαφύγη τούς στωτάς του.

Έκει πέρασε πολλά χρόνια και έλεεινά, δοκιμάζοντας διαρκώς τήν τύχη του στα χαρτιά και πλανώμενος από πόλη σε πόλη, σου έλεινός και έξηνητλημένος, ρημένος τών πάντων και κατέληξε ένα φτωχόσιπο της πλατείας Μωάπερ, όπου κοιμόντανε την νύχτα ζητιάνος όπως οι κάθε λογής τυχούκται και άκόκληροι.

Τί να κάνη;

Στο σημείο που είχε φθάσει, τός από τήν άυτόκτονια, δεν του μενε τίποτε άλλο. Και τότε έγινε θαύμα. Μια μέρα ξαφνικά, τός θε μια ιδέα, ένα σχέδιο μάλλον, τός όνομα, ή άνατροπή και ή παληότητα του θέσις, τός επέτρεπαν να πραγματοποιήση.

Όλοι οι ζητιάνοι με τους όποιους συγκατοικούσε, έφερναν κάθε βράδυ που έπέστρεψαν στον κατάλυμα ποσά άρκετά σπουδαία, τα όποια χέρι στους διαδότες, άλλοτε μπεινοντας στα σπίτια τών πλουσίων, άλλοτε παριστάνοντας τούς πολιτικούς φυγάδας και προγεγραμμένους.

Οι άλτρες αυτοί έδειχναν ο ένας προς τον άλλον τή μέρη απ' όπου το δυνατό να βγη κανένα λεφτό, όπως έλεγαν. Πολλοί τους, διαβάζοντας προσεκτικά τις έφημερίδες για μάθουν τις άφίξεις τών έπισήμων προσώπων, τή όνόματα αυτών είχαν πάρει παράσημα, τούς γραφείς τών όποιων τή έργα έπετύχαναν.

—Υπάρχει δουλειά, έδω! σκέφθηκε ο βαρώνος. Μπορεί κανείς να μεταλλευθή με τήν όκηνηρία τήν γασθήτητα και τήν ματαιοδοξία των άνθρώπων.

Σκέφθηκε, λοιπόν, ότι, άν μπορούσε να οργανώση όλους αυτούς τούς άποκλήρους θα έκανε τήν τύχη του.

Με τή όνομα του, με τις ξεσείσεις του, όταν θα μπορούσε να ξαναβνηστών κόσμο τον δικό του, θα μπορούσε να άνοιξη στους άνθρώπους και τις πιο κλειστές πόρτες. Καμιά καλή εύκαιρία δεν θα τούς ξέφευγε. Για να έπιτύχη, όμως, το σχέδιό του, έπροεπε να φανή πλούσιος, έπρεπε να ξαναμπή στην ύψηλη κοινωνία. Κατά τή σχέδιό του, έπρόκειτο, από τή ποσά που θά του έφερναν οι πράκτορές του, να παίρη τήν τήν έκάτον, όσα θά του έφθαναν για να ζή ως εύγενής, ενώ απ' έτέρου θα είχε υπό τας διαταγάς του όλους αυτούς τούς άλτρες.

(Η συνέχεια στο έπόμενο).

Ένας άποτυχημένος γκάγκστερ που έγινε στάρ

Ο ΤΖΩΝ ΓΚΑΡΦΙΛΔ είναι αυτή τή στιγμή ένας από τους σπουδαιότερους πρωταγωνιστάς του άμερικανικού κινηματογράφου:

Είκοσιέξη χρόνων, με χονδρή μύτη πλατύ μέτωπο αλακωμένο στις στιγμές τής θλίψης του από θαβειές ρυτίδες, που σβύνουν όταν χαμογελά, μαλλιά μαύρα. Είναι ο τύπος τού άποτόμου και λίγο χονδροκέφαλου Άμερικανού.

Γεννήθηκε στο Μπρόνζ, μια φτωγή λαϊκή συνοικία της Νέας Υόρκης. Αυτή έδωσε στον κινηματογράφο τον Γόρμυ Κέλλυ και τον Τόμ Σόγιερ. Ός τή 13 του χρόνια έζησε τή ζωή τού δρόμου. Ό δρόμος ήταν γι' αυτόν τή καταφύγιό του, ή πλά του παιγνιδιού, ο άθλητικός στίβος, τή σχολείο τής ζωής. Ήταν έπτά χρόνων όταν πέθανε ή μητέρα του. Ό πατέρας του κέρδιζε ως ράπτης δέκα δολάρια τήν εβδομάδα. Έργαζόταν πολύ και δεν μπορούσε να παρακολουθή τον γιού του από κοντά.

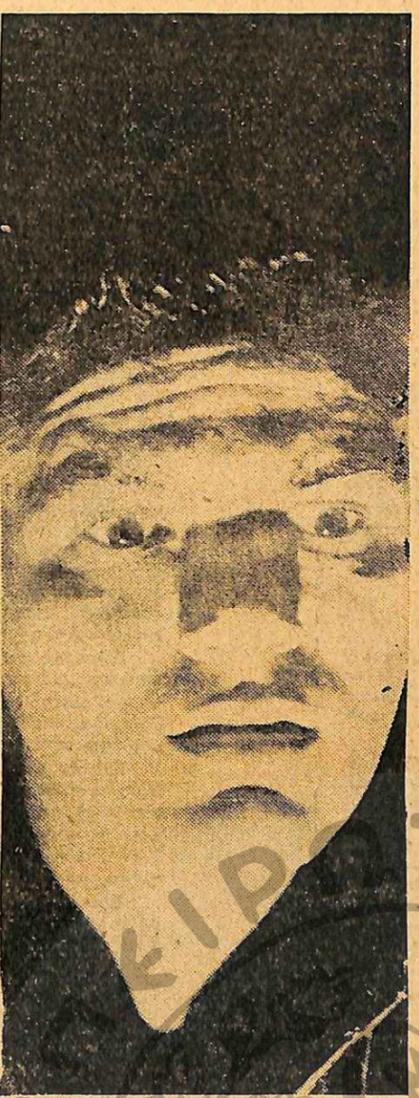
Έτσι, σε ηλικία δέκα χρόνων ο Τζών Γκάρφιλδ είχε καταντήσει ο τρόμος τών παιδιών τής συνοικίας του, τού δασκάλου του, κι' ο άρχηγός τών άλητροπαιδιών τού Μπρόνζ. Όταν έφυγε από τή σχολείο, πουλούσε τήν έφημερίδα «Νέα τού Μπρόνζ» σε μια γωνιά. Οι υάγες κι' οι άγώνες που έκανε για να εξατολήση τήν κατάρτησή αυτή γωνιά, από άλλα παιδιά δυνατώτερα και μεγαλύτερα, τού σφρηλάτησαν τον χαρακτήρα. Τήν έποχή εκείνη οι γκάγκστερ στην Άμερική ήταν στις δόξες τους. Από τή κατώτερα λαϊκά στρώματα έθεωρούντο ως έπιχειρηματίες με είδικό «έπάγγελμα», που χρησιμοποιούν συχνά στις «έπιχειρήσεις» τους και παιδιά.

Όπως ήταν έπόμενο ο Τζών Γκάρφιλδ έπέσυρε τήν προσοχή των. Ήδη στα 13 του χρόνια θριασκόταν σ' έπαφή με δύο ληστοσυμμορίες. Όλα έδειχναν πως ο Γκάρφιλδ θα έξελιόσταν σύντομα σε τρομερό γκάγκστερ.

Βρισκόταν στο χείλος τού γκρεμού. Λίγο άκόμη και θά γκρεμιζόταν στην άβυσσο. Τήν έποχή εκείνη τον συνέλαβε ή άστυνομία και τον εκλείσε στο σχολείο τού Άγγελου Πάτρι. Τό σχολείο αυτό δεν είναι όπως τή συνηθισμένα σχολεία. Έκεί στέλλονται μόνον παιδιά που εκδηλώνουν έγκληματικές διαθέσεις. Κι' ενώ άλλοι που έπέτυχαν κατόπιν στη ζωή κούδουν με τρέμο πως φοίτησαν στο σχολείο αυτό, ο Γκάρφιλδ τή διακηρύττει με ύπερηφάνεια. Χάρις στον κ. Πάτρι λέγει, τον διευθυντή τής έπανορθωτικής σχολής έφτασα στο σημείο που έγω θάβασε, και ζώ τήν ζωή τού τίμιου ανθρώπου για τήν όποιαν δεν ήμουν γεννημένος. Όλοι μου έλεγαν πως ήμουν ποσορισμένος να γίνω έγκληματίας. Και μόνο αυτός κατώρθωσε να μου βγάλη τήν ιδέα αυτή απ' τή κεφαλή.

Τήν δεύτερη μέρα τού κλεισίματός του στο σχολείο, ο Γκάρφιλδ άποπειράθηκε να δραπέτευση. Τόν χιούσε τή ένστικτο τού ζώου, που τή φυλακίζου.

Τήν άλλη μέρα οι αστυφύλακες τον συνέλαβαν και τόν ώδήγησαν πάλι στον κ. Πάτρι.

Τζών Γκάρφιλδ

Ό Διευθυντής τών κάθησε άπέναντί του. Τού μίλησε πολύ. Τού μίλησε για τή φτώχιά τή λουλουδάκια τού κήπου που κατέστρεψε στη φυγή του, και που είχαν δικαίωμα κι' αυτά να ζήσουν. Έπρεπε να τ' άγαπή και να τή προσέχη. Από τόν θάνατο τής μητέρας του ο Τζών ποτέ του δεν είχε άκούσει τέτοια όραία λόγια.

Άπό εκείνη τή στιγμή μοναδική του έπιθυμία ήταν ν' απαλλαγή από τήν άγνοια στην όποια βοιοκόντανε βυθισμένος. Ζητούσε όλων τήν βοήθεια. Στοδε συμμαθητάς του διηγείτο όραίες ιστορίες, κι' όταν δεν είχε άκουστάς, τις διηγείτο στον έαυτό του.

Σε λίγο ο κ. Πάτρι έξατίμησε ιδιαίτερω τή παιδί αυτό, και από μια μαθητική έπαράσταση, άντελήφθη, ότι είχε καλλιτε-

χνικό ταλέντο. Τού έδωσε μερικά μαθήματα δραματικής τέχνης.

Άργότερα πέτυχε σ' ένα διαγωνισμό άπαγγελίας. Κατά τις διακοπές διοργάνωνε μια σειρά παραστάσεων στην συνοικία του. Μέσα στο άκροατήριό του, διέκρινε κάθε βράδυ, τή γλυκεία μορφή τής Ρομπερτα Μάνν.

Έίχε βρή πιά τή δρόμο που έπρεπε να πάρη. Θα γινόταν ήθοποιός. Έπρεπε όμως να κάμη είδικές σπουδές. Για να έξοικονομήση τή χρήματα, θουμήθηκε τή πρώτο του έπάγγελμα. Πουλούσε έφημερίδες.

Δεν κέρδιζε πολλά. Ό Άγγελο Πάτρι που δεν άγαπούσε τις μισές δουλειές τον ύπεστήριζε.

Η πρώτη εύκαιρία τού παρούσα άστησε σ' τόν Τζών Γκάρφιλδ ήταν στο φίλμ «Τό χαρμένο παιδί». Η ύπόθεσις διεδραματίζετο μέσα σε μια σωφρονιστική φυλακή. Ύπόθεσις ταιριασμένη για τόν Τζών. Δεν ύπεκρινετο στο φίλμ αυτό, ξαναζούσε τή παλιά του ζωή.

Η έπιτυχία του ήταν τεραστία. Τόν ζητούσαν τώρα παντού. Στο Μπροντγουάιη συνήντησε τόν Πώλ Μιούνι.

Τον παρομοιάζουν συχνά με τόν μεγάλο αυτό καλλιτέχνη. Όπως κι' εκείνος, ο Γκάρφιλδ δεν είναι όρασις, είναι θλιμμένος πάντα και σιωπηλός.

Όταν έπαίξε στα «Νεανικά» όνειρα προσέβλεπε άποτυχία. Βέβαιος γι' αυτή τήν έφυγε από τή Χόλλυγουντ. Γόρισε στο στούντιο μετά τήν καταπληκτική ύποδοχή που έκαμε τή κοινό στο φίλμ αυτό, περισσότερο φοβισμένος όμως τώρα από τήν έπιτυχία του!..

Εύτυχώς έχει ένα σπουδαίο στήριγμα τήν Ρομπερτα Γκάρφιλδ, τή γυναίκα του, τήν παλιά μικρούλα Ρομπερτα Μάνν. Η ζωή του είναι συνεδεδεμένη άνένκλητα με τήν δική της από τή πρώτα χρόνια τής προσπάθειάς του.

Όυδόνταν τή επικίνδυνα παιγνιδιά του, τούς φίλους που τον βοηθούσαν να κλέβη πανωτά απ' τούς πλανοδίους πωλητάς τού «άις-κόψμ».

Πρό παντός όμως θυμόταν μια μικρή του φίλη, τήν Ρομπερτα Μάνν. Αυτό όμως τή τελευταίο δεν τολμούσε να τ' όμολογήση ούτε στον ίδιο τόν έαυτό του.

Ό Γκάρφιλδ λέγει συχνά: — Στην κινηματογράφο, όλοι δεν λογαριάζουν παρά μόνο τή χρήμα. Κι' εγώ

βέβαια τή έπιδιώκω, αλλά μόνον για τήν συντήρησή τή δική μου, τής Ρομπερτας και τού μικρού παιδι. Έχω κι' ένα ύψηλό όνειρο, κι' ένα αυτοκίνητο. Δεν βλέπω τί άλλο μπορεί να μου προσφέρει τή χρήμα. Άγαπή τήν τύχη μου, κι' άδιαφορώ άν ο ρόλος μου σ' ένα φίλμ είναι πρωτεύων ή δευτερεύων. Άρκεί να μου έπιτρέψη να έργασθώ μ' εύσυνείδησια.

Ό Γκάρφιλδ έχει λίγους φίλους. Όνο μάζονται: Σπένσερ Τρέου, Τζέιμς Στιούαρτ, Πώλ Μιούνι, Τζέιμς Κάγκνευ.

Όλοι από τόν κύκλο τής ζωής του, όλοι σοβαροί, δυνατοί, πραγματικοί καλλιτέχνες και πραγματικοί άνδρες. Που τόν άναγνωρίζουν σαν ένα δικό τους, σαν ένα ίσότημό τους.

Η σελίδα της ΑΓΑΠΗΣ

Ο ΚΑΛΙΤΕΡΟΣ ΤΟΠΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Οι ωραιότερες έρωτικές έπιτολές

Ο ΕΝΤΓΚΑΡ ΠΟΕ

στην ΕΛΕΝ ΧΟΥΪΝΜΑΝ

Το παρισινό περιοδικό «Φράνς-Μαγ καζίν» ερώτησε τους αναγνώστες του ποιό τόπο θεωρούν καταλληλότερο για τον έρωτα. Ίδου τρεις από τις καλλίτερες απαντήσεις.

Η ΝΙΚΑΙΑ

Ο κ. Καμίλλ Σπές απαντά:
«Η Νίκαια! Ο τόπος των φυσιολατρών και των γυμναστών, όπου ο ήλιος, τα λουλούδια κι' η μυρωμένη αμύγδαλα επιβεβαιούν την παλιά παράδοση ότι εκεί πνέει διαρκώς ο άνεμος της αγάπης».
Πράγματι εκεί περισσότερο από κάθε άλλο μέρος του κόσμου, όλες τις ώρες της μέρας και της νύχτας ο άνθρωπος νοιώθει την άκατάλυτη ανάγκη του έρωτος».

Η ΤΑΪΤΗ

«Η δέ Γκαρσιό, απαντά:
«Η Ταϊτή! Η Ταϊτή! Στο λαγγωμένο νησί του Ειρηνικού, όπου όλα τα μάτια κι' όλα τα χείλη διψούν τον έρωτα. Όπου οι ήμιγυμνες βαγι νιέ, στολισμένες με ανθινούς κολιέδες, περιμένουν...»

Κι' όμως, κάποτε έχω μιαν άμφιβολία: ίσως εκεί το κλίμα, διεγείροντας τις αισθήσεις, να κάνει τους ανθρώπους πιο επιρρεπείς στον έρωτα... Ο έρωτας όμως, ο πραγματικός, δεν εύθρασκεται στις αισθήσεις... Βοίσκειται συγχρόνως στην ψυχή, στο νού και στο σώμα, κι' είναι πολύ σπάνιος παντού... Κι' ίσως ποιος ξέρει:—νάιναι πιο σπάνιος στην Ταϊτή...»

ΠΑΝΤΟΥ

«Αυτοί που νοιώθουν την μεγάλη, την άκατάλυτη αγάπη, οι Ρωμαίοι και οι Ίουλιέτες, όνειρευονται κάπως να ζήσουν σ' ένα παραδεισένιο τοπίο... και επιστρέφονται, κατά τον μύθο του μέλιτος, την Νεάπολη με τον Βεζούβιο, την Βενετία με τις γόνδολες, τον Νιαγάρα με τους καταρράκτες...
«Άλλοι θέλουν να θεοθούν στην όχθη μιας ρομαντικής λίμνης... Η σκιά του Λαυρακτίνου τους καταδιώκει... Άλλοι πάλι θέλουν να πάνε μακριά... πολύ μακριά... σ' ένα εξωτικό νησί...»

Γιατί όμως, τούτη έκζητησις;
Κοντά στην αγαπημένη μου, ή γαρά μου είναι τόσο μεγάλη, τόσο τέλεια, που όλα τ' άλλα μου φαίνονται ασήμαντα. Άδικα νοιώζω ή φαντασία μου προσπαθεί να πάση γαρά από τον Βεζούβιο ή τον Νιαγάρα... άδικα προσπαθεί ν' αντήρηση ζωή από το περιβάλλον.
«Ένας μόνο τόπος είναι ο κατάλληλος για τον έρωτα, για την ευτυχία: ο τόπος όπου βοίσκειται ή αγαπημένη μας... Αύτη, με την παρουσία της, δίνει φως στο περιβάλλον, αυτή το δημιουργεί, αυτή το κάνει να μας φαίνεται το ωραιότερο απ' όλα τα μέρη του κόσμου...
Κανένα μέρος του κόσμου δεν είναι κατάλληλο για τον έρωτα, αφού σ' όλα τα μέρη αναπαύει το ίδιο... Ένα μόνο μέρος άπεψήθησε και: την μοναξιά... Την μοναξιά, που άρχίζει δυό βήματα μακριά απ' την αγαπημένη μου! Δεν υπάρχουν κατάλληλοι κι' άκατάλληλοι τόποι για την αγάπη! Ύπάρχει μόνο ή **Αγάπη**».

Ο Έντγκαρ Πόε, ο περίφημος Άμερικανός συγγραφέας, υπήρξε κι' αυτός ένας δυστυχισμένος, και στη ζωή, και στον έρωτα. Παντρεύτηκε το 1836 την εξαδέλφη του Βιργίνια Κλέμεν, που πέθανε σε λίγα χρόνια. Η άπελπισία του υπήρξε άφάνταστη. Ωστόσο, ένα χρόνο κατόπιν συνήνησε την Έλεν ΧουΪνμαν, που του ένεπνευσε ένα εξαλλο αίσθημα.
Σ' αυτήν έγραψε την 1η Οκτωβρίου 1848:

«Άκουμπώ τα χείλη μου πάνω στο γράμμα σου, και πάλι, και πάλι, γλυκειά μου Έλεν, και το δρένω με δάκρυα χαράς... Άν μπορή να όνομασθή χαρά αύτη ή «εξαισία παραφροσύνη» την όποια νοιώθω. Κι' εγώ που τόσο συχνά σου μίλησα για τον «θείο λόγο», που τόσες φορές σου εξήγησα την δύναμη των λέξεων, βρίσκομαι τώρα χωρίς βοήθεια: τα λόγια μου σκάνονται άδύνατα, δεν λένε τίποτα... Άν πιστεύα στο Θεό του Ούρανού, θάπεφτα στα γόνατα— αυτή την στιγμή την πιο συγκινημένη της ζωής μου— και θα τον παρακαλούσα να μου δώσει τη δύναμη να εκφράσω σε σένα αυτό που αισθάνομαι, αυτό που κατέχει ολόκληρη την ψυχή μου...»

Αύτη τη στιγμή όλες μου οι σκέψεις, όλες μου οι επιθυμίες, συμπυκνώνονται σ' έναν μοναδικό πόθο: να σου μεταδώσω αυτό που κλυμιά ανθρώπινη σωνή δεν είναι ικανή να εκφράση: την άτέλειωτη λατρεία μου για σένα.

Κι' αν μπορούσα να το κατορθώσω αυτό, είμαι βέβαιος— γιατί εγώ αντικρύσει την αγύατατη ψυχή σου μέσα από τα εξαισία μάτια σου— είμαι βέβαιος πως θα κατόρθωνα ν' άκούσω από το στόμα σου τη λέξη εκείνη, την μοναδική, που περιμένω με τόση άγωνία, με τέτοιο παλμό...»

Είμαι βέβαιος πως θα μ' αγαπούσες, έστω και μόνο γιατί ή δική μου αγάπη για σένα είναι τόσο άπειρατη. Στον κόσμο αυτόν τον τόσο ίδιο και τόσο φοβρό, υπάρχει άραγε μεγαλύτερη, εύτυχία από του να αισθάνεται κανείς ότι τον αγαπούν;

Τί να σου πω περισσότερο; Μηχανικά, άσυνείδητα, επαναλαμβάνω διαρκώς τις λίγες αυτές λέξεις: Έλεν, σ' άναπό, σ' αγαπώ, σ' αγαπώ...»

Γράψε μου γρήγορα, αγαπημένη, αγαπημένη... Έστω και δυό γραμμές, γιατί δεν θέλω να κουρασθής, εξ αίτίας μου. Γράψε μου τα λόγια που περιμένω με τόση άγωνία, και που θα μεταβάλλουν για μένα τη γή σε παράδεισο».

Κι' όμως ή Έλένη ΧουΪνμαν έβγαλε ψυχή και άδιάφορη υποστά στο ποινέμενο αίσθημα του συγγραφέως, ή όποιος δεν τόσους κλυμιά ηευδαίσθηση για τις διαθέσεις της αγαπημένης του. Και της γράφει την 18η του ίδιου μηνός:

«Δέ μ' αγαπάς! Άλλοίωτικά, δεν θα με κατεδίκαζες σ' αυτό το μαρτύριο: να περιμένο άνώφελα όγχο μέρως μία σου λέξη, και να μην έσχεσαι! Ά, Έλεν! Η Ολίψη που με λιώνει, με κάνει να καταλαβαίνω καλά τί κοίθεται κάτω απ' τα λόγια του θυμασμού που μου είπες... Άλλοίωτο! Στην αγίατερη άρωστιά μου, ή θυμασμός ή ο όίκτος είναι άνώφελος... Κάτι άλλο ζητώ από σένα... Συγώρεσέ με, καλή μου, μοναδική μου, αγαπημένη μου Έλεν, αν ύπόψη κάποια πικρία σ' αυτά μου τα λόγια... Όφείλονται στην άπελπισία μου και δεν στερέφονται έναντιόν σου, με έναντιόν της μοίρας μου, της άτυχίας που με καταδιώκει...»

Ο κίνδυνος της άπιστίας

Ένας αισθηματικός διάλογος του ΛΕΟ ΝΙΑΡΤΕ

Πρόσωπα

ΚΟΛΕΤΤΑ.
ΣΙΜΟΝΗ.
ΠΑΥΛΟΣ.

(Η Κολέττα Ντυμπρέιγ και ή φίλη της Σιμόνη, καθίζουν σ' έναν έξοχόν δρόμο της Κυζηνής Άκτής και συνομιλούν).

ΚΟΛΕΤΤΑ: Μά δεν είμαι καθόλου εύτυχής, αγαπητή μου Σιμόνη. Δεν ξέρεις τί φριχτό πράγμα είναι για μία γυναίκα να έχη ένα σύζυγο άπορροφημένον μέρα-νύχτα από τις ύποθέσεις του... Στο Παρίσι, όταν ο άντρας μου έπιστρέφει το βράδυ, φορεί άμέσως τις παντοφλές του, τρώει βιαστικά, λές και φοβάται μήπως χάση το τραίνο και κλείνεται στο γραφείο του, όπου εργάζεται ως τα μεσάνυχτα. Καταλαβαίνεις τώρα τη ζωή μου. Σινεμά, θέατρο, έπισκέψεις... Γι' αυτό ξαναγιεννιέμαι όταν έρχομαι στην έξοχή. Διασκεδάζω... Διασκεδάζω σαν τρελή ίσως, αλλά αυτό είναι προτιμότερο... Προκειμένου να κάνω άλλες τρέλλες...

ΣΙΜΟΝΗ: Και όμως, κάτι μου λέγει ότι ετοιμάζεσαι να διαπράξης μία μεγάλη τρέλλα...

ΚΟΛΕΤΤΑ (κοκκινίζοντας): Πώς; Τό μάντευσες, λοιπόν;

ΣΙΜΟΝΗ: Δεν χρειάζεται μεγάλη φιλοσοφία για να μαντεύση κανείς ένα τέτοιο πράγμα. Αύτη είναι ή ζωή των γυναικών, που δεν τη νοιώθουν οι άνδρες των... Άργά ή γρήγορα, θα καταληφθούν από πειρασμούς και θα διαπράξουν τρέλλες άσυλλόγιστες... Το ξέρω κι' από τον ίδιο τον εαυτό μου...

ΚΟΛΕΤΤΑ: Πώς; Έσύ, ή τόσο φρόνιμη, ή τόσο λογική, που σε λέμε Άθηνά για την τόση σου φρόνηση;

ΣΙΜΟΝΗ: Μάλιστα, εγώ ή σοφή και φρόνιμη Άθηνά, λίγο έλειψε να γκρεμισθώ στην άβυσσο μιας έρωτικής περιπέτειας και να αφήσω τον άντρα μου...

ΚΟΛΕΤΤΑ: Δεν έπεσες, όμως. Κατάρθωσες και συγκρατήθηκες.

ΣΙΜΟΝΗ: Ναί. Και γι' αυτό θέλω να συγκρατηθής και σύ. Δεν σε ξέρω από πολλόν καιρό, σε γνώρισα μόλις πρό μιας έβδομάδος, αλλά σε συμπάθησα τόσο πολύ, ώστε δεν θάθελα να ύποφέρης. Φυλάξου, λοιπόν. Σφίξε την καρδιά σου και μείνε πιστή στον άντρα σου, όπως έκανα κι' εγώ.

ΚΟΛΕΤΤΑ: Και δεν μετανιώσες γι' αυτό;

ΣΙΜΟΝΗ: Λυπήθηκα και όπέφερα, αυτό είναι αλήθεια. Άν όμως, υπέκυπτα στον πειρασμό, θα υπέφερα πολύ περισσότερο κατόπιν... Μά το να μείνω τέτοια όπως ήμουν. Όπως είμαι, όπως μ' αγαπάς Έκείνος, έμεινα αξία της αγάπης του, έ-

— Όλα πιά τελείωσαν μεταξύ μας.

ΚΟΛΕΤΤΑ: Μη το λές αυτό. Ίσως να σ' αγαπούσε περισσότερο.

ΣΙΜΟΝΗ: Όχι, οέν το πιστεύω. Ο άνδρας αυτός αγάπησε σε μένα, ό,τι ακριβώς έθελγα... Ημουνά μία άπογοητευμένη, της όποιος ο γάμος δεν είχε πετύχει, χωρίς ιδανικά, χωρίς τρυφερότητα, χωρίς παιδιά, περιήραση, όμως, και αξιοποηής, ώστε να μη μπορώ ν' άνεχθώ το ψέμμα και την ύποκρισία και ν' υπατήσω τον άντρα μου. Αυτό τ' ακριβώς έκτιμούσε Έκείνος. Άν τον άπεγοήτευα, όμως, ή άφορμή της έκτιμύσεως του θα έπαυε να ύπάρχη. Με καταλαβαίνεις;

ΚΟΛΕΤΤΑ: Όσο έχεις την ιδέα ότι οι άντρες μάς αγαπούν για τα ήθικά μας προτερήματα;

ΣΙΜΟΝΗ: Φυσικά. Δεν όμιλώ βέ-

βαια για τους Δόν Ζουάν που κυνηγούν μονάχα τις όμορφες, με σκοπό να πλουτίσουν τη συλλογή τους των έρωτικών κατακτήσεων. Γι' αυτούς, ή ήθική όμορφιά δεν έχει καμιά αξία... Έκείνος, όμως, που μ' αγαπούσε...

ΚΟΛΕΤΤΑ: Ποιος σε προφύλαξε από την πτώση;

ΣΙΜΟΝΗ: Είμαι μία πολύ περίεργη ιστορία. Είχαμε ρθει με τον άντρα μου, να περάσουμε, όπως κάθε χειμώνα, ένα μήνα στις Κάννας. Κι' ένώ ο άντρας μου διασκεδάσε με την μία και με την άλλη, χωρίς να με πολυπροσέχη, συνήνησα Έκείνον. Μ' έβλεπε άποτυχημένη στον γάμο κι' αυτό τον συγκινούσε. Μου έπρε να φύγουμε μαζί... Ημουνά μεθυσμένη από ήλιο, από άρώματα και από έρωτα.

ΚΟΛΕΤΤΑ: Και ύστερα;

ΣΙΜΟΝΗ: Ένα βράδυ, συνήνησα μία γρηά γελοία, υαραμένη, φτι-

ασιδωμένη, άπογοητευμένη, που δολος ο κόσμος την κορόιδευε... Μία γρηά που άλλοτε όηπρε κι' αυτή νέα κι' αγαπήθηκε... Μου διηγήθηκε την ιστορία της, μία ιστορία πολύ θλιβερή... Είχε κι' αυτή ξεμυαλισθή κάποτε και τα έγκατέλειψε όλα, για ν' ακολουθήση κάποιον που της είχε όρκισθή αϊώνιον έρωτα... Την άφησε, όμως, πολύ γρήγορα και ή ταλαίπωρη τώρριε στα χαρτιά και στη ρουλέττα... Όποια νέα γυναίκα γνώριζε, της έλεγε την ιστορία της, για να την προστάτη... Έγώ, μόλις την άκουσα, την άλλη μέρα διέκομα το εϊδύλλιο που με μάγευε.

ΚΟΛΕΤΤΑ: Δεν είχες έμπιστοσύνη στην σταθερότητα του έρωτος που σου προσέφεραν;

ΣΙΜΟΝΗ: Δεν είχα έμπιστοσύνη

νεϊς μιά κουκουθιά με νυχτικό σκούφο, καθισμένη πάνω σ' ένα τεράστιο πολυτελέστατο κρεβάτι, και στηριγμένη σε δεκάδες μαξιλάρια. Αυτό ωστόσο το θέαμα παρουσίαζε ή μαντόνα Μοντέκι.

Μαλλιά σταχτόχρωμα, όπως τα φτερά των πουλιών της νύχτας, μάτια μισάνοιχτα, σαν νάθελαν πάντα να κρύψουν τις σκέψεις τους, μιά μεγάλη μύτη σαν όρνιου πάνω σ' ένα τεράστιο στόμα με στενά χείλη, ένα χρώμα κίτρινο με τὰ μήλα τών παρειών εξέχοντα, και πάνω απ' όλα, μιά έκφραση που απέπνεε την κακία και την τσιγγουνιά.

Οι υπηρέτριες έλεγαν γι' αυτήν: «Φθάνει να μείνει κανείς ένα χρόνο κοντά στην ντόνα Μοντέκι, για να ξεπληρώση όλα του τὰ κρίματα, και να εξασφαλίση τὸν Παράδεισο!»

Τὴν ἡμέρα εκείνη, τὸ δωμάτιο τῆς μαντόνας παρουσίαζε ἐξαιρετικὴ κίνηση. Στὸ δάπεδο, κατὰ τὸ ἔθιμο τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἦταν ἀπλωμένα δεξιά και ἀριστερά τὰ πολυτίμα δώρα που οἱ διάφοροι ἀρχοντες εἶχαν στείλει με τὴν εὐκαιρία τοῦ εὐτυχοῦς γεγονότος. Στὴν ἄκρη τοῦ δωματίου, τεράστια τραπέζια ἦσαν φορτωμένα ἀπὸ χλιεσ-δου λιχουδιές, πού θὰ χρησίμευαν ὡς ἀναψυκτικὰ στοὺς προσκεκλημένους πού θ' ἀρχόταν σὲ λίγο νὰ συγαροῦν τὴν Μαντόνα. Καὶ στὸ βάθος, μέσα σὲ μιά πολυτελέστατη κούνια, φασκιωμένο σὰν ἕνα κουκούλι μεταξοσκώληκος, βρισκόταν τὸ νεογέννητο πού δὲν ἀριθμοῦσε ἀκόμα οὔτε εἰκονιτεσσάρων ὡρῶν ζωῆ. Οἱ υπηρέτριες πηγαινοερχόταν ἀδιάκοπα, πότε περπιούμενες τὴν Κερά τους, πότε τακτοποιώντας τὰ δώρα ἢ προσκομίζοντες νέα φαγητὰ και πιστὰ.

Πλάι στὴν κούνια στεκόταν δύο γυναίκες — οἱ παραμάνες τοῦ νεογέννητου — και παρακολουθοῦσαν προσεκτικὰ τὸ μικρὸ πού, πρᾶγμα παράξενο, δὲν ἔκλαιε καθόλου..

ΕΝΑ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟ ΜΙΣΟΣ

Ὁ μισέρ Μοντέκι ἦτανε ἕνας σωματώδης ἄνθρωπος, με μᾶτια μισόκλειστα, πού ἐμοιάζαν σὰν μισανοιγμένα ἀμύγδαλα. Τὰ σαρκώδη χείλη του, ὅταν γελοῦσαν, ἀφίαν να φαίνωνται διὰ σειρές κάτασπρων και στερεῶν δοντιῶν. Καὶ μιά πλούσια γενειάδα ἐπλαισιῶνε τὸ ροδοκόκκινο πρόσωπό του. Μὰ παρ' αὐτὴ τὴν γλεντζεδίκη ἐμφάνιση, ὁ μισέρ Μοντέκι ἦτανε μορφὴ στυγνὴ, σὰν τοὺς προγόνους του.

Περιφρονῶσε τὸ λαὸ και μισοῦσε τὸν Πάπα Ἀνῆκα ἀπὸ παράδοση στὸ κόμμα τῶν Γιβελίνων, και μισοῦσε ἀμείλικτα τοὺς Γουέλφους, ἴσως γιατί τοὺς Γουέλφους τοὺς συμπαθοῦσε και τοὺς ὑπεστήριζε μιά ἄλλη ἀρχοντικὴ οἰκογένεια, ἢ οἰκογένεια τῶν Καπελέτι.

Μὲ τοὺς Καπελέτι αὐτοὺς οἱ Μοντέκι χωριζόταν ἀπὸ ἕνα προαίωνιο μῖσος. Πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια. ἕνας Μοντέκι εἶχε ἀγαπήσει μιά κοπέλα ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τῶν Καπελέτι. Παρὰ τὶς πολιτικὲς διαφορὲς πού χωρίζαν ἀπὸ τότε τὶς δύο οἰκογένειες, ὁ γάμος εἶχε ἀποφασισθῆ. Μὰ τὴν τελευταία στιγμή, τὴν ὥρα πού ὁ Μοντέκι ἀνέβαινε τὰ σκαλιὰ τῆς ἐκκλησίας γιὰ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου, οἱ ὀπαδοὶ τῶν Καπελέτι τὸν σκότωσαν.

Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη, και ἐπὶ ἑκατὸ δλόκληρα χρόνια, τὸ πιδ ἀμείλικτο μῖσος ἐχώρισε τὶς δύο οἰκογένειες. Καὶ τὸ μῖσος αὐτὸ, ἀνεκατωμένο με πολιτικὰ πάθη, ἐπεξετάθη λίγο-λίγο σ' ὅλη τὴν πόλη τῆς Βερόνας, κι' ἐχώρισε οὐς κατοίκους τῆς σὲ δύο ἐχθρικὰ στρατόπεδα. Τοὺς φίλους τῶν Μοντέκι, πού τοὺς ὑπεστήριζαν οἱ Γιβελίνοι, και τοὺς φίλους τῶν Καπελέτι, πού τοὺς βοήθῶσαν οἱ Γουέλφοι.

Κάθε γέννησις ἀποτελοῦσε τὴν προσθήκη ἐνὸς στρατιώτου σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀντίπαλα στρατόπεδα. Καὶ γι' αὐτὸ, χαιρετίστηκε με τὴν χαρὰ ἢ ἀφιξη στὸν κόσμον τοῦ Ρωμέο, ἀκόμη περισσότερο μάλιστα γιὰτὴ ἢ οἰκογένεια τοῦ Μοντέκι κινδύνευε νὰ μείνη χωρὶς διάδοχο.

ΕΝΑ ΑΡΧΟΝΤΟΠΟΥΛΟ

Τὰ χρόνια περνοῦσαν, κι' ὁ μικρὸς Ρωμέο μεγάλωνε μέσα στὰ καλά και στὶς φροντίδες. Ὅταν ἔβγαλε τὰ πρῶτα δόντια, τοῦ ἀλειψαν τὸ στόμα με μέλι, γιὰ νὰ γίνη σὰν κι' αὐτὸ. Κι' ὅταν ἐφθασε σὲ ἡλικία ἐπτὰ ἐτῶν, οἱ δάσκαλοι ἀρχισαν νὰ τοῦ μαθαίνουν ὅλα ὅσα ἔπρεπε νὰ ξέρη ἕνα ἀρχοντόπουλο τῆς ἐποχῆς ἐκείνης: τραγοῦδι, ἱππασία, κυνῆγι.

Ἡ φύση, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, τὸν εἶχε προικίσει με πλούσια χαρίσματα: Ἦταν ὠραῖος, ψηλός, εὐκίνητος. Οἱ κατὰξανθες μπουκλιες του ἐπεφταν με χάρι στοὺς ὤμους του, ἐνῶ τὰ γαλανὰ του μάτια εἶδιναν ἕνα παράξενο γλυκὸ φῶς στὸ πρόσωπο, πού χαμογελοῦσε διαρκῶς.

Οἱ γονεῖς τοῦ Ρωμέο δὲν ἤξεραν γράμματα, γιατί ἀνήκαν σὲ ἀρχοντικὴ γενιά. Κι' ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, σ' ἐκείνον τὸν τόπο, τὰ γράμματα ἐθεωροῦντο χρήσιμα μόνο στοὺς γραμματικὸς και στοὺς οἰκονόμους, στοὺς ὑπαλλήλους μ' ἕνα λόγο. Καὶ στοὺς ἱερωμένους, γιὰ νὰ διαβάξουν τὴν Ἁγία Γραφή.

Ἔτσι, ὁ Ρωμέο ἀκολούθησε τὸ παράδειγμα τῶν γονέων και τῆς ἐποχῆς του: ἔμεινε ἀγράμματος. Κι' ὅταν ἤθελε νὰ μάθῃ τὰ κατορθώματα τῶν πιδ περιφήμων ἱπποτῶν τῆς

ἱστορίας, παρακαλοῦσε τὸν Πάτερ Λορέντζο, τὸν ἀδελφὸ τῆς Βερόνας, νὰ τοῦ τὰ διηγηθῆ.

Ὁ Πάτερ Λορέντζος, κοντός, χοντρός, ροδοκόκκινος, με ξυρισμένη τὴν κορυφὴ τῆς κεφαλῆς, ὅπως ὅλοι οἱ Φραγκισκανοὶ μοναχοὶ, δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀσκητικὸ. Ἡ ὕγεια ξεχείλιζε ἀπ' ὅλο του τὸ εἶναι.

Ἐπισκεπτόταν συχνὰ τὸν οἶκο τῶν Μοντέκι, και γινόταν πάντα δεκτὸς με προθυμία, χάρις στὴν εὐθυμία του και τὰ ὠραῖα κι' ὀλίγα ἀκατάλληλα ἀνέκδοτα πού δὲν ἔπαυε νὰ διηγητὰ, κοντὰ στὰ κατορθώματα τῶν γενναίων ἱπποτῶν.

Ὅταν ὁ Ρωμέο ἐφθασε σὲ ἡλικία ἕνδεκα ἐτῶν, τοῦ ἔδωσαν γιὰ πρῶτη φορὰ στὰ χέρια του ὄπλα. Κι' οἱ νταντάδες, πού τὸν εἶχαν γαλοῦχησει και τὸν εἶχαν φροντίσει ἴσα με κείνη τὴν ἐποχὴ, ἔκλαψαν με συγκίνηση πού τὸν ἔχαναν γιὰ πάντα: Ὁ Ρωμέο γινόταν τώρα πια ἕνας τελείως νέος ἱππότης πού ἀπὸ τῶρα και σὲ ἐξῆς θάκανε παρέα μόνο με τοὺς μεγαλύτερους, γιὰ νὰ μάθῃ νὰ χειρίζεται ἀξία τὸ σπαθὶ και νὰ χρησιμοποιῆ τὰ γεράκια στὸ κυνῆγι.

ΕΝΑΣ ΙΠΠΟΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Στὸ σωτήριο ἔτος 1293, σὲ ἡλικία ἕνδεκα χρόνων, ὁ Ρωμέο ἐνοιῶσε τὴν πρῶτὴ μεγάλη χαρὰ τῆς ζωῆς του: Στὸ παλὸ στάδιο τῆς Βερόνας θὰ λάβαινε χώρα ἕνας ἀγώνας κονταρομαχίας.

Ἐπὶ δεκαπέντε μέρες, οἱ κήρυκες, ἀνεβάσαντο σὲ χρυσοστόλιστὰ ἄγρια, τὸ ἀνήγγελλαν. Καὶ ὁ λαὸς δὲν συγκρατοῦσε τὴν χαρὰ του γιὰ τὸ ὠραῖο θέαμα πού θὰ τοῦ δινόταν. Οἱ καρδιὲς τῶν ὠραίων δεσποινῶν τῆς Βερόνας σκιρτοῦσαν ἀπὸ ἀγαλλίαση, γιατί κανένα θέαμα δὲν συγκινοῦσε τόσο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὶς γυναικεῖες καρδιές — πούναι τόσο σκληρὲς και τόσο αἰμοδόρες ἀπὸ φυσικοῦ τους — ὅσο τὸ θέαμα τῶν περήφανων ἱπποτῶν, κλεισμένοι στὶς σιδερένιες πανοπλίες τους, πολεμοῦσαν στὰ περίφημα «τουρνοῦα» και πέθαιναν πολλές φορές μέσα στὸ στάδιο, ἐκεῖ μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ πλήθους, με μόνην ἱκανοποίηση ὅτι πέθαιναν πρὸς τιμὴν τῆς ἀναπημένης των, τῆς ὁποίας τὸ δνομα προφερόταν με φθόνο ἀπὸ τὸ πλήθος!

Ὅλη ἡ πόλη ἦταν στολισμένη με χαλιὰ και κουρτινές, και τὰ οἰκόσημα τῆς Βερόνας ἀνέμιζαν περήφανα στὸν ἀέρα, στὶς ἀρτηρίες πού ὀδηγοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, στὸ ἀρχαῖο στάδιο. Οἱ δρόμοι ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ χρυσοστολισμένα ἄλογα, ὅπου ἔλαμπαν τὰ ἱπποτικὰ οἰκόσημα, ἀπὸ κήρυκες, ζητιάνους, τραγουδιστὰς, μοναχοὺς, γυρολόγους. Ἐπάνω ἀπὸ τὸν πτιβο, σ' ἕνα πολυτελέστατο θεωρεῖο σκεπασμένο με οἰκόσημα τῶν Μοντέκι, καθόταν ὁ ἀρχοντας με τὴ γυναίκα του, τὸν νυῖό του και τὸ σινωδίσια του.

Και λίγο πρῶτα, ο ἐνωθεωρεῖο, φάνταζε ἐπιβλητικὰ τὸ οἰκόσημο τῶν Καπελέτι. Μὰ πιδ ἐπιβλητικὰ, πὶν ἐκθαμβωτικὰ, φάνταζε ἐκεῖ κάτι ἄλλο: Τὸ ἀγγελικὸ πρόσωπο μιάς αἰθέριας κοπέλλας.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Κάποιον θὰ γνωρίζετε σίγουρα!

Μερικοὶ ἀνιαροὶ τύποι

ΚΑΝΕΙΣ ἄνθρωπος, δὲν μπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι δὲν ὑπάρχουν στιγμὲς κατὰ τὶς ὁποῖες καθίσταται ἐξαιρετικὰ ὀχληρὸς στὸν ἄλλον ἢ τοὺς ἄλλους. Ὅσον εὐχάριστος και ἂν εἴσθε, θὰ ἔλθῃ στιγμή κατὰ τὴν ὁποία τὰ γίνετε ἀνιαρὸς, ἐνοχλητικὸς, βαρετός. Εἶναι ὅμως μερικοὶ τύποι, οἱ ὁποῖοι ὀχι μόνον εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐνοχλητικοὶ σὲ κάθε στιγμή, ἀλλὰ εἶναι κυριολεκτικὰ ἀνυπόφοροι και ἡ παρουσία τους σὰς δίνει στὰ νεῦρα.

Ο Κ. ΠΟΥΛΟΓΑΣ

Δὲν μπορεῖτε, ἐπὶ παραδείγματι, νὰ μὴν γνωρίζετε τὸν κ. Πολυλογά. Εἶναι ἐνήμερος ὅλων τῶν γεγονότων τῆς ἡμέρας και ἐνοεῖ νὰ σὰς ἐνημερώσῃ και σὰς σὲ ὅλα, ἀπὸ τῆς διεθνοῦς καταστάσεως μέχρι διαφορῶν οἰκογενειακῶν ἐπεισοδίων. Θὰ σὰς συναντήσῃ τὴν ὥρην πού θὰ περιμένετε στὸ ραντεβου κάποια κυρία. Δὲν θὰ μπορέσετε ν' ἀπαλλαγῆτε εὐκολα ἀπὸ τὴν συντροφία του. Ἄν μάλιστα ἡ εὐγένεια σας εἶναι τόσο ὥστε νὰ σὰς ἐμποδίσῃ νὰ τοῦ πῆτε ὀρθὰ-κοφτὰ νὰ πάρῃ πόδι, νὰ εἴσθε βέβαιος ὅτι.. θὰ χάσετε τὴν ἐνδιαφέρουσα συνάντησή σας. Σὲ δέκα λεπτὰ θὰ σὰς ἔχει ἀρρωστήσει.

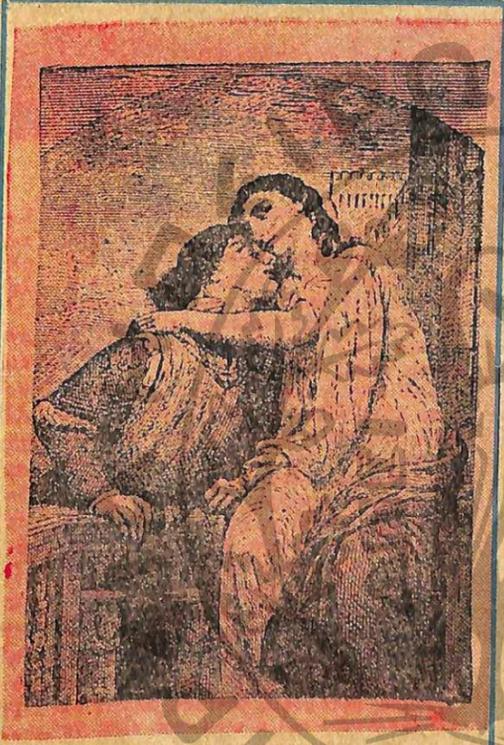
Ο Κ. ΠΡΟΘΥΜΟΣ

Ὁ κ. Πρόθυμος εἶναι ὁ συμπαθητικώτερος τύπος τοῦ ἡλιθίου πού ἔχει γλυτώσει τὸν ἀναγχοτισμὸ, ἀπλοῦστατα. Διότι οἱ βλάκες δὲν.. ἀπαγονίζονται! Εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού εἶναι πάντοτε πρόθυμος νὰ σὰς συντρέξῃ και νὰ σὰς βοηθήσῃ σὲ ὅλα. Ἄν.. ἔχετε τὴν ἀφέλεια νὰ τοῦ ἐκμυστηρευθῆτε ὅτι εὐρίσκεσθε εἰς δυσχερείας και ὅτι δὲν ξέρετε πῶς νὰ ἀντιμετωπίσετε τὶς δυσκολίες πού ἔχετε, ἀλλοιμονὸ σας! Νομίζει ὅτι ἔχει ὑποχρέωση νὰ σὰς βοηθήσῃ και νὰ σὰς συντρέξῃ. Θὰ σὰς σκοτίσῃ πρῶτα μ' ἕνα σωρὸ ἐρωτήσεις, γιὰ τὶς δυσκολίες σας και τὶς ἀνάγκες σας. Θ ἀρχίσῃ νὰ στενοχωρῆται και νὰ σὰς ἐκδηλώσῃ τὴ στενοχώρια του, διότι δὲν θὰ εὐρίσκη τὸν τρόπο νὰ σὰς.. βοηθήσῃ. Θὰ κაკκαβίξῃ σὰν κλῶσσα και θὰ τεθῆ εἰς.. κίνησιν διὰ νὰ σὰς συνδράμῃ. Θὰ σὰς δώσῃ ἕνα σωρὸ διευθύνσεις και συστάσεις σὲ ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι μποροῦν νὰ σὰς φανοῦν χρήσιμοι, θὰ σὰς δώσῃ ἕνα σωρὸ ἀριθμοὺς τηλεφῶνων και τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα θὰ ἐπιμένῃ νὰ μῶθῃ τὰ σχέδιά σας και θὰ σὰς ζητήσῃ νὰ σὰς προσφέσῃ τὴ βοήθειά του στὸ νὰ τὰ πραγματοποιήσετε. Ἄν κάμετε τὸ σφάλμα νὰ τὸν ἐνθαρρύνετε λίγο, πάει, χαθήκατε! Ὅλη ἡ ὑπαρξίς μας θὰ βρεθῆ ἐφανερὰ στὰ χέρια του. Τὸ παρᾶπονό του, τὸ διαρκές, εἶναι ὅτι δὲν τοῦ ἀναγνωρίζεται ἡ βοή-

θειά του και ὁ κόπος του. Ὅταν τὸν ἐρωτήσετε τί ἐργασία κάνει, θὰ σὰς ἀτενίσῃ με βλέμμα ὑψίστης περιφρονησεως και θὰ σὰς ἀπαντήσῃ με σοβαρότητα ἐνὸς ἑκατομμυρίου..βόλτ!

Ο ΚΑΤ' ΑΠΟΜΙΜΗΣΙΝ ΒΑΡΥΚΟΟΣ

Ὁ Θεὸς νὰ σὰς γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν τύπον τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος προσποιεῖται ὅτι.. δὲν ἀκούει. Ἡ ἀκοή του λειτουργεῖ θαυμάσια, προσποιεῖται ὅμως τὸν βαρῦκοον, διότι αὐτὸ νομίζει ὅτι τὸν κάνει... περισσότερο σοθάρῳ. Ὁ ἴδιος τύπος παριστάνει και τὸν ἀφηρημένο. Ἄν τὸν ρωτήσετε ἂν εἶδε τὸν Ναθαναὴλ Πονηρίδη, θὰ σὰς ρωτήσῃ ἀμέσως «ποιον;» γιὰ νὰ σὰς δεῖξῃ ὅτι δὲν ἤκουσε. Ἄν ἀμέσως κατόπιν τῶν ρωτήσετε ἂν εἶδε τὸν Γιάννη Λυγνὸ, θὰ σὰς ἀπαντήσῃ: «Προηγούμενος νόμισα ὅτι ρωτήσατε γιὰ τὸν κ. Πονηρίδη». Ἀκούει και ἀντιλαμβάνεται θαυμάσια. Σὲ μιά συντροφία ὅμως, πού θὰ ἀφηγησθε μίαν ἐνδιαφέρουσα ἱστορία, θὰ σὰς διακόψῃ ἀκριβῶς στὸ πλῆθος ἐνδιαφέρον σημείο και θὰ σὰς πῆ: «Ξέρετε, δὲν ἀκούω καλά. Ἐχετε τὴν καλωσύνη νὰ τὴν ἐπαναλάβετε;» Ὁ καλλίτερος τρόπος, γιὰ ν' ἀποφύγετε νὰ τὸν δεῖρε-

Οἱ ἐρασταὶ τῆς Βερόνας

(Κατὰ τὸν περιφήμον πίνακα τοῦ Ζαλαμπέρ)

τε, εἶναι νὰ τοῦ πῆτε ὅτι θὰ τοῦ τὴν διηγηθῆτε μίαν ἄλλη φορὰ!

Ο ΑΗΤΤΗΤΟΣ... ΑΘΛΗΤΗΣ!

Εἶναι.. πολυάριθμοι οἱ νεαροὶ αὐτοὶ τύποι! Εἶναι τόσο βέβαιοι, ἀλλὰ και τόσο ὑπερήφανοι γιὰ τὴν μυϊκὴ τους δύναμιν, ὥστε δὲν ἐνοοῦν νὰ χάσουν καμμιά εὐκαιρία, ἀπὸ τοῦ νὰ σὰς τὴν ἐκθειάσουν και νὰ σὰς τὴν περιγράψουν.. ἐφ' ὅσον κανεὶς δὲν λαμβάνει τὸν κόπο νὰ ἀσχοληθῇ με.. τὰ ἐξαιρετικὰ χαρίσματα τους. Στὸ φουτ-μπόλλ! Μὰ δὲν ὑπάρχει καλύτερος. Στὸ δρόμο; Πρῶτος εἰς τὸν Μαραθώνιον. Στὴν πάλη; Δὲν ὑπάρχει δευτέρος εἰς τὸν κόσμον. Εἰς τὴν πυγμαχία; Τύφλος νάχῃ ὁ πρωτοπαλαιστῆς τοῦ κόσμου. Μὴν τὸν ρωτήσετε διατί.. δὲν ἔχουν κάμε ἐπίδειξη στὶς δυνάμεις των. Θὰ σὰς φείξουν τὸ χέρι μέχρι λιποθυμίας, θὰ σὰς κουνήσουν τὸν βραχίονα μέχρις ἐξερθρώσεως, θὰ σὰς κυττάξουν μετὰ ὑψίστης περιφρονησεως και θὰ.. κάμουν κανονικὴν μεταβολὴν, λέγοντάς σας τὸ πολὺ-πολύ, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ γίνουν, θεάτρο τοῦ κόσμου!

Ο ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ... ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ!

Ἄναμφισβήτητα, ὅλοι οἱ μεθυσμένοι εἶναι πιδὸς λιγώτερο, πιδὸς περισσότερο, ἐνοχλητικοί. Ἄλλοιμονὸ σας ὅμως ἂν τύχῃ ὁ μεθυσμένος νάχῃ μάθει τίποτε ποιήματα ἢ νάχῃ μερικὲς γνώσεις φιλολογίας. Θὰ πρέπει νὰ ὑποχρεωθῆτε ν' ἀκούσετε τίς.. ἀπαγγελίες του. Θὰ σὰς ἀπαγγεῖλῃ ἀπὸ τὸν Παλαμὰ ὡς τὸν Καβάφη, ὅλα τὰ ποιήματα τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν. Θὰ σὰς ἀπαγγεῖλῃ ἐπειτα τοὺς λόγους τοῦ Κικέρωνος και θὰ κάμῃ ἐπίδειξη τῆς ρητορικῆς τοῦ δεινότητος, προσπαθώντας νὰ σὰς.. ἀπαγγεῖλῃ τὸν τελευταῖο λόγο τοῦ Χάλιφαξ ἢ τοῦ Μουσσολίνι. Γνωρίζει τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν Παπῶν και μεταβάλλει τὸν Ἄτιλαν εἰς ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Λιθουανίας. Διὰ νὰ σωθῆτε, πρέπει νὰ τὸν κεράσετε ἀκόμη μερικὰ ἑκατοσταράκια, ὡς ὅτου περιπέσῃ εἰς πλήρη φαιαισθησίαν!

Η ΜΕΛΕΤΗ της ζωής που υπάρχει μέσα στα άδυσαλάα βάθη των ωκεανών αποτελεί πάντοτε αντικείμενον παρατηρήσεων εξίσως συναρπαστικών. Σε βάθος χιλιάδων μέτρων κάτω από την επιφάνεια της θάλασσης, ζούν και κινούνται τόσα άγνωστα όντα, που άξίζει τον κόπο να τα γνωρίση κανείς.

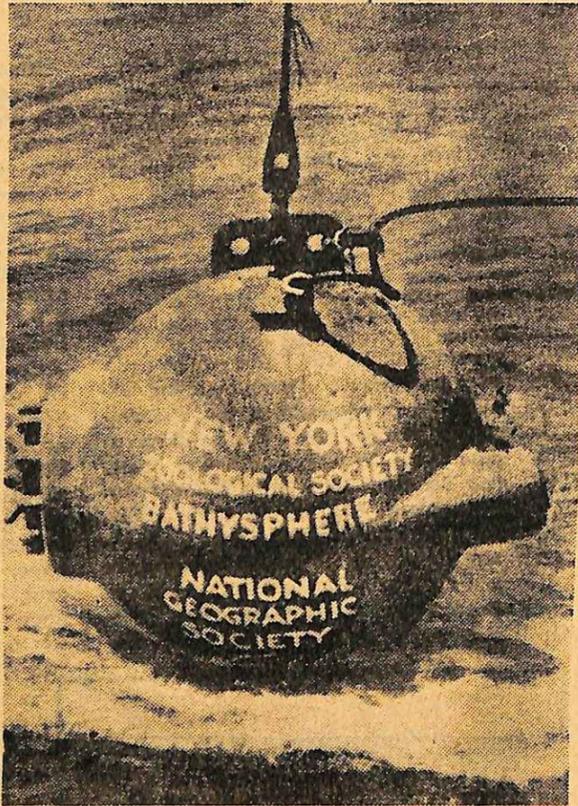
Ίδού, σύμφωνα με τας παρατηρήσεις του δικτήμου 'Αμερικανού φυσιοδίφου δόκτορος Ρούλ, τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα των κατοίκων του μυστηριώδους αυτού κόσμου. Το χρώμα των είναι ομοιόμορφον και σκοτεινόν, εκτός αν είναι φωτεινά. Τα μάτια των είναι εξαιρετικά μεγάλα, τα περισσότερα δέ εξ αυτών είναι εξόφθαλμα ή έχουν τα μάτια τοποθετημένα στην άκρη μακροών κεραιών. Το στόμα τους επίσης είναι άπιστευτα μεγάλο και ωπλισμένο με ισχυρότατες δονοτοστοιχίες. Τέλος, η έλλειψις της επιδράσεως υπεριωδών ακτίνων, τα έχει κάνει όλα αυτά τα ένύδρια τέρατα των μεγάλων βυθών... ραχίτικα εκ γενετής! Ο δόκτωρ Ρούλ, όμιλεί περί όντων έκφυλισμένων, που κατώρθωσαν να εγκληματισθούν στα μέρη όπου εύρισκόνται, χωρίς όμως, και να μπορούν να ζήσουν πιο κοντά στην επιφάνεια της θάλασσης.

Γιά να κάνη όμως κανείς σωστές επιστημονικές παρατηρήσεις επάνω στον άγνωστο αυτόν κόσμο του ύγρου στοιχείου, πρέπει να κατεβή κάτω, στους βυθούς του ωκεανού. Αυτήν ακριβώς την σκέψη έκανε ο διασημος και τολμηρός 'Αμερικανός ωκεανογράφος Ούίλιαμ Μπήμπε ή θαύσφαιρα του όποιου κατέστη όνομαστή κατά τα τελευταία χρόνια.

Τό μεγαλύτερο βάθος όπου έφθασε ο Μπήμπε με την θαύσφαιρά του είναι χίλια μέτρα. Η σφαίρα αυτή είναι χαλύδδινη και ή διάμετρος της μόλις φθάνει τό 1,45 του μέτρου. Δυό στουγγυλά παράθυρα από κρύσταλλο πάχους μισού μέτρου, έπιτρέπουν στους παρατηρητάς να βλέπουν έξω. Τό κρύσταλλο αυτό παρ' όλο τό πάχος του, αφήνει να περνούν όλα τα διάφορα μήκη των κυμάτων του φωτός! Με άλλους λόγους, μέσα από τό κρύσταλλο αυτό, βλέπει κανείς τό χρώματά, όπως, πραγματικώς είναι. Η όπή από την οποία μπαίνει ο παρατηρητής μέσα στην θαύσφαιρα έχει διάμετρον μόνον τριάντα πέντε εκατοστών του μέτρου.

Η έσωτερική και ή εξωτερική διακορύθμισις της θαύσφαιρας είναι αληθινόν θαύμα επινόησεως, ώστε να εξασφαλίζεσθαι πλήρως ή ασφάλεια των τολμηρών παρατηρητών. Μέσα στη θαύσφαιρα υπάρχουν μπουτίλλιεσ με πεπιεσμένον όξυγόνο άρκετές για να εξασφαλίσουν την κανονική αναπνοή δυό ανθρώπων επί όντώσως. Οι παρατηρηταί της θαύσφαιρας συνδέονται με τον έξωτερικόν κόσμο δι' ενός ηλεκτρικού σύμματος που τους παρέχει φώς και δι' ενός τηλεφωνικού καλωδίου, που είναι τελείως ανεξάρτητο από καλώδδινα σύμματα που κρατεί την

Τα πορ' Ξενι της φύσεως
ΤΑ ΨΑΡΙΑ
που φωτίζουν τέν βυθό
των ωκεανών

Η βαθύσφαιρα του Μπήμπε.

θαύσφαιρα. Η πίεσις που υφίσταται ή τελευταία αυτή, καθόσον προχωρεί στα βάθη της θάλασσης είναι τεραστία. Είς βάθος έπτακοσίων μέτρων, ή πίεσις κατά τετραγωνικόν εκατοστόμετρον άνίσταται εις 85 κιλά, κάθε παράθυρο υφίσταται 18 τόννους και ή θαύσφαιρα όλόκληρη υφίσταται πίεσιν 7016 τόννων!

Καθ' όσον ή σφαίρα βυθίζεται, τα χρώματα μεταβάλλονται. Ο Μπήμπε τα μελετά, όχι μόνον δι' απ' εύθείας παρατηρήσεως, αλλά και με τό φασματοσκόπιο. Είς βάθος δεκαπέντε μέτρων, τό κόκκινο ψάρι φαίνεται μαύρο. Πιο κάτω, τό κίτρινο και τό μπλε χρώμα εξαφανίζονται έπίσης. Στα 240 μέτρα, όλα τα ψάρια φαίνονται γκριζοπόρινα. Και νά τώρα, γύρω από την θαύσφαιρα διάφορα άγνωστα θαλάσσια τέρατα, με άπίθανα σχήματα και μέ γιγαντιαίες διαστάσεις.

Είς βάθος 150 μέτρων, συναντά κανείς, σύμφωνα με τίς άφηγήσεις του Μπήμπε, κάτι μικρά ψαράκια, μήκους δεκά εκατοστών του μέτρου, που είναι τελείως διαφανή, άν γυάλινα και αφήνουν να φαίνωνται ή σπονδυλική τους στήλη και τα σπλάχνα τους. Αίγω πιο κάτω, είναι οι λεπτοκέφαλοι, άλλα ψάρια αυτά, μήκους είκοσι πέντε πόντων. Οι λεπτοκέφαλοι μοιάζουν με λεπτές κορδέλλες ή

πό ζελατίνα και τα μάτια τους είναι γεμάτα φώσφορο. Σε βάθος 270 μέτρων, τα χέλια φαίνονται άσπρόμαυρα, ενώ στην επιφάνεια της θάλασσης είναι κόκκινα άμυρονία. Ο Μπήμπε άφηγείται ότι στο βάθος αυτό άνοιξε ένα δίβλο κι' έπαιξε χείρσες να διαβάση, αλλά δεν τό κατώρθωσε ούτε αυτός, ο βοηθός του, μ' όλο που τό είσε λεκτρικό φώς της θαύσφαιρας ήσαν άναμμένο!

Μετά τα τετρακόσια μέτρα, οι δυό επιστήμονες δοκίμασαν την έντύπωση ήτι βρέθησαν στο ζοφερό σκοτάδι της κοιλιάς. Άλλά τό σκοτάδι αυτό δεν κοάτησε πολύ. Μετά πενήντα μέτρα, τό φώς ήλθε και πάλι. Άλλά τό φώς αυτό δεν προήγαγε τό από τις ακτίνες του ήλιου. Κάθε άλλο! Προήγαγε τό φώς κάτι γιγαντιαία φωτεινά ψάρια μήκους διακοσίων και πλέον μέτρων! Ο αριθμός των πλεόντων αυτών ψαριών ήταν φωτεινός μέγιστος, ώστε οι δυό επιστήμονες θυμώθηκαν.

Άλλά τό περίεργο είναι τό έρώ. Τα ψάρια αυτά έχουν εύγερσι να φωτίζονται νά...δύνουν όποτε θέλουν! οίς σε κάποιο άγνωστο όργανό τους, μπορούν κατά θέλησιν να είναι φωτεινά ή να παραμένουν άόρατα!

Άλλά πώς παράγεται αυτό τό φώς; Και πώς αυτά τα ψάρια, μ' όλο τό φώς που παράγουν, εξακολουθούν να είναι, όπως έχει άποδειχθή, ψυχρά; Νά τί δέν μπορούν άκόμα να εξακριβώσουν οι ωκεανογράφοι και οι ασχολούμενοι με τους βυθούς. Και θά δυσκολευθούν πολύ να τό εξακριβώσουν. Διότι τα ψάρια αυτά ζούν πάντοτε σε μεγάλα βάθη και δέν αναδύνουν ποτέ στην επιφάνεια της θάλασσης. Πώς, λοιπόν, θά μπορούση κανείς να τα αιχμαλωτίση και να τα περιεργασθή; Μέσα στην θαύσφαιρα που είναι έρμητική και λείως ύδνυατον...

Εν τούτοις, όπως υποστηρίζει ο ωκεανογράφος Μπήμπε, ή μέρα κατά την οποίαν τό μυστήριον των βυθών θά έξερευνηθή πλήρως δέν απέχει πολύ μακριά. Αυτό θά γίνη όταν ή θαύσφαιρα του τολμηρού επιστήμονος συμπληρωθή με ώριμα άλλα έξωτερικά όργανα, χωρίς όποια θά είναι έφικτή ή αιχμαλωσία των ένυδριών όντων των μεγάλων βυθών ή μεταφορά των εις τό επιστημονικόν εργαστήριον προς παρατήρησιν. Οι τελευταίοι ήσεις αυτές της θαύσφαιρας άρχισαν ήδη, υπολογίζεται δε ότι κατά τό έμπόσιον θέρους, ο δόκτωρ Μπήμπε θά έπιχειρήση νέν καθόδον εις τας ύψους βάσεις, περισσότερον άποτελεσματικώς και πλουσιωτέρην εις ικανοποιητικά άποτελέσματα. Η καθόδος αυτή θά γίνη στη θάλασσα των Άντιλλών, όπου τό βάθος του ωκεανού είναι άμέτρητό.

ΤΖΟΝ ΜΠΟΛ

‘Η άγνωστη
ANNY MIMOZA

Η ΣΥΜΠΛΩΘΗ σουμπρέτα του έλαφρού μουσικού θεάτρου δις Άννου Μιμόζα, ή όποια, ως γνωστόν, θριαμβεύει στην Θεσσαλονίκη με τον θίασο Παρασκευά Οικονόμου, ήλθεν την περασμένη Παρασκευή στας Άθήνας. Η όλιγοήμερη αυτή επίσκεψή της στην Πρωτεύουσα, μάς έδωσε την ευκαιρία να την επισκεφθώμε. Την συναντήσαμε τό άπόγευμα στο σαλονάκι του ξενοδοχείου «Δελφοί» περιτριγυρισμένη από συναδέλφους της που πέρασαν να την δούν. Η δις Μιμόζα από την Θεσσαλονίκη μάς ήλθε άεροπορικώς.

— Τώρα πήρατε τό αδάπισμα του άέρος;

— Όχι. Πολύ μικρότερη. Μά τώρα που ξανατάξα πάλι, έμεινα κατενθουσιασμένη.

— Η κουρέντα συνεχίζεται γύρω από την άεροπορία. Της υπενθυμίζουμε και την... συνέντευξη.

— Λοιπόν;

— Γεννήθηκα στην Θεσσαλονίκη όπου και μεγάλωσα. Ο μεγάλος έρωσ της ζωής μου είναι τό θέατρο.

— Πού σπουδάσατε;

— Στη Θεσσαλονίκη. Πρώτα στο δημοτικό σχολείο κατόπι στο Άνώτερο Παρθεναγωγείο και τέλος στις Καλόγρηες.

— Διακριθήκατε ως καλή μαθήτρια;

— Άπεναντίας. Ήμουσ πολύ κακή μαθήτρια, αλλά καλή... ήθοποιός!

— Δηλαδή;

— Νά, στις σχολικές γιορτές και παραστάσεις πάντα ήμουσ πρώτη. Μά είγα κι' άλλα έλαττώματα; Έτρεχα, πηδούσα, τραγουδούσα, γόρουν, κι' άναστατώννα πάντα τίς καυμένες καλόγρηες που άγωνίζονταν να με συνετίσουν.

— Τό σκάγατε από τό σχολείο;

— Η συμπαιθής συνομιλήτρια μες ντυσογελά.

— Μόνο μιά και δυό φορές; Όμως πάντα για τό θέατρο. Για καμιά πρόβα σε κανένα φιλανθρωπικό ίδρυμα, ή σε καμιά σχολή. Μά φορά μάς άμείπισε που ή κλήση

ρεσ από τη σχολή γιατί τό είνα σήσει πάλι να νά κένω πούθεσ για κάποια έορτή της Χ.Α.Ν.

— Και ποιό ήταν τό πρώτο ένοσ που παίξατε;

— Τό πρώτο μου ντεμπούτο σε σχολικό θέατρο, ήταν

στον «Άθανάσιο Διάκον» όπου έκανα τον ρόλο της μάνας.
— Και στο έλαφρό μουσικό θέατρο;
— Πριν από πέντε χρόνια, όταν ήλθαμε στην Άθήνα. Ήταν στο έργο «Όλα Νέα». Έβγαίνα στην έναρξη μαζί με τό μπαλέτο, θυμάμαι τό τραγουδάκι της έναρξεως που έλεγα:

«Όλα Νέα φέτος θά τά δήςτε! Όλα νέα και σεις με μάς θά πήςτε. Νέα τραγούδια και νέα σκηνικά, νέα μπαλέττα πολύ προκλητικά. Όλα νέα! Άς είναι και άλλοιώς

Ένα γοητευτικό προφίλ της διδος Άννου Μιμόζας

κι' άς ποίμε πως τά ροβχα αλλάζει ό... Μανωλήσ!».

Θέτουμε τώρα μιάν άδιάκριτη έρώτηση, με μικρό φόβο ότι ή παρούσα τόσων άρτίων θά μάς έφερνε έμπόδιο για την άπάντησή.

— Μπορείτε να μάς πήςτε κάτι και για την αισθηματική σας ζωή; Μιά άνάμνησή σας;

— Η δις Μιμόζα γελά χαριτωμένα:

— Δέν θυμάμαι... Ά, να μιά φορά θυμάμαι πως με περιτριγύριζε κάποιος νεαρός. Ήταν, θαρρώ, χαριτωμένος και κομψότατος. Με κατάφερε, λοιπόν να βγωίμε περίπατο μαζί. Και τό πρώτο μας έκείνο ραντεβού έγινε, που νομίζετε; Πίσω από ένα καπνεργαστάσιο... Μά την ώρα που ο κομψός αυτός νέος με δεβαίωνε με όρκους αιωνίας αγάπης και πίστεως ότι ζούσε μόνο για μένα, μάς συνέβη κάποιο κομικοτραγικό επεισόδιο: Βρισκόμασταν κάτω από ένα μπαλκόνι τό όποίο μάς έκρυβε κάποις από τα άδιάκριτα μάτια. Μά την ώραίότερη όμως στιγμή της έρωτικής έξωμολογήσεως, μιά υπηρέτρια βγήκε από τό μπαλκόνι για να ποτίση τα λουλούδια και μάς έβριζε χωρίς να μάς δή έναν κουβά νερό! Μάς έκλεισε μούσκεμα. Έτσι, τήραμε τά... βρεγμένα μας και φύγαμε.

— Και τό αισθημα διελύθη εύτομάτως; Τώρα έπευθαίνεσ ο παριστάμενος εις την συνέντευξιν άγαπητός φίλος και συνάδελφος κ. Γ. Οίσιβιος:

— Ένα, τί ήθελεσ να γίνη; Έβόδον τό αισθημα έγεννήθη πίσω από καπνεργαστάσιον, κα πόνος ήτο και... διελύθη!

— Οι παριστάμενοι διαμαρτύρονται διά τό καλαμπούδι και ή συνέντευξις συνεχίζεται.

— Σας άρέσει τό κουτσομπολιό;

— Καθόλου. Άν κι' αυτό είναι κατά τη γνώμη μου τό πιο άναπημένο από των ήθοποιών.

— Άπό τά σπόρ πιο προτιμάτε;

— Τό αυτοκίνητο. Μ' άρέσει πολύ τό σπορσίσμα και όδηγώ πολύ καλά... Τρέχω δαιμονομένα... Τίσα, υ' άρέσει και τ' άεροπλάνο.

— Θά θέλατε να πιλοτάρετε;

— Διαιτί όχι; Νομίζω πως δέν θά είναι και πολύ δύσκολο... Πάντως άν μου δοθή ή ευκαιρία θά δοκιμάσω εύχαρίστω

— Διαιτί όχι; Νομίζω πως δέν θά είναι και πολύ δύσκολο... Πάντως άν μου δοθή ή ευκαιρία θά δοκιμάσω εύχαρίστω

— Σας άρέσει τo νοικοκυριό;
— Πολύ. Μ' άρέσει να κάνω τις δου-
λειές του σπιτιού. Μου φαίνεται σαν δια-
σκέδαση, σαν ξεκούρασμα, από τους κό-
κλους του θεάτρου.

— Έχετε... θυμαστάς;
— Η χαριτωμένη συμπεριφορά μας σκέ-
πεται για μιá στιγμή:

— Τι να σας πώ; Ξέρω κι' εγώ;
— Η μετριοφροσύνη που την διακρίνει
δεν την αφήνει να μιλήσει.

— Τι θά θέλατε να μάθετε τώρα;
— Η απάντησις είναι λίγο άπρόοπτη:

— Κολύμπι! Τρελαίνομαι για θάλασσα
κι' όμως δεν ξέρω να κολυμπώ. Κι' έτσι
δταν πάω στη θάλασσα, δουτώ πάντα στα
ερχά...

— Θέτουμε και μιá τελευταία αδιάκριτην
έρωτηση:

— Δίνε πώς είστε πολύ έρωτευμένη.
Είναι αλήθεια αυτό;

— Η δίσ Μιρόζα χαμογελά πάλι, τινάζει
το χαριτωμένο κεφαλάκι της προς τα πίσω
κι' άκουμπά με κάποια νοχέλεια στο
μπράτσο της πολυθρόνας της. "Επειτα
μάς λέει άργά ένα ξερότατο αναίσι. "Ένα
αναίσι όμως, που φανεράνει όλη την...
καρδιακή της κατάστασι!

— Ζητάμε μιá φωτογραφία:

— Θα σας την στείλω... αεροπορικώς
άπ' τή Θεσσαλονίκη.

— Και ή συνέντευξις τελείωσε.

ΧΡ. ΠΥΡΡΑΙΟΣ

Σοφά Λόγια

"Όλη ή λογική του άνδρός δεν αξίζει
ένα αισθήμα της γυναίκος.

"Όταν ένας άνδρας ύποσχεθή χίλιες φο-
ρές τo πán σε μιá γυναίκα καταντά στο
τέλος να πιστέψη ότι δεν της χρωστά τί-
ποτε.

Τίποτε δεν ένθαρρύνει περισσότερο στις
καλλές πράξις, από την παρουσία ως
μάρτυρος και κριτού, μιás φίλης, της ό-
ποιας έπιθυμούμε να έχωμε την εκτί-
μηση.

— Η άληθινή δυστυχία έγκειται στην ά-
πόλεια της νεότητος, της όμορφιάς και
των παθών.

— Η κοινωνία εξαρτάται από την γυ-
ναίκα.

— Τα βγάξει κανείς πάντα πέρα στη ζωή,
δταν αγαπιέται από μιá ύμορφη γυναίκα.

— Στην τέχνη δεν φθάνει κανείς σε
ικανοποιητικό αποτέλεσμα παρά μόνο
κλαίοντας. "Όποιος δεν υπέφερε δεν έπι-
τυγχάνει.

— Τα άριστουργήματα δεν έγιναν για να
έκθαυμώνουν. Έγιναν για να πείθουν.

— Μιá μόνη εύτυχία υπάρχει: ή εκ-
πλήρωσις του καθήκοντος: μιá παρηγο-
ρία: ή εργασία: μιá απόλαυσις: τo καλό.

— "Ό νυκτελισμός είναι ή πληγή της
τέχνης.

— Οι γυναίκες είναι άλλόκοτες στη φιλία
τους. Τους άρέσει ν' ανοίγουν πληγές
για να έχουν κατόπιν την εύχαριστήση να
είς γιατρούμου.

Απ' τόν κινηματογράφο

■ Από τὰ πιό αξιοπερίεργα του
Χόλλυγουντ είναι ένα νυκτερινό
κέντρο, μιá αμμουδιά, όπου οι θαμώ-
νες παίρνουν τo "κούτσου-έντ-σόντα" ή
τo κοκταϊή των, παρακολουθώντας
τὰ πιό περίεργα θεάματα στους τοί-
χους του κέντρου. Πραγματικά, ό έ-
ξυπνότατος καταστηματάρχης, ξεκι-
νώντας από την αρχή ότι τo γέλιο ά-
νοίγει την όρεξη και συνεπώς μεγαλώ-
νει την κατανάλωση, σκέφθηκε να
ερεθίστη στους τοίχους τού καταστή-
ματός του, τις πιό παλιές ταινίες του
κινεμάτου. "Έτσι, βλέπει
κανείς μιá Μαίρη Πίκοφορδ, δεκαεξή
μόνον χρονών να φλερτάρη άγρίως
με τόν γέρο πιά σήμερα Δάιονελ
Μπάρρομφορ! Οι θαμώνες σπάνουν στα
γέλια και ό μπάρμαν τρίβει τὰ χέ-
ρια του...

■ Οι θαυμασται της μεγάλης σι-
ωπηλής της "γοναίκοσ που δεν
γελά", της "αβείας Γκρέτας" τέλος
πάντων, θά τρίβουν τὰ μάτια τους
μήν πιστεύοντας ότι τo ίνδαλμά των
έχει αλλάξει έντελώς, άφου κατήν-
τησε να "κάμνη τo μάτι" στους νεα-
ρους που συναντά! "Άπιστευτον, Τε-
πής. Και όμως είναι αληθινό! Τε-
λευταίως είχαν έπισκεφθή τo στούντιο
στο όποιο γυρίζει ή Γκάρμπο ένας ό-
μιλος περιηγητών, επί κεφαλής του
όποίου εύρίσκειτο ένας νεαρός και κομ-
ψός οδηγός. "Όταν ό όμιλος περνούσε
μπρός από την μεγάλη καλλιτέχνηδα,
αυτή κύτταζε τόν οδηγό και όταν εί-
δε ότι την κύτταζε, τού χαμογέλασε
και τού έδειξε τo μάτι! "Ο νεαρός
άλλαξε δέκα χρώματα και μόνο που
δεν έλιποθύμησε, ό δυστυχής!...

— Νέα κινηματογραφική βιογραφία
έτοιμάζεται από την "Εταιρία
Γουόρνερ Μπρόδερσ" του μεγάλου
"Αμερικανού ποιητού" "Έντγκαρ Πόε."
"Η εταιρία είναι τώρα εις αναζήτη-
σιν τού καταλληλού προσώπου που θά
ύποδυθ ή τόν ποιητή. "Όχι που δεν ύ-

πάρχουν νεαροί καλλιτέχναι στο Χόλ-
λυγουντ, αλλά οι σημερινοί στάρ της
ήλικίας που πρέπει να έχη ό Πόε,
είνε όλοι των πολύ κομψοί και ά-
θλητικοί ώστε να μπορούν να δώσουν
τήν εικόνα του ώραιού αλλά άσθενικού
και πολύ "αδιανοητικού" ποιητού τού
"Κορακιού".

■ "Ένα πολύ περίεργο ρεκόρ, του-
λάχιστον για τούς τελευταίους
έξ μήνες, κατερίφθη στο Χόλλυ-
γουντ: τo ρεκόρ των κινηματογραφι-
κων θανάτων. Τo κατέριψε ό Κάρ-
ρολ Νάσ, ό μεγάλος είδικός των ρό-
λων τέτοιου είδους. "Ο Κάρρολ Νάσ
παίζει πάντοτε ρόλους κακοποιών,
γκάγκστερ, και έπειδή ό αμερικανι-
κός κινηματογράφος θέλει οι κακοδύ-
γοι να πεθαίνουν, σχεδόν κατά κανό-
να, ό Νάσ έχει "απεθάνει" ως τώρα
όσο κανείς άλλος συνάδελφός του
στο διάστημα των τελευταίων έξ μη-
νών. Και συγκεκριμένως: έχει πεθάνει
πέντε φορές. Δηλαδή, μήνας και
θάνατος!

■ "Ο κινηματογράφος έχει τις εκ-
πλήξεις του. Μά από τις...έκπλη-
κτικώτερες για τo πολύ και άμύητο
κοινό, είναι και τo να παίζουν σήμε-
ρα τόν ρόλο, έραστών δυό πρωταγω-
νισται που γθες μόλις έπληραν τo δια-
ζυγίό του, ως σύζυγοι της πραγματι-
κής ζωής.

— Παράδειγμα, ό ώραιός και κομψός
Φράνσοτ Τόν, ό μέχρι πρό τινας σύζυ-
γος της "μοιραίας" Τζόαν Κράουφορδ.
"Ο Τόν είχε εγκαταλείψει από τι-
νας τo Χόλλυγουντ και έπαιζε στα θέ-
ατρα του Μπροντουαίη. Τώρα τo Χόλ-
λυγουντ τόν καλεί έπειγόντως για ή
να νέο φίλμ, στο όποιο θά πρωταγω-
νιστήση μαζί με την τέως σύζυγό του
Τζόαν!

— Να κάτι που είναι άκατανόητον για
την νεοελληνική νοοτροπία.

"Η Μιρέϊγ Μπαλν εντίζει τόν κήπο της βίλλας όπου παραθερίζει,
ύπό τας οδηγίας του Τίνο Ρόσσι.

Όπως στα παραμύθια

Κ ΕΙΝΟ τo θράδυ ό μεγα-
λοδουμήχανος άρωμάτων
Ντυτιγιέ άνησυχούσε πο-
λύ για την κόρη του, την
ώραία "Εδδίγη, που είχε ανα-
θεώσει μόνος του, άφο την έπο-
χη τού θανάτου της γυναίκας
του. "Ήταν ώραία ή "Εδδίγη,
γλυκειά, ευαίσθητη, με χαριτω-
μένο πρόσωπο, ώραία καταπλά
μαλλιά και μεγάλα μάτια.

— "Ήταν πολύ έλευστική.
Οι νέοι την έφλερταραν. "Έ-
κεινη όμως, δεν είδιδε προσοχή
σε κανέναν. "Όνειρεύταν τόν
άνδρα που θ' αγαπούσε. Τόν
φανταζόταν μελαγχρόνo, με ίσια
μύτη, με πρόσωπο ένεργητικό
με άθλητικό παράστημα επί
πλέον έξυπνο, καλόκαρδο και
μ' ευγενικά αισθήματα.

— "Ο πατέρας της της είχε κά-
μει δώρο ένα αυτοκίνητο και μ'
αυτό έκαμνε έκδρομεις στα γύ-
ρω.

— "Όστόσο ποτέ δεν είχε άγο-
πορήσει τόσο. "Ανήσυχος ό Ντυ-
τιγιέ συλλογιζόταν.

— Νά της συνέδη κανένα δυα-
τύχημα; "Αλλά ή "Εδδίγη ξέρε,
να οδηγή καλά. Νά συνάντησε
κάποιον; "Έπρεπε να είχε είδω
ποιήση τηλεφωνικώς.

— Τέλος κατά τις ένδεκα ή "Εδδίγη έ-
σθασε. "Αφής τo αυτοκίνητό της στο
γκαράζ κι' έτρεξε στον πατέρα της.

— Κρεμάστηκε στο λαμό του. Σου ζητώ
συγγνώμη πατέρα, μά είχα στο δρόμο
μιá περιπέτεια. Μεύ σώθηκε ή δενζίνη.

— "Έπρεπε να περιμένα να περάση κάποιο
αυτοκίνητο να με έφοδιάση. Περιμένα
μιá όλόκληρη ώρα. "Επί τέλους είδα να
φτάνη μιá Ρενώ. Τήν σταμάτησα. Τήν
ώδηγούσε ένας ώραίος νέος. Τού εξήγη-
σα. "Εκείνος μου προμήθευσε δενζίνη.

— Πιάσαμε κουβέντα. "Η μητέρα του έχει
μιá έπαυλη στο "Αντελός. Τόν προσεκά-
λεσα να μάς έπισκεφθή αύριο. Δεν μπο-
ρούσα βλέπετε να κάνω άλλοιως. Με
δούθησε τόσο, ήταν τόσο ευγενικός!...

— Θα τόν γνωρίσεις μπαμπά και θά δής
πως είναι ευγενικός.

— "Ο κ. Ντυτιγιέ κίνησε τo κεφάλι δι-
χως να πη τίποτε.

"Ο βιομήχανος όμως που ή-
ξερε την παράδοση δίσταζε.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΣΑΛΛΑΙΝ

— Βλέπετε βρισκόμαστε πάνω σ' ένα λόφο.
Κάτω έκτείνεται ή πεδιάδα του Σηκουά-
να. Μιá κόρη της εποχής που σας είπα
αγάπης ένα νέο. "Ο πατέρας της δεν
συγκρατέθη στον γάμο τους. Στο τέλος
δέχθηκε αλλά ύπό ένα όρο. "Ο νέος έ-
πρεπε να μεταφέρη στα χέρια του τη
νέα, από τή πεδιάδα στην κορυφή του
λόφου, δίχως να πάρη αναπαύση. "Εκείνος
δέχθηκε. Σήκωσε τή νέα στα χέ-
ρια, κι, άρχισε να σκαρφαλώνη τo δύσ-
κολο μονοπάτι. Πολλές φορές αισθάνθηκε
τις δυνάμεις του να τόν εγκαταλείπουν.

— "Ο έρωσ όμως, τούδιδε φτερά. Στο τέ-
λος έφθασε στην κορυφή. Μόλις όμως, ά-
φηκε τo φορτίον, έπεσε κατά γής αναί-
σθητος. Είχε πεθάνει.

— "Η νέα δεν μπόρεσε να βαστάξη τόν
χαμό του αγαπημένου της. Σε λίγο και-
ρό πέθανε και κείνη. "Ο πατέρας της,
που ήταν υπεύθυνος για όλα αυτά ήππευ-
σε κάποια μέρα τo άλογό του κι' έφυγε.

— Κανείς ποτέ δεν έμαθε τί απέγινε...
"Ο Ρολάν ειπε άπλά:

— Αυτός ό νέος δεν θά είχε κάμει
ποτέ γυμναστική. "Εγώ μπορώ να μετα-
φέρω τή κόρη σας στα χέρια μου, από
την πεδιάδα. Στοιχηματίζω κιόλας.

— Τόν γνωρίζω ειπε, ό για-
τός. "Η μητέρα του έχει πε-
ριουσία. Μετά τo θάνατο τού
άνδρός της, απέσύρθηκε από τή
κοσμική ζωή. Είναι καλοί άν-
θρωποι. "Ο Ρολάν ύστερα από
πολλούς κόπους τελείωσε τις
σπουδές του στο γυμνάσιο κι' έ-
τοιμάζεται για τo πανεπιστή-
μιο. Είναι ευγενικός αλλά δεν
είναι ικανός για τίποτε. Φοβά-
ται τή δουλειά. Δεν άσχολείται
παρά μόνο με τὰ σπό και τo
αυτοκίνητο. Φοβούμαι ότι δεν
θά μπόρεση να κάμη εύτυχισμέ-
νη τή κόρη σας.

— "Όταν τo θράδυ ή "Εδδίγη
γύρισε σπίτι ό πατέρας της την
ρώτησε πως πέρασε τή μέρα
της.

— Βρήκα τo Ρολάν κι' έπήγαμε μαζί
στο μπάνιο.

— Θα μου κάνης τή γάμη να τόν αφή-
σης ήσυχο αυτόν τo νεκρό. Δεν είναι ό
άνδρας που σου ταιριάζει. "Εγώ πολύ
κακές πληροφορίες γι' αυτόν. Θα διασύ-
ρη σ' όνομά σου αν εξακολουθής να έμφα-
νίζεσαι συχνά μ' αυτόν. Κι' αν ένωση-
ση τή ζωή σου μαζί του θά καταδικασθής να
ζήσης ζωή πολύ μέτρια. Κι' εγώ που έ-
χω την εύθύνη τού μέλλοντός σου δεν τo
θέλω αυτό.

— "Η "Εδδίγη ήταν κορίτσι πειθοληικό.
"Όταν ό Ρολάν τηλεφώνησε, τού απήν-
τησε με τόν ύψηλό της, ότι δεν ήταν
σπίτι. "Υπέφερε όμως, πολύ. "Αγαπούσε
τόν νέο και αι συστάσεις τού πατέρα της
της φαινόταν άδικες.

— "Ο Ρολάν ανήσυχος από τή σιωπή της,
απέφασισε ν' ανέδη με τo αυτοκίνητο
στο λόφο. Τή στιγμή που περνούσε τo
δρόμο που ώδηγούσε στο λόφο, ή "Εδδί-
γη που πέτυσε την ήμερα της γάμου-
τας, απέφασισε να κάμη ένα περίπατο ως
τo "Αντελός. Πήρε τo αυτοκίνητό της,
κι' άρχισε να τρέξη μ' έξωφρενική τα-
χύτητα.

— "Αποροφνημένη από τις σκέψεις της,
έείχατε να κορνάση καλώς έστοχε μιá
καμπή τού δρόμου, και έτσι θεώθηκε ά-
τιμέτωπη ενός αυτοκινήτου που έρχόταν

— "Επόμενα στη σελίδα 63)

ΕΝΑ ΣΟΥ!...

Βάγγο, Εφθασε ο κόμπος εις τὸ χτέ-
κι' ὅπως εἶδα στὸν «Ἀσύρματο» προ-
(χτέ-
εἶμαστ' ὅλοι μας χαμένοι,
γιατὶ πόλεμος θὰ γένη
ἕνας πόλεμος, μιά μάχη δολοφονιο-
(σα,
ποὺ τὸ διάβασα, βρὲ Βά—καὶ παρα-
(φρόνησα!

Τάνκς καὶ μπόμπες μὲ ἀέρια, βρὲ
(Βά—
κάτι πράγματα, χρυσέ μου, παλαβὰ
κι' ὅπως λένε, στ' ἀψε-σῶσε,
μακαρίτης θὰ μοὺ εἶσαι
ποὺ οἱ μπόμπες θὰ σοὺ καίνε... τὰ
(τζιέρια,
ἂν δὲ βάλῃς μιά μάσκα γιὰ τ' ἀέ-
(ρια!

Θέλω ὄστε νὰ μοὺ πά—καὶ μένα μιά
καὶ νὰ πάρῃς, ἀδρεφέ καὶ σὺ καμ-
(μιά,
ἂν καὶ σκέφτωμαι, βρὲ Βάγγο,
πὼς θὰ μοιά—... μ' οὐρακουτάγκο
μὲ τὴ μάσκα ποὺ θὰ θά—καὶ θὰ σοὺ
(κάνουνε:
«Φτοῦ σου», ὅσοι θὰ σὲ δοῦν... μὴ
(σὲ βασκάνουν!

Η ΜΑΝΙΩ

Βλάβικες κουβέντες

ΟΙ ΦΛΟΥΔΕΣ!...

Ἄλλο πάλε τοῦτο, ἀδρεφέ μου!
Κατέβαινα προχθὲς κατὰ τὸ Μεταξουργεῖο, ὅπου ποὺ
λές ἐκεῖ στὸ καφενεδάκι τοῦ Κωστάρα, πατάω, ἀσίκη μου,
μιά πεπονόφλοουδα καὶ πάρτε με κάτω... τσίφ στὸ δάπεδο.
Νόμιζα, ἀδρεφέ μου, πὼς γύρναγε ἡ πλάση κι' εἶδα τὸν
οὐρανὸ σφοντύλι.

Ἐξ αἰτίαν ὅμως ποῦκανα ἔναγε καιρὸ
στὸ στρατὸ καὶ παλαιστής καὶ τῆπαιζο
ἀπόξω κι' ἀνακατωτὰ τὸ περιδί-
σμα, κράτηξα ἐσορροπία καὶ ἐἀπλωξα
μὲν, ἀλλὰ δὲν ἐβάρεσα μηδαμῶς.

Σηκάνωμαι ποὺ λές κανιὰ φορὰ καὶ
πάνω ποὺ σκούπιζα στὸ μανικέτι τὴν κα-
πελλαδοῦρα, τηράω, φίλε, κάποιονε νά-
ναι σκασιμένος στὰ γέλια καὶ νὰ τρώῃ
πεπόνι! Τονὲ πλησιάζω ἀναμμένος.

—Μπιράβο! Τρῶς, ρὲ φίλε; τοῦ κάνω.
—Ναί, μοὺ λέει, μαγκιστί, πεπόνι καὶ
ἀθρόπους!

—Καὶ πετάς, ρὲ, κάτω τὴ φλοῦδα; τοῦ
λέω.

—Ναί, μοὺ λέει, γιὰ πατινάξ!

...Θύμωσα τὸ λοιπὸν, φίλε. ἔπρεπα πάντω του καὶ
μὲ δύο-τρεις κουτουλιές τὸν δίδαξα τὸ φίλο ὅτι κατὰ πρῶ-
τον δὲν πετάνε στὸ δρόμο τὴ φλοῦδα καὶ δεῦτερον δὲν
χρειάζεται τόσηνα ἀναίδεια! Ἄμῃ!

Νὰ τρῶς, ρὲ, πεπονοκάρπουζο, μὰ νὰ μὴν πηγαίνω καὶ
γώ... τσίφ καὶ ἀναυλα στὸν Ἄδη! Μῆπες;

Ο ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Γέλια εἰδῶν-εἰδῶν

Εὔδυμες

ἌΛΛΟΝ ΑΝΤ' ἈΛΛΟΥ!

Τὴν ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ
τραίνου, ἕνας ἐπιβάτης ἀπευθύνε-
ται στὸν ἐπιθεωρητὴ:

—Θέλω νὰ κατέβω στὸ Μακόν.
Ἡ ἀμαξοστοιχία ὅμως φθάνει
στὴς 4 τὸ πρωί. Βασίζομαι σὲ σὰς
γιὰ νὰ μὲ ξυπνήσετε. Σὰς προει-
δοποιῶ ὅμως ὅτι κοιμοῦμαι βα-
ρειά, κι' ὅτι ὅταν μοὺ διακόψουν
τὸν ὕπνο μου, φωνάζω καὶ δια-
μαρτύρομαι. Μὴ δόσετε σημασία
στὴς διαμαρτυρίες μου καὶ ξυ-
πνήστε με. Σὰς εὐχαριστῶ ἀπὸ
τώρα.

Ἡ νύχτα περνᾷ. Τὸ τραῖνο βρί-
σκεται στὸ Βαλένς. Ὁ ταξιδιώτης
τρέχει στὸν ἐπιθεωρητὴ ὄργισμέ-
νος.

—Ἐτσι εἶπαμε; Γιατὶ δὲν μὲ
ξύπνησες ἐγκαίρως γιὰ νὰ κατέ-
βω στὸ Μακόν;

—Ὄχου! Γι' αὐτὸ λοιπὸν φώνα-
ξε τόσο πολὺ ἐκεῖνος ποὺ κατέ-
βασα διὰ τῆς βίας κάτω ἀπὸ τὸ
τραῖνο στὸ Μακόν;

ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΑ

Στὸ δικαστήριον: Ὁ Πρόεδρος
ἀπευθύνεται στὸ δωδεκαετὴ κλέ-
φτη:

—Ποῖς σοῦδαλε τὴν ἰδέα νὰ
κλέψῃς; Μήπως τὸ εἶδες στὸν κι-
νηματογράφο;

—Ὄχι! Τὸ κακὸ παράδειγμα!

ΤΟΛΜΗ!

Στὸ δικαστήριον:

Ὁ Πρόεδρος λέγει στὸν Σολο-
μὸν Λεβὺ-Μωλόχ:

—Ἐκλεψες τὸ ἀφεντικό σου.
Τολμάς νὰ τὸ ἀρνηθῆς;

—Ἄν ἡ ἀρνήσις μου πρόκειται
νὰ μὲ ὠφελήσῃ, νὰ τολμήσω..

ΔΕΝ ΛΗΣΜΟΝΗΣΕ ΤΙΠΟΤΕ!

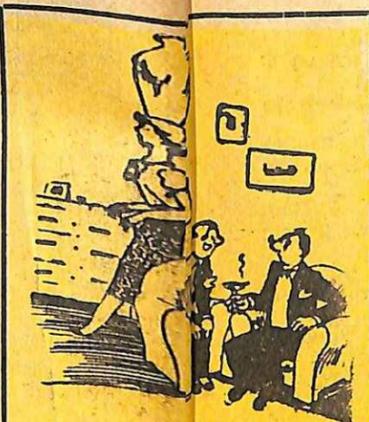
Στὸν σταθμὸ τοῦ τραίνου.

—Μικρέ, ὅλες οἱ ἀποσκευές μου
εἶναι στὸ βαγόνι;

—Μάλιστα, κύριε!

—Δὲν ἐλησμόνησα τίποτα; Εἶ-
σαι βέβαιος;

—Ὄχι, κύριε. Μόνο τὸ φιλοδώ-
ρημα!

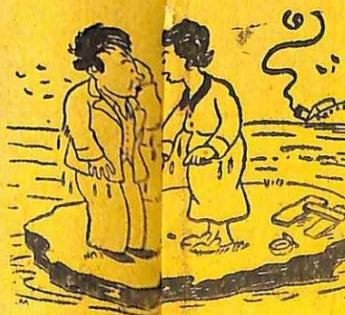
ΝΕΑ ΘΟΔΟΙ

—Τί ἐπαθε ἡ γυναῖκα σου;
—Ἄ, τίποτ' ἀπὸ τὸν ἀποκοῦν οἱ
μαλλαρῖνες ὀρθάνη κορμο-
στασιά... Κι' ὅταν τότε, ὅλα μας
τὰ βάζα ἔχο-
τάσσει..

ΤΟ ΡΧΕΙΟΝ

Ὁ ὑπάλληλος (σ' αὐτὸν ποὺ
τηλεφωνεῖ): Ἄ, τίποτ' ἀπὸ τὸν ἀποκοῦν οἱ
μαλλαρῖνες ὀρθάνη κορμο-
στασιά... Κι' ὅταν τότε, ὅλα μας
τὰ βάζα ἔχο-
τάσσει..

ΑΦΙΛΟΤΙΜΟΣ ΑΝΤΡΑΣ

Ἡ κυρία: ὄστε λεπτὸ δὲν θὰ
μείνω ἐδῶ! Ἄν σοὺ εἶπα χίλιες
φορὲς ὅτι δὲν τοῦ ἀρέσει ἡ ἐξο-
χή;

Ἱστοριοῦλες

ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΙΣ

Κάποιος Ἄγγλος δικαστὴς ἐ-
φημιζέτο γιὰ τὰ ἀστεῖα του. Κά-
ποτε, κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς δί-
κης καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἀγόρευε ὁ
συνήγορος, ἕνα γαϊδούρι ἤρχισε
τὰ γκαρίζη κάπου ἐκεῖ κοντά. Ὁ
δικαστὴς διέκοψε τὸν δικηγόρο,
λέγοντάς του:

—Μιλεῖτε σιγότερα, γιατί δὲν
ξέρω τί νὰ πρωτοκούσω...

Ὁ δικηγόρος χαμήλωσε τὸν
τόνο τῆς φωνῆς του. Δὲν χώνεψε
ὅμως τὸ ἀστεῖο. Ἐπειτα ἀπὸ λί-
γη ὥρα, ὁ δικαστὴς συνόψισε τὴν
διαδικασία. Τὸ γαϊδούρι ἤρχισε
πάλι τὰ γκαρίζματα.

—Σιγότερα, κύριε Πρόεδρε, ἔ-
καμα τώρα ὁ δικηγόρος. Ἡ αἰ-
θουσα αὐτὴ ἔχει καταπληκτικὴ ἡ-
χώ!

ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ

Ἡ Σιμόνη καὶ ἡ Πωλέτα ἐκ-
θειάζουν ἡ κάθε μιὰ τὴς ἱκανότη-
τες καὶ τὰ προσόντα τῶν μητέρων
τῶν.

—Ἐμένα ἡ δική μου ξέρει τοῦ-
το.

—Καὶ μένα ἐκεῖνο.

Ἡ συζήτησις δύνεται.

—Ἡ μητέρα μου ξέρει κάτι ποὺ
ἡ δική σου δὲν τὸ ξέρει.

—Τί;

—Μπορεῖ νὰ βγάῃ τοῦ πατέρα
μου τὰ δόντια μὲ μιὰ γροθιά!

ΣΥΝΑΙΤΕΡΙΣΜΟΣ

Στὴν ἐξοδο τοῦ Καζίνου, δύο
παίκτης συναντῶνται.

—Κύριε, ἐσχημάτησα τὴν πεποι-
θησιὸν ὅτι κλέβετε στὰ χαρτιά...

—Παληάνθρωπε!

—Μὴν θυμώνετε.. Ἐρχομαι νὰ
σὰς προτείνω νὰ συνεταιρισθῶ-
με.

ΔΕΝ ΠΑΡΗΚΟΥΣΕ

Ὁ σιδηρουργὸς Τζῶν Πικς λέ-
γει στὸν παραγυιὸ τοῦ ποὺ σφυ-
ρίζει:

—Γιῶργο, δὲν σοὺ ἀπηγόρευα
νὰ σφυρίζῃς ὅταν δουλεύεις;

—Μάλιστα, δὲν τὸ λησμόνησά. Ἀλ-
λὰ εἶμαι ἐν τάξει. Δὲν δουλεύω.
Σφυρίζω μονάχα!

...ΚΙ' ΕΝΑ ΜΟΥ!

Φχαριστῶ ποὺ λές, Μανιώ μου, πω-
(στρικιά
γιὰ τ' ὠραῖο κοπλιμάν σου, βρὲ κα-
(κιά,
τὸ λεβέντη σου τὸ Βάγγο,
νὰ τὸν πῆς οὐρακουτάγκο,
δὲν τὸ πίστευα ποτέ, Μανιώ μου, μὰ-
(γκα μου
πὼς θὰ γίνουσιν καὶ σὺ... οὐρακου-
(τάγκο μου!

Ἄλλὰ σκέφτομαι καὶ σένα, ρὲ Μανιώ,
καὶ τὴ μάννα σου πρὸ πάντων τῶν
(Ἄννιῶ

καὶ ξεραίνομαι στὰ γέλια
ποὺ θὰ εἶστε στὴν ἐντέλεια
μὲ τὴς μάσκες, σὰ γουρούνια μακρο-
(μύτηκα,
ἀπὸ κείνα τοῦ Γιρκσάιρ τὰ... μου-
(ρομύτηκα!

Κι' ἀπεφάσισα, Μανιώ μου, σοβαρὰ
δύο μάσκες νὰ σὰς πάρω μὲ χαρὰ
καί... ὑπόγειο ν' ἀνοιξῶ
καὶ κουδούνα νὰ βροντήξω:

«Μπάτε, κόσμε, νὰ θαυμάξετε δυό...
(τέρατα
ποὺ τὰ φέραν ἀπ' τῆς Ἀφρικῆς τὰ
(πέρατα)!!

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Σημειωματάρειός μου

ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΑ...

Παλαβή, μαλαβή Ἰναίκα μου ἔνεται! Ἰπροχτὲς πονο-
κεφαλισμένο ἤμουνα, ἰκεφάλια μου καζάνι ἦτανε, σφυριά,
καμπάνες ἰχτύπαγε

—Ἰναίκα, εἶπα, Τακουίτσα, καῖθὲ νὰ ψήνης.

—Τσαμποῦκ-τσαμποῦκ, Καραμπέτ, τὰ ψήνω.

Ἄμὰ Ἰναίκα μου καῖθὲ ἔψηνε καὶ τρα-
ουντισμένο ἴκανε:

«Γκιά σένα βγκαίνουν τ' ἀστρα...
καὶ τὸ φεγγάρι...»

Φουρκισμένο ἴνηκα:

—Ἄντε, γαϊδούρι, τὸ λέω, πονοκέφα-
λο ἔχω. Τραουντισμένο νὰ μὴ ἔνεσαι!

Τακουί τίποτα:

«...Ἡ ἀγκάπη γκυρνᾷ σὰν τὴ σφαῖρα...»

—Ἰναίκα πάλε εἶπα σῶπα ἀγκάπη
γκυρνᾷ, ἀμὰ ἰκεφάλια μου πιδὸ πολὺ.

—Σοὺς, μπέ! μὲ λέει Ἰναίκα μου, ἐγ-
κὼ τραουντισμένο τὰ ἔνω, σκασιμὸ νὰ ἐ-
βγάλης, Κάρμεν τὰ πῶ...

—Ἐμένα τὸ λές σκασιμὸ; Καυγᾶς τὰ
ἔνη, ταυρομαχία τὰ κάνουμε!

—Νὰ ἔνη, μπέ, ταυρομαχία, ἐγκὼ ταυρομάχος νὰ ἔνω
καὶ ἐσὶ βόιντα...

Ἄμὰ ντὲν πρόφταξε κουβέντα τὰ πῆ καὶ μαξιλάρι πά-
νω του πέταξα καὶ μεάλη ταυρομαχία ἤνηκε καὶ κουτου-
λημένο τὸ ἔκανα! Βόιντι ντὲν εἶπε: Βόιντι ἴνηκα! Ἐγκὼ
ἴτς ντὲν φταῖω.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τὸ μηχανήμα... πού δὲν σώζει!...

Τοῦ Μαξίμ

Πρόσωπα:

- Ὁ κ. ΦΝΟΥΚ.
- Ἡ ΚΑ ΦΝΟΥΚ.
- Ἡ ΜΙΚΡΗ ΦΝΟΥΚ.
- Ὁ κ. ΜΠΙΓΚΛ.

(Ἡ σκηνὴ παριστάνει τὸ σαλόνι τοῦ ζεύγους Φνούκ. Ὅταν σηκώνεται ἡ ἀδελφὴ βρίσκονται ἐπὶ σκηνῆς ὁ κ. Φνούκ με τὸν κ. Μπίγκλ καὶ συνομιλοῦν με ἕνα... συνομιτικόν).

ΣΚΗΝΗ Α΄.

κ. ΦΝΟΥΚ: Λοιπόν, κ. Μπίγκλ, λέτε πὼς εἶναι προτιμότερο νὰ τοποθετοῦμε τὸ μηχανήμα μέσα στὸ πιάνο; κ. ΜΠΙΓΚΛ: Ἐπιμένω. Θὰ λειτουργήσῃ ἔτσι καλλίτερα.

κ. ΦΝΟΥΚ: Πάει καλά. Τὴν τελευταία, ὅμως, φορὰ πού εἶπατε νὰ τὸ βάλωμε στὸ ἐρμάριο, δὲν «πῆρε» τίποτε.

κ. ΜΠΙΓΚΛ: Οἱ φωνές θὰ ἦσαν πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ μηχανήμα. κ. ΦΝΟΥΚ: Ὄ! Αὐτὴ τὴν φορὰ τὴν κρατῶ! Πού θὰ μοῦ πάγῃ, θὰ πάρω τὸ διαζύγιό μου...

κ. ΜΠΙΓΚΛ: Νὰ εἰσθε ἦσυχος γι' αὐτό! Νὰ προσπαθήσετε μονάχα, νὰ φέρετε τὴν γυναίκα σας ὅσο πιὸ κοντὰ μπορεῖτε στὸ πιάνο. Ἔτσι, ἢ ἀποτύπαισις τῶν φωνῶν θὰ εἶναι πιὸ καθαρὴ καὶ θάχετε ἕναν ἀψευδῆ μάρτυρα τῆς διαγωγῆς τῆς.

κ. ΦΝΟΥΚ: Καὶ ἡ γυναίκα μου; κ. ΜΠΙΓΚΛ: Μείνατε ἦσυχος. Δὲν θὰ καταλάβῃ τίποτε. Τὸ μηχανήμα μου λειτουργεῖ ἀσφαλῶς καὶ μετὰ πολλὴ διάρκειαν. Τὸ ἔχω χρησιμοποιοῦν καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος καὶ χάρισα χάρις σ' αὐτό, ἔνδεκα φορές!

κ. ΦΝΟΥΚ: Ἐνδεκα φορές! Μὰ γιατί τόσο πολλές; κ. ΜΠΙΓΚΛ: Γιὰ νὰ μπορῶ νὰ τὸ ρεκλαμάρω!

κ. ΦΝΟΥΚ: "Αἱ... Πολὺ ἐξυπνο αὐτό... κ. ΜΠΙΓΚΛ: Καὶ τώρα θὰ σὰς δώσω μερικὲς συμβουλές γιὰ τὴν πληρεστέρα ἐπιτυχία τοῦ ἐγχειρήματος. Λοιπόν, θὰ προσπαθήσετε νὰ μείνετε ὅσο μπορεῖτε πιὸ ἤρεμος, γιὰ νὰ ἔχετε τὴν ψυχραιμία πού χρειάζεται καὶ νὰ κάνετε νὰ λειτουργήσῃ τὸ μηχανήμα. Θὰ φέρετε τὴν γυναίκα σας κοντὰ στὸ πιάνο καὶ θ' ἀρχίσετε μαζί τῆς συζήτησιν. Ἐκεῖνη δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ πάρῃ φωτιά καὶ σὲ λίγο θ' ἀρχίσῃ νὰ σὰς βρίζῃ, ὅπως συνήθως. Τότε ἐσεῖς πλησιάζετε με τρόπο στὸ σκαμνάκι τοῦ πιάνου καὶ μηχανικά, δῆθεν, ἐπάνω παραγγίλλετε, τὸ γυρίζετε δύο φορές πρὸς τὰ δεξιὰ. Τὸ σκαμνάκι εἶναι συνδεδεμένο μ' ἕνα λεπτὸ συρματάκι μετὰ τὸ μηχανήμα, τὸ ὅποιον εἶσαι, θὰ τεθῇ ἀμέσως εἰς κίνησιν.

κ. ΦΝΟΥΚ: Περιφίμω! κ. Μπίγκλ, εἰσθε ὁ σωτὴρ μου!... κ. ΜΠΙΓΚΛ: Ὅταν θὰ ἐπιτύχετε αὐτὸ πού θέλετε, ἐλπίζω νὰ μοῦ κάνατε λίγη ρεκλάμα γιὰ τὸ μηχανήμα...

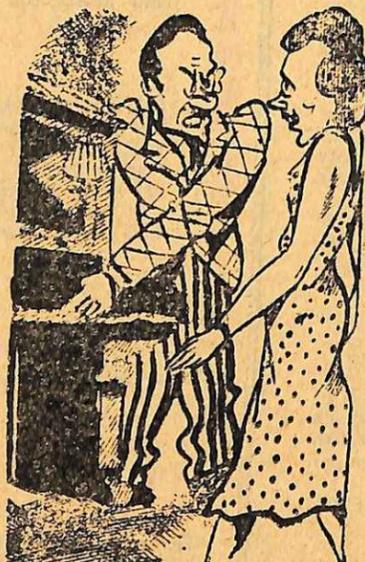
κ. ΦΝΟΥΚ: Ἀμφιβάλλετε! κ. ΜΠΙΓΚΛ: Εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων. Καὶ τώρα φεύγω. Μὴν ξεχνάτε δὲ τὴν σύστασή μου: ψυχραιμία πρὸ παντός!... κ. ΦΝΟΥΚ: Σὰς ὑπόσχομαι...

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΚΥΡΙΟΣ (Φνούκ): Καλημέρα, ἀγάπη μου... ΚΥΡΙΑ (Φνούκ): Καλημέρα... Ἡ ΜΙΚΡΟΥΛΑ (Φνούκ): Καλημέρα, μπαμπά. Δὲς τί ὥραία παιχνίδια μοῦ ἀγόρασε ὁ ἐξάδελφός μας, Πάβλ!

ΚΥΡΙΟΣ: Εἶδατε τὸν Πάβλ; ΚΥΡΙΑ: Ναί. Κι' ἔπειτα; ΚΥΡΙΟΣ: Πρώτιστα ἀπλῶς. ΚΥΡΙΑ (προκλητικῶς): Μήπως θὰ μοῦ ἀρχίσῃς πάλι τις ἐρωτήσεις; ΚΥΡΙΟΣ: Ὁχι.

ΚΥΡΙΑ: Καὶ ὅμως ἡ μικρὴ σοῦ εἶπε ὅτι τὸν εἶδαμε!... ΚΥΡΙΟΣ: Τέλος πάντων. ΚΥΡΙΑ: Τί θὰ πῇ, τέλος πάντων!

— Ἔλα λοιπόν, πιὸ κοντὰ στὸ πιάνο, Ἐλισάβετ!..

Ξέρεις ὅτι ἔγινες τώρα-τώρα πολὺ ἀνόητος;

ΚΥΡΙΟΣ (πηδώντας πρὸς τὸ πιάνο): Μὲ εἶπες ἀνόητος... ΚΥΡΙΑ: Σὲ εἶπα. Κι' ἔπειτα; ΚΥΡΙΟΣ (γυρίζοντας τὸ σκαμνάκι τοῦ πιάνου): Ἐλισάβετ, ἂν τολμάς, ξαναπέστο αὐτὸ πού εἶπες.

ΚΥΡΙΑ: Θ' ἀφήσῃς, τώρα ἦσυχὸ τὸ σκαμνάκι; Τί σ' ἐπίασε καὶ τὸ στριφογυρίζεις ἔτσι; Ἡ ΜΙΚΡΟΥΛΑ: Μπαμπά, ἄκουσε νὰ εἶπῃς, τί ὥραία πού βράβω τὸ ταμπούρλο πού μοῦ πῆρε ὁ Πάβλ!

ΚΥΡΙΟΣ: Σὲ διατάσσα νὰ πάψῃς ἀμέσως! ΚΥΡΙΑ: Ὁχι, κοροῦλα μου, συνέχισε. Ἐγὼ σοῦ τὸ ἐπιτρέπω... Ἡ ΜΙΚΡΟΥΛΑ (συνεχίζοντας): Τάμ, τάμ, τάμ-τάμ-τάμ!

ΚΥΡΙΟΣ: Σοῦ εἶπα, Τοτότα, νὰ πάψῃς! ΚΥΡΙΑ: Κι' ἐγὼ σοῦ λέγω νὰ μὴν πάψῃς!... ΚΥΡΙΟΣ: Γυναίκα, μὴν ἐπεμβαίνεις, σὲ παρακαλῶ ὅταν μαλώνω ἐγὼ τὸ κορίτσι.

ΚΥΡΙΑ: Σιωπῇ, ἀνόητε, βλάκα, γεροπαρалуμένη! ΚΥΡΙΟΣ: Τί; Πῶς; Γεροπαρалу...

μένος ἐγὼ;... Γιὰ ξαναπέστο! ΚΥΡΙΑ: Σ' ἀρέσει φαίνεται νὰ τ' ἀκούς, τέτοιος πού εἶσαι!... Ἡ ΜΙΚΡΟΥΛΑ (ἐξακολουθώντας): Τάμ, τάμ, τάμ-τάμ-τάμ!... Ὁ ΚΥΡΙΟΣ (μόνος): Πάει, δὲν θὰ κἀνω κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τίποτε μ' αὐτὸ τὸν θόρυβο.

Ἡ ΜΙΚΡΟΥΛΑ: Μπαμπά, ὁ Πάβλ με πῆρε καὶ μιὰ τρομπέττα, θέλεις νὰ τὴν ἀκούσῃς; ΚΥΡΙΟΣ: Τοτότα, σοῦ ἀπαγορεύω νὰ βάλῃς στὸ στόμα τὴν τρομπέτα αὐτῇ!

ΚΥΡΙΑ: Μὴν τὸν ἀκούς, χρυσοῦλα μου, διασκέδασε ὅσο θέλῃ! ΚΥΡΙΟΣ: Τοτότα! Ἄν ἐξακολουθήσῃς σέ... ΚΥΡΙΑ: Τόλμησε, ἂν μπορῆς, ν' ἀγγίξῃς τὸ κορίτσι καὶ νὰ δῆς τί μπάτσου θὰ φᾶς!

ΚΥΡΙΟΣ: Τί; Θὰ με μπατοῖσῃς; Ἔλα λοιπόν, πιὸ κοντὰ στὸ πιάνο, ἀγάπη μου!... ΚΥΡΙΑ: Κοντὰ στὸ πιάνο; Θὰ τρελλάθῃς σίγουρα ὁ δυστυχής!... Ἡ ΜΙΚΡΟΥΛΑ: Ἐχω ἀκόμη καὶ μιὰ τρακατρούκα, μπαμπά!

Ὁ ΚΥΡΙΟΣ (ἐξω φρενῶν): Νὰ πᾶς ἀμέσως στὸ δωμάτιό σου, Τοτότα, γιατί ἀλλιῶς θὰ σὲ σπάσω στὸ ξύλο. Ἡ ΚΥΡΙΑ: Πήγαινε, μικρὸ μου, γιατί θὰ μπορούσε νὰ σὲ σκοτώνη ὁ βάρβαρος!...

ΚΥΡΙΟΣ: Ἐπὶ τέλους, δὲν εἶναι κατὰστάσις αὐτῇ! ΚΥΡΙΑ: Αὐτὸ λέω κι' ἐγὼ! Θάξιζε, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ σὲ ἀπατήσω, τέτοιο μουλάρη πού εἶσαι!

ΚΥΡΙΟΣ: Γιὰ ξαναπέστο αὐτὸ, ἀγάπη μου, κοντὰ στὸ πιάνο!... ΚΥΡΙΑ: Μὰ τί σ' ἐπίασε τέλος πάντων μ' αὐτὸ τὸ πιάνο!... Καλὰ ἔλεγα ἐνῶ εἶσαι τρελλός!... ΚΥΡΙΑ: Ὄ! Βρίσκε κι' ἄλλοι ΤΙ ἔλεγες λοιπόν, ὅτι θὰ με ἀπατήσῃς; ΚΥΡΙΑ: Ναί. Καὶ θέλεις νὰ μάθῃς με ποιόν; Μὲ τὸν Πάβλ!... ΚΥΡΙΟΣ: Πῶς; Τί;... ΚΥΡΙΑ: Ναί... ναί, σὲ ἀπατῶ μετὰ τὸν Πάβλ ἐδῶ κι' ἔξω μῆνες!... ΚΥΡΙΑ: Μὰ αὐτὸ εἶναι ἔξοχο!... ΚΥΡΙΑ (τὸν κυττάζει κατὰπληκτῆ): Σίγουρα τοῦ ἔχει στριφει... ΚΥΡΙΟΣ: Πές μου κι' ἄλλα, ἀγάπη μου. (Μόνος): Φτάνει νὰ μὴ μᾶς χαλάσῃ πάλι τὸ μηχανήμα... (Ἀκούγεται ἕνα χτύπημα στὴν πόρτα).

ΚΥΡΙΟΣ: Ἐπὶ τέλους, δὲν εἶναι κατὰστάσις αὐτῇ! ΚΥΡΙΑ: Αὐτὸ λέω κι' ἐγὼ! Θάξιζε, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ σὲ ἀπατήσω, τέτοιο μουλάρη πού εἶσαι!

ΚΥΡΙΟΣ: Γιὰ ξαναπέστο αὐτὸ, ἀγάπη μου, κοντὰ στὸ πιάνο!... ΚΥΡΙΑ: Μὰ τί σ' ἐπίασε τέλος πάντων μ' αὐτὸ τὸ πιάνο!... Καλὰ ἔλεγα ἐνῶ εἶσαι τρελλός!... ΚΥΡΙΑ: Ὄ! Βρίσκε κι' ἄλλοι ΤΙ ἔλεγες λοιπόν, ὅτι θὰ με ἀπατήσῃς; ΚΥΡΙΑ: Ναί. Καὶ θέλεις νὰ μάθῃς με ποιόν; Μὲ τὸν Πάβλ!... ΚΥΡΙΟΣ: Πῶς; Τί;... ΚΥΡΙΑ: Ναί... ναί, σὲ ἀπατῶ μετὰ τὸν Πάβλ ἐδῶ κι' ἔξω μῆνες!... ΚΥΡΙΑ: Μὰ αὐτὸ εἶναι ἔξοχο!... ΚΥΡΙΑ (τὸν κυττάζει κατὰπληκτῆ): Σίγουρα τοῦ ἔχει στριφει... ΚΥΡΙΟΣ: Πές μου κι' ἄλλα, ἀγάπη μου. (Μόνος): Φτάνει νὰ μὴ μᾶς χαλάσῃ πάλι τὸ μηχανήμα... (Ἀκούγεται ἕνα χτύπημα στὴν πόρτα).

ΚΥΡΙΟΣ: Ἐπὶ τέλους, δὲν εἶναι κατὰστάσις αὐτῇ! ΚΥΡΙΑ: Αὐτὸ λέω κι' ἐγὼ! Θάξιζε, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ σὲ ἀπατήσω, τέτοιο μουλάρη πού εἶσαι!

ΚΥΡΙΟΣ: Γιὰ ξαναπέστο αὐτὸ, ἀγάπη μου, κοντὰ στὸ πιάνο!... ΚΥΡΙΑ: Μὰ τί σ' ἐπίασε τέλος πάντων μ' αὐτὸ τὸ πιάνο!... Καλὰ ἔλεγα ἐνῶ εἶσαι τρελλός!... ΚΥΡΙΑ: Ὄ! Βρίσκε κι' ἄλλοι ΤΙ ἔλεγες λοιπόν, ὅτι θὰ με ἀπατήσῃς; ΚΥΡΙΑ: Ναί. Καὶ θέλεις νὰ μάθῃς με ποιόν; Μὲ τὸν Πάβλ!... ΚΥΡΙΟΣ: Πῶς; Τί;... ΚΥΡΙΑ: Ναί... ναί, σὲ ἀπατῶ μετὰ τὸν Πάβλ ἐδῶ κι' ἔξω μῆνες!... ΚΥΡΙΑ: Μὰ αὐτὸ εἶναι ἔξοχο!... ΚΥΡΙΑ (τὸν κυττάζει κατὰπληκτῆ): Σίγουρα τοῦ ἔχει στριφει... ΚΥΡΙΟΣ: Πές μου κι' ἄλλα, ἀγάπη μου. (Μόνος): Φτάνει νὰ μὴ μᾶς χαλάσῃ πάλι τὸ μηχανήμα... (Ἀκούγεται ἕνα χτύπημα στὴν πόρτα).

ΚΥΡΙΟΣ: Ἐπὶ τέλους, δὲν εἶναι κατὰστάσις αὐτῇ! ΚΥΡΙΑ: Αὐτὸ λέω κι' ἐγὼ! Θάξιζε, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ σὲ ἀπατήσω, τέτοιο μουλάρη πού εἶσαι!

ΚΥΡΙΟΣ: Γιὰ ξαναπέστο αὐτὸ, ἀγάπη μου, κοντὰ στὸ πιάνο!... ΚΥΡΙΑ: Μὰ τί σ' ἐπίασε τέλος πάντων μ' αὐτὸ τὸ πιάνο!... Καλὰ ἔλεγα ἐνῶ εἶσαι τρελλός!... ΚΥΡΙΑ: Ὄ! Βρίσκε κι' ἄλλοι ΤΙ ἔλεγες λοιπόν, ὅτι θὰ με ἀπατήσῃς; ΚΥΡΙΑ: Ναί. Καὶ θέλεις νὰ μάθῃς με ποιόν; Μὲ τὸν Πάβλ!... ΚΥΡΙΟΣ: Πῶς; Τί;... ΚΥΡΙΑ: Ναί... ναί, σὲ ἀπατῶ μετὰ τὸν Πάβλ ἐδῶ κι' ἔξω μῆνες!... ΚΥΡΙΑ: Μὰ αὐτὸ εἶναι ἔξοχο!... ΚΥΡΙΑ (τὸν κυττάζει κατὰπληκτῆ): Σίγουρα τοῦ ἔχει στριφει... ΚΥΡΙΟΣ: Πές μου κι' ἄλλα, ἀγάπη μου. (Μόνος): Φτάνει νὰ μὴ μᾶς χαλάσῃ πάλι τὸ μηχανήμα... (Ἀκούγεται ἕνα χτύπημα στὴν πόρτα).

ΚΥΡΙΟΣ: Ἐπὶ τέλους, δὲν εἶναι κατὰστάσις αὐτῇ! ΚΥΡΙΑ: Αὐτὸ λέω κι' ἐγὼ! Θάξιζε, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ σὲ ἀπατήσω, τέτοιο μουλάρη πού εἶσαι!

ΚΥΡΙΟΣ: Γιὰ ξαναπέστο αὐτὸ, ἀγάπη μου, κοντὰ στὸ πιάνο!... ΚΥΡΙΑ: Μὰ τί σ' ἐπίασε τέλος πάντων μ' αὐτὸ τὸ πιάνο!... Καλὰ ἔλεγα ἐνῶ εἶσαι τρελλός!... ΚΥΡΙΑ: Ὄ! Βρίσκε κι' ἄλλοι ΤΙ ἔλεγες λοιπόν, ὅτι θὰ με ἀπατήσῃς; ΚΥΡΙΑ: Ναί. Καὶ θέλεις νὰ μάθῃς με ποιόν; Μὲ τὸν Πάβλ!... ΚΥΡΙΟΣ: Πῶς; Τί;... ΚΥΡΙΑ: Ναί... ναί, σὲ ἀπατῶ μετὰ τὸν Πάβλ ἐδῶ κι' ἔξω μῆνες!... ΚΥΡΙΑ: Μὰ αὐτὸ εἶναι ἔξοχο!... ΚΥΡΙΑ (τὸν κυττάζει κατὰπληκτῆ): Σίγουρα τοῦ ἔχει στριφει... ΚΥΡΙΟΣ: Πές μου κι' ἄλλα, ἀγάπη μου. (Μόνος): Φτάνει νὰ μὴ μᾶς χαλάσῃ πάλι τὸ μηχανήμα... (Ἀκούγεται ἕνα χτύπημα στὴν πόρτα).

ΚΥΡΙΟΣ: Ἐπὶ τέλους, δὲν εἶναι κατὰστάσις αὐτῇ! ΚΥΡΙΑ: Αὐτὸ λέω κι' ἐγὼ! Θάξιζε, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ σὲ ἀπατήσω, τέτοιο μουλάρη πού εἶσαι!

Τὸ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Τὸ μυστήριον

ΤΟΥ ΠΡΑΣΙΝΟΥ ΦΩΤΟΣ

Τὰ προηγούμενα

ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΕ ΗΡΩΑ ΤΟΝ

Λ.ΦΑΝΤΑΣΜΑ

πάζει τὸ περισσότερο τοῦ Μόσφρετ καὶ κρατεῖ τώρα ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τοῦ τὸν Μόσφρετ καὶ τὸν Ἄξελσον.

15ον

Υ ΠΕΧΩΡΗΣΕ ὅμως, ἐκπληκτος. Ὁ κακούργος πῆγε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ ἡ φωνὴ του πνίγηκε στὸν

Μόσφρετ; ρώτησε ὁ Μ. Ντάλ. — Πού τάχεις κλειθεῖ.

λάρυνγά του. Ἡ Ἀδέλα ἔβγαλε ἕνα βαθὺ στεναγμὸ ἀνακουφιστικῶς.

— Σοῦ εἶμαι εὐγνώμων, Μόσφρετ ποὶ κράτησες τὸ λόγο σου καὶ σημάδευσες ἀκριβῶς στὴν καρδιά!.. Πλησίασε, Ἄξελσον...

Ὁ γέρος πλησίασε μετὰ δῆμα κλονιζόμενο.

— Ἄξελσον, εἶπε ὁ Μ. Ντάλ, εἶσαι ἕνας γέρο-ληστής, ἀλλὰ δὲν θὰ ξεγᾶμα ὅτι ἀνοήθηκας νὰ ὑπακούσῃς σ' αὐτὸν τὸν κανάγια τὸν Μόσφρετ! Ἐλα, τώρα, ἀναθεὶ τὸ φῶς!

Ὁ Ἄξελσον δίστασε.

— Ἄναθε τὸ φῶς, Ἄξελσον, ἔκανε ἐπιτακτικότερα τώρα ὁ Μ. Ντάλ.

Ὁ γέρος ὑπήκουσε.

— Σβῆσε τώρα τὸ πράσινο φῶς! Ὁ Ἄξελσον ἔκανε ὅπως τοῦ εἶπε.

Τὸ δωμάτιο φωτισθῆκε τώρα ἀπὸ ἕνα ἄπλετο λευκὸ φῶς.

Ὁ Μάστερ Ντάλ ἔστρεψε περιεργὸς τὰ βλέμματα πρὸς τὸν Μόσφρετ.

— Ὄ! Ὄ! ἔκανε, φρεσὴ καὶ μάσκα! Πλησίασε ἀκόμη πιὸ κοντὰ.

— Αὐτὴ λοιπόν, ἡ φωσφορίζουσα μάσκα εἶναι πού ἔκρυβε τὸ πρόσωπο πού μέσα σ' ἕνα νεφέλωμα πράσινο πού ἔκαμνε ἀθέατο; Τώρα θὰ ἴδουμε τί ὁμορφίαι κρύβει αὐτὴ ἡ σατανικὴ ἐφεύρεσις.

Καὶ προτοῦ ὁ Μόσφρετ προλάβῃ νὰ κάνη ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω, ὁ Μ. Ντάλ ἀπέσπασε τὴν προσωπίδα.

— Ὁ κ. Φέρουμαν!.. φώναξε κατὰπληκτῶς, καὶ ψιθύρισε σὰν ἀποσβολωμένος:

— Ὅχι, Θεέ, εἶναι, λοιπόν, δυνατόν;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ΄

ΤΟ ΚΟΛΛΙΕ ΤΩΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΩΝ

Μία ὥρα εἶχε περάσει. Ὁ Ἄξελσονος Φέρουμαν, πρῶτῃν ὄψιν Μόσφρετ, ἦταν χειροπόδαρα δεμένος πάνω σ' ἕνα καθίσμα, τροποποιημένο κοντὰ στὸ παράθυρο. Ἀπέναντί του ὁ Ἄξελσον, δεμένος τὸ ἴδιο κι' αὐτός, χειροπόδαρος. Σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ ἐπάνω πατώματος βρισκόταν ἡ Ἄννη, ἀγμάλωτος κι' αὐτὴ τοῦ Μ. Ντάλ.

Τέλος, στὸν κῆπο, ὁ Κάιζαρ ἦταν κι' αὐτός δεμένος σ' ἕνα δέντρο. Ἐξωνικῶς ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ φάνηκε ὁ Μ. Ντάλ.

Εἶχε ἀλλάξει ἀπὸ τίς περσοῦκας καὶ ἀπὸ τίς πάστες πού εἶχε βάλει στὸ πρόσωπό του γιὰ νὰ πάρῃ τὴν μορφήν τοῦ κ. Κάιζαρ. Πίσω του ἐκοτόταν ἡ Ἀδέλα.

— Τηλεφώνησα πρὸς Σόμμερ, ἔλεγε τὴν ὥρα πού ἔμπαινε ὁ Μ. Ντάλ. Ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἀκούσῃτε πὶ βουηθιῶδες ἔβγαλε μὲτὰ ἕναθε τὰ νέα! Χροιάσθηκε νὰ τοῦ τὸ ἐπαναλάβῃ ἔξω φορὰ γιὰ νὰ καταλάβῃ ὅτι τοῦ εἶμα ἐπισημοπαράδοτο τὴν δολοφόνου τῆς μετὰ Κουκουαίη!

— Πολὺ σὲ ἀνησυχόλησε, ὅμως, αὐτὸς ὁ Σόμμερ στὸ τηλέφωνο. Κάνετε μιὰ

Μόσφρετ; ρώτησε ὁ Μ. Ντάλ. — Πού τάχεις κλειθεῖ.

ώρα... είπε ή 'Αδέλα παραπονιάρικα.
 — 'Α! 'Όχι. Δέν ήμουνα μέ τόν Σού-
 μερ τόση ώρα! Θα τού ήταν πολύ αυτό.
 Κατέδηκα κάτω και τοποθέτησα τόν
 Μπίλκιγκ φρουρό στην γρίλλια, μέχρις ό-
 του φάση ο Σούμερ. Γιατί... ξέχασα να
 σάς πώ ότι δέν είχα φέρει αστυνομικούς
 μαζί μου, αλλά τόν φτωχό μου τόν οικο-
 νόμο, τόν Μπίλκιγκ! Αυτός έκανε όλη
 τή φασαρία πού άκούσατε!

— Μόνον αυτά είκάνατε; είπε ή 'Αδέ-
 λα δύσπιστη, από τό ύφος σας βλέπω ότι
 κάτι μου κρύβετε άκούη...
 — Ναι... έκανε, ο Μ. Ντάλ μέ κάποια
 δυσφορία. Τηλεφώνησα νάρθη κι' ένας γι-
 ατρός.

— Γιατρός; Για σάς;
 — 'Όχι, αλλά...

Κύτταζε τό κάτωχο πρόσωπο τής νέ-
 ας και κατόπι είπε αποφασιστικά:
 — 'Ο Πώλ Αϊνγουορθ είναι έδω...

τόν βρήκα καθώς ζητούσα τό τηλέφωνο.
 — 'Ο Πώλ! φώναζε ή 'Αδέλα. Θα μέ
 πιστέψετε; Κάτι μου έλεγε πώς ήταν έ-
 δω. Αυτός ήταν πού μέ είχε πλησιάσει
 μέσα σ' εκείνο τό σκοτεινό δωμάτιο. Εί-
 χα άναγνωρίσει τήν φωνή του. Γι' αυτόν
 είναι ο γιατρός;

Και άμέσως έπειτα, χωρίς να περιμέ-
 νη άπάντηση, ρώτησε:
 — Πού είναι; Τί τού συνέβη;
 — 'Ενα μικρό δυστύχημα, άπήντησε ο
 Ντάλ, κάπως άδέξια. Είμαι όμως βέβαι-
 ος ότι δέν είναι τίποτε σοβαρό. Αυτοί έ-
 δω οι δύο παλιάνθρωποι τόν έκακοποίη-
 σαν λιγάκι.

— Πού είναι; ξαναρώτησε ή 'Αδέλα.
 — Στο δεύτερο πάτωμα, πρώτη πόρτα
 άριστερά στον διάδρομο.

Η 'Αδέλα βγήκε τρέχοντας. 'Ο Μ.
 Ντάλ έμεινε για λίγο σκεπτικός. Κατόπι
 πήγε και άνοιξε τόν σάκκο πού είχε φέ-
 ρει ο 'Αξελσον. Ήταν γεμάτος μέ διά-
 φορα γαστιά. 'Ο Μ. Ντάλ πήρε μτοιχά
 και τά διέτρεξε. 'Ενα είρωνικό χαμόγελο
 διάστειλε τά χείλη του. Κατόπι πήρε όλο
 τό περιεχόμενο τού σάκκου και τό πέταξε
 στην σενιτιά πού έκαιε μέσα στό τζάκι.

'Ο Μόφφρετ άνακάθησε στό κάθισμά του,
 είνοντας ένα τρομερό θλέμμα στον νέο.
 Αυτός τόν κύτταζε μέ γαμόγελο.

—Και τώρα, είπε δέν μένει πιά τίπο-
 το από τά περίφημα εκείνα πειστήριά
 σου!...

Κατόπι διευθύνθηκε προς τό παράθυρο
 και κύτταζε έξω. Είδη έναν άνδρα, μέ
 μία μάση θαλιτσούλα στό χέρι, να δια-
 σκίση τό προαύλιο. Ήταν ο γιατρός.

'Ο Μ. Ντάλ πήγε να τόν υποδεχθή και
 σε λίγο ο γιατρός ήταν κοντά στον Αϊν-
 σγουορθ.

'Ο Μ. Ντάλ επέστρεψε στό δωμάτιο
 πού ήταν οι δύο κακούργοι και άρχισε να
 σκαλίση πάλι τόν σάκκο. Μία κραυγή
 θουμασμού τού ξέφυγε ξαφνικά.

Στό βάθος τού σάκκου υπήρχε τό περι-
 φημο κολλίε των μαργαριταριών.

— 'Ω! έκανε, τό περίφημο κολλίε πού
 λίγο έλειψε να μέ στείλη στην κρεμάλα!
 Είμαι τό ίδιο, παντάζουαι. α! Τώρα κα-

πραγματικά τής γυναίκός σου;
 — Ναι, άπήντησε ο έδιδαστής.
 'Ο Μ. Ντάλ άογισε να γελά.
 —'Ω! είπε, άν ήξερα ότι ο γλυκύτα-
 τος εκείνος κ. Φέρρουμαν και ο σατανής
 αυτός διορ Μόφφρετ ήταν ένα και τό αυτό
 πρόσωπο!... Δέν υπάρχουν όμως φιλαρά-
 κο μου να μές ξεγελάσει ως τό τέλος.

Τό κλόπο τής ήχητικής αποτυπώσεως
 των τελευταίων στιγμών τής μακαριτίσ-
 σας κ. Φέρρουμαν ή μίς Κόνγουαιη, μέ
 τήν φοβερή κατηγορία έναντίον τού Λ.
 Φάντασμα, έξυπνοτατο, αλλά—όπως ο-
 νήθως συμβαίνει μέ τις μικρολεπτομέρει-
 ες πού μπορούν να άνατρέψουν ένα σωφά-
 τατο σχέδιο—δέν προσέξατε και σεις ό-
 λοι, ότι τό θράδυ εκείνο έβροντούσε! 'Ε-
 ται άποτυπώσατε στην πλάκα και τόν
 κρότο τού κεραυνού πού έπεσε!

'Ο Μόφφρετ κύτταζε μέ λύσσα τόν Μ.
 Ντάλ. Αυτός ξαναπήρε στό χέρι του τά
 μαργαριτάρια και ρώτησε:

— Πού τάχεις κλέψει, Μόφφρετ;
 — Δέν τάκλεψα γρύλλισε ο κακούργος.
 Σάς είπα πώς ήταν τής γυναίκός μου...

—Ναι, αλλά τάχεις κλέψει γι' αυτήν,
 ή τάχεις άποσπάσει από κάποιον μέ τρέ-
 πο... Τά καταφέρνεις έσύ κάτι τέτοια!
 Πές μου τώρα, ο Αϊνγουορθ ήξερε
 ποιος ήσου;

Τά μάτια τού αρχιεκδικαστή πέταξαν
 σπίθες, αλλά τό στόμα του δέν άνοιξε.
 — Πρέπει, συνέχισε ο Μ. Ντάλ, να
 ζητήσω από τόν νέο αυτόν συγγνώμη
 για τήν παρεξήγηση. Τί τά θέλεις, φίλ-
 τατε, κάποτε οι γυναίκες βλέπουν πολύ
 καλύτερα από τους άνδρας. 'Εχουν τό
 ένστικτό τους πού τις οδηγεί ασφαλώς.
 'Εκείνη τήν ώρα μπήκε στό δωμάτιο
 ή 'Αδέλα.

— Τί ώραία μαργαριτάρια! φώναζε
 θλέποντας τό κολλίε.
 — Πώς πάει ο πληγωμένος; Ρώτησε
 ο Μ. Ντάλ.

— Κοιμάται. 'Ο γιατρός είπε ότι δέν
 είναι τίποτε σοβαρό, αλλά χρειάζεται ά-
 νάπαυση.

— Πιστεύετε να μέ συγχωρήσει καμ-
 μία φορά;
 — Να σάς συγχωρήσει; 'Αλλά γιατί;
 Για τήν αντίπαθεια πού τού είχατε;

— 'Όχι γι' αυτήν, αλλά για τό ότι
 νόμιξα εύθες έξ άρχής, πώς ήταν αυτός
 ο διορ Μόφφρετ.

— 'Ω! 'Ασφαλώς θα σάς συγχωρήσει
 και γι' αυτό, αφού επιμένετε να τού ζη-
 τήσετε συγγνώμη.

'Ο Μ. Ντάλ πήρε σ' αυτό επάνω τό
 κολλίε και τό πέρασε στό λαιμό τής νέας.

— 'Εδώ είναι ή θέσις τους, είπε.
 — Τί όσαίο πού είναι! έκανε μέ θου-
 μασμό ή 'Αδέλα.

— Είναι διπλά ώραίο τώρα πού τό φο-
 ράτε όσείς! έκανε ο Μ. Ντάλ.

— Με κολακεύετε, άπήντησε ή νέα.
 Και βγάζοντας τό κολλίε, ρώτησε:
 — Πού τό βρήκατε;
 — Μέσα στον σάκκο τού Μόφφρετ. Λέει
 ότι τά μαργαριτάρια αυτά ήταν τής γυ-

ναίκας του, τώρα όμως, δέν τού χρειά-
 ζονται πιά. Δέν είναι διόλου τής μόδας
 εκεί πού πρόκειται να παγή!... 'Α! να
 και ο Σούμερ! φώναζε ο Μ. Ντάλ.

Πραγματικά, ο παχύσαρκος έπιθεωρη-
 τής τής Σκότλαντ Γουάρδ έκανε εκείνη
 τήν ώρα μεγαλοπρεπώς τήν είσοδό του.

— Τί τρέχει; ρώτησε πλησιάζοντας
 τού Μάρτεν Ντάλ.

— 'Ησύχασε, τίποτε τό σοβαρόν, ά-
 πήντησε ο νέος. Πές μου μονάχα, γνω-
 ρίζεις τόν διορ Μόφφρετ, άπ' έδω; Κά-
 που θα τόν έχης συζητήσει;

'Ο αστυνομικός στράφηκε και κύττα-
 ξε τόν Φέρρουμαν. Κραυγή έκπληξσεως
 τού ξέφυγε.

— Δέν είναι δυνατόν... μουρμούρισε.
 'Ο Μ. Ντάλ πήρε τήν μάσκα πού είχε
 βγάλει από τό πρόσωπο τού Φέρρουμαν
 και είπε:

— Ρώτησε τόν Σούμερ σε τί τού χρη-
 σίμει αυτή έδω ή μάσκα;

Κατόπι ρώτησε τόν πού βρήκε αυτά
 έδω τά μαργαριτάρια. Μετά, γιατί θέλη-
 σε να σκοτώσει έναν ονομαζόμενο Αϊν-
 σγουορθ και γιατί άπέλιψε να σκοτώσει
 τήν διδα Κα ησλ. Ρώτησε τόν άκούη
 γιατί σκότωσε τήν γυναίκα του και προ-
 σπάθησε κατόπι να ένοχοποιησει έμένα;
 Ρώτησε τόν... 'Αλλά μπορείς να τό ρω-
 τής ως τό πρωί. Δέν θα τελειώσει!...

'Ο Σούμερ κύτταζε καλά τόν Φέρρου-
 μαν.

'Ο Μ. Ντάλ τότε τόν πήρε κατά μέρος
 και κάτι τού ψιθύρισε στ' αυτί, δείχνον-
 τας μέ τό θλέμμα τόν 'Αξελσον.

'Ο Σούμερ, προχώρησε τότε προς τόν
 γέρω-υπνέτη και τού έλυσε τά πόδια.

— 'Ε! μαζί μου! τόν διέταξε.
 Και άκολουθούμενος από τόν 'Αξελσον
 βγήκε έξω. 'Ο Μόφφρετ τους είδε να βγαί-
 νουν άνήσυχοι. 'Υστερα από μία ώρα ξα-
 νανώριζαν μαζί.

'Ο Σούμερ διευθύνθηκε προς τόν Φέρ-
 ρουμαν, και περνώντας του τις χειροπέδες
 είπε:

— Σάς συλλαμβάνω για τόν φόνο τής
 συζύγου σας.

Τό πρόσωπο τού κακούργου άλλαξε
 φοικτά. 'Ο Φέρρουμαν έρριξε ένα τρομερό
 θλέμμα στον 'Αξελσον.

— Αυτός είναι ο φονής και όχι εγώ!
 φώναξε.

— 'Εσείς ύποκινήσατε τό έγκλημα και
 τό εξετέλεσατε δια των συνενόχων σας.
 'Όπως μου είπατε και μένα ή σύζυγός
 σας σάς είχε εγκαταλείψει έδω και λίγο
 χρόνια. Ξαναγύρισε, όμως τόν περασμένο
 'Ιούλιο και έγινε συνένόχος σας. Δέν έ-
 παναλάβετε έντούτοις τήν συμβίωσή σας
 και εκείνη παρουσιάζετο ως μίς Κου-
 γουαίη. Είγατε άρχισει, όμως, να άμφι-
 βάλλετε για τήν ειλικρίνειά της και ά-
 ποφασίσατε να τήν κάνετε άκίνδυνη. Και
 τήν δουλειά αυτή τήν αναθέσατε στον
 'Αξελσον. Τήν νύχτα πού είχε όρισθή
 για τήν δολοφονία, είπατε τής γυναίκός
 σας να πάγη στον αριθμό 262 τής Μπάνκ
 Στρήτ. Τήν υπεδέχθη ο 'Αξελσον και
 τήν έρριξε κάτω νεκρή μέ μία σφαίρα
 πεοιστοόσου.

— Απτό πού έλεγα και εγώ! έκανε ο
 Φέρρουμαν. Δέν ήξερα τίποτε από τόν
 φόνο αυτό.

— Απτό πού έλεγα και εγώ! έκανε ο
 Φέρρουμαν. Δέν ήξερα τίποτε από τόν
 φόνο αυτό.

— Απτό πού έλεγα και εγώ! έκανε ο
 Φέρρουμαν. Δέν ήξερα τίποτε από τόν
 φόνο αυτό.

— Απτό πού έλεγα και εγώ! έκανε ο
 Φέρρουμαν. Δέν ήξερα τίποτε από τόν
 φόνο αυτό.

— Απτό πού έλεγα και εγώ! έκανε ο
 Φέρρουμαν. Δέν ήξερα τίποτε από τόν
 φόνο αυτό.

— Απτό πού έλεγα και εγώ! έκανε ο
 Φέρρουμαν. Δέν ήξερα τίποτε από τόν
 φόνο αυτό.

— Απτό πού έλεγα και εγώ! έκανε ο
 Φέρρουμαν. Δέν ήξερα τίποτε από τόν
 φόνο αυτό.

— Απτό πού έλεγα και εγώ! έκανε ο
 Φέρρουμαν. Δέν ήξερα τίποτε από τόν
 φόνο αυτό.

— Απτό πού έλεγα και εγώ! έκανε ο
 Φέρρουμαν. Δέν ήξερα τίποτε από τόν
 φόνο αυτό.

— Απτό πού έλεγα και εγώ! έκανε ο
 Φέρρουμαν. Δέν ήξερα τίποτε από τόν
 φόνο αυτό.

— Απτό πού έλεγα και εγώ! έκανε ο
 Φέρρουμαν. Δέν ήξερα τίποτε από τόν
 φόνο αυτό.

— Απτό πού έλεγα και εγώ! έκανε ο
 Φέρρουμαν. Δέν ήξερα τίποτε από τόν
 φόνο αυτό.

— Απτό πού έλεγα και εγώ! έκανε ο
 Φέρρουμαν. Δέν ήξερα τίποτε από τόν
 φόνο αυτό.

— Απτό πού έλεγα και εγώ! έκανε ο
 Φέρρουμαν. Δέν ήξερα τίποτε από τόν
 φόνο αυτό.

'Η αυτότελής περιπέτεια το'

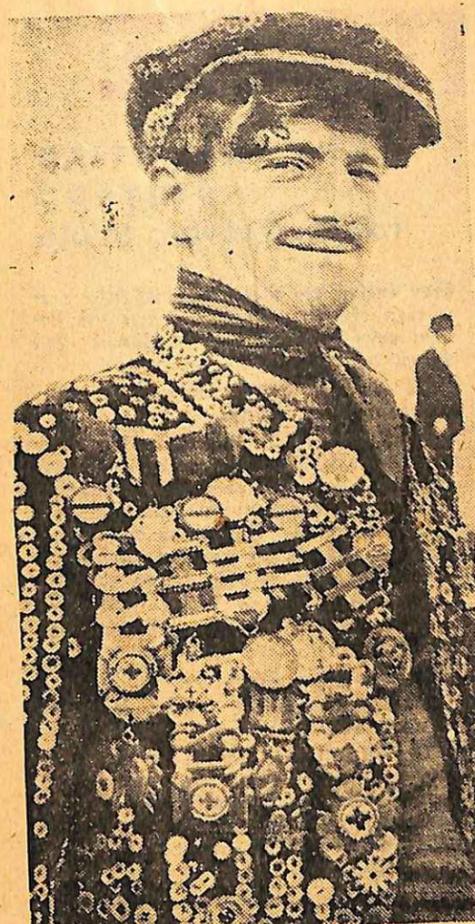
ΦΑΝΤΑΣΜΑ

στή σελίδα 45

πραγματικά τής γυναίκός σου;
 — Ναι, άπήντησε ο έδιδαστής.
 'Ο Μ. Ντάλ άογισε να γελά.
 —'Ω! είπε, άν ήξερα ότι ο γλυκύτα-
 τος εκείνος κ. Φέρρουμαν και ο σατανής
 αυτός διορ Μόφφρετ ήταν ένα και τό αυτό
 πρόσωπο!... Δέν υπάρχουν όμως φιλαρά-
 κο μου να μές ξεγελάσει ως τό τέλος.

Τα παράξενα του κόσμου

Τό βασίλειο των... κουμπιών!

Μπούσευ ο ίδιος Βασιλεύς των κουμπιών.

πειδή δέν είχε ο ίδιος άρκετά χρή-
 ματα, σκέφθηκε να διενεργή έρά-
 νους. 'Ισαμε δ'ω δέν υπάρχει βέ-
 θαια τίποτα τό εξαιρετικό και άσυ-
 νήθιστο. 'Ο κ. Κρόφτ όμως είχε μία
 έξαιρετική και άσυνηθιστή ιδέα: να
 ράψη σ' όλόκληρη τήν έπιφάνεια
 των ρούχων του χιλιάδες άσπρων
 κουμπιών! 'Η παράξενη αυτή στολή
 έκαμε σε λίγο τόν κ. Κρόφτ πασί-
 γνωστο και δημοφιλέστατο! Οι συ-
 νδρομές άρχισαν να πέφτουν βροχή.
 Και δέν άργησαν να τόν μιμηθούν
 και άλλοι... φιλάνθρωποι, οι όποιοι
 και τόν άνεκήρυξαν... βασιλέα τους!
 'Ετσι, δημιουργήθηκε τό Βασίλειο
 των Κουμπιών! Σήμερα, περισσό-
 τερα από διακόσια άτομα, σκεπα-

μα, αγοράζει καθ' όλη τήν εβδομά-
 δα παλιά σίδερα και παλιά άντι-
 κείμενα. Τό Σάββατο όμως και τήν
 Κυριακή διαθέτει τό ούκ-έντ του,
 κάνοντας έράνους ύπέρ των πτω-
 χών, βοηθούμενος από τήν γυναίκα
 του, τήν Βασίλισσα των Κουμπιών,
 πού είναι και αυτή φορτωμένη μέ
 κουμπιά, και τήν κόρη του, τήν Πρι-
 γκήπισσα των Κουμπιών! Μέσα στις
 δυ' αυτές μέρες, ή οικογένεια συγ-
 κεντρώνει περί τά 1000 φράγκα, δη-
 λαδή περί τις 5000 δραχμές, τις ό-
 ποιες, κατά κανόνα άπαράβατον,
 πού τόν τηρούν μέ ευλάβεια όλα τά
 μέλη τού Βασιλείου των Κουμπιών,
 παραδίδουν άθωρει στα άγγλικά
 νοσοκομεία.

'Ο Βασιλεύς των κουμπιών, ή Βασίλισσα και ή Πριγκήπισσα των κουμπιών, συνοδούμενες από ένα σημαντικό πρόσωπο τού Βασιλείου (τών κουμπιών, έν-
 νοείται), πηγαίνουν να καταθέσουν στεφάνο στο μνημείον τού ιδρυτού στο
 νεκροταφείον τού Φίνσευ.

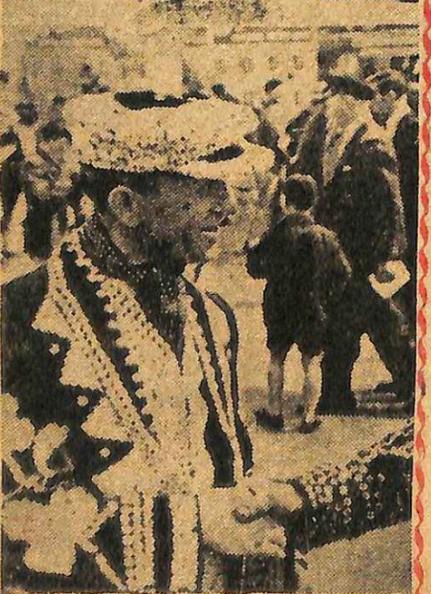
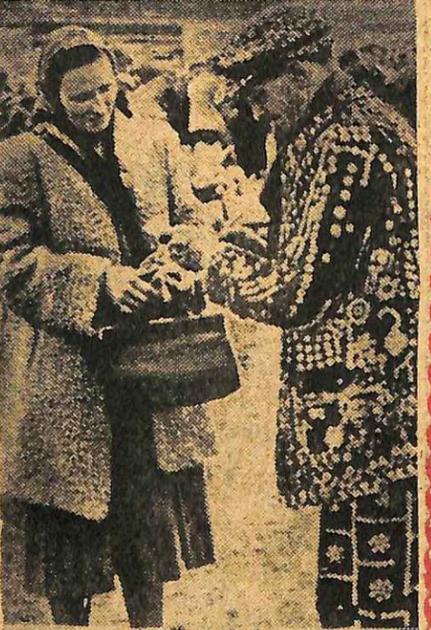
σμένα από κεφαλής μέχρι ποδών
 μέ κουμπιά, διενεργούν έράνους
 καθ' όλη τήν 'Αγγλία. Δέν είναι
 πλούσιοι άνθρωποι, αλλά έμπνεύ-
 νοται όλοι από τό φιλόανθρωπο παρά-
 δειγμα τού άσχημού των.
 'Όταν ο Κρόφτ πέθανε, όλα τά φι-
 λανθρωπικά σωματεία έτίμησαν τήν
 μνήμη του, και οι όπαδοί του τού ά-
 νήγειραν στο νεκροταφείο τού Φίν-
 σευ ένα άγάλμα πού έσοτήχισε 25
 χιλιάδες φράγκα και είναι καλυμ-
 μένο από πολυτίμητα κουμπιά.
 Αυτό τό μνημείο τό επισκέπτονται
 από καιρού σε καιρό οι διάφοροι ό-
 παδοί, και καταθέτουν στεφάνους
 εις εκδήλωσιν τού σεβασμού των.
 'Ο σημερινός Βασιλεύς των Κουμ-
 πιών είναι, όπως είπαμε, ο κ.
 Μπούσευ. Παλαιόπαλης τό επάγγελ-

Κάθε χρόνο στο νεκροταφείο τού
 Φίνσευ, όπου ο τάφος και τό μνη-
 μείον τού άσχημού, γίνεται ή συνέ-
 λευσις τού Βασιλείου. 'Όλοι οι όπα-
 δοί συγκεντρώνονται, και αφού τελέ-
 σουν έπιμνημόσυνο δέση ύπέρ τού
 ιδρυτού, κάνουν έκθεση των πεπρα-
 γμένων τού έτους, και αναφέρουν
 τά αποτελέσματα τών ένεργει-
 τάς εισπράξεως δηλαδή.
 Στην συνέλευση παρίστανται σ-
 νήθως και εκπρόσωποι τών διαφό-
 ρων φιλανθρωπικών ιδρυμάτων, πού
 εισπράτουν τά έσοδα, και εκφρά-
 ζουν έπισήμως τήν εγνώμοσύνην
 των ευεργετούμενων προς τούς ά-
 πλοίκους και φιλανθρώπους όπαδούς
 τού Βασιλείου.
 'Ο Βασιλεύς των Κουμπιών έχει
 και άλλα καθήκοντα: 'Επισκέπτεται

συχνά τὰ ἐργοστάσια κατασκευῆς κουμπιών καὶ ἀγοράζει τὰ νέα μοντέλλα τὰ ὅποια προσθεῖται στὴν στολή του. Διδάσκει τοὺς νέους ὁπαδούς πῶς θὰ συμπληρώσουν τὴν στολή τους καὶ πῶς θὰ μαζέψουν περισσότερους ἐράνους μὲ περισσότερὰ εὐγένεια πρὸς τοὺς δωρητὰς.

Τέλος ἐπισκέπτεται ὁ ἴδιος τὰ νοσοκομεία ὅπου οἱ εὐργετούμενοι πτωχοὶ δὲν παραλείπουν νὰ τοῦ κόμουν θερμότητὴν ὑποδοχῆν.

Ἡ παράδοσις τοῦ προϊόντος τῶν ἐράνων στὰ νοσοκομεία γίνεται μὲ τὴν ἐπισημότητα, μὲ ὄσπιν γίνεται καὶ ἡ κατάθεσις τοῦ ἀγγλικοῦ προϋπολογισμοῦ στὴν Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων. Ὁ Βασιλεὺς, ντυμένος τὴν στολή του, καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν Βασίλισσα καὶ τὴν Πριγκίπισσα, περθεῖ τὸ ἀμαξάκι του, καὶ ἔτσι, περὶφανος καὶ καμαρωτός, ὁδεύει, ὑπὸ τὰ θαυμαστικά βλέμματα τοῦ πλήθους.

Ἄνω: Ὁ Βασιλεὺς διανενοῖ τὸν ἔρανο στὰς δρόμους τοῦ Λονδίνου. Κάτω: Ἐνα σημαῖνον πρόσωπον τοῦ Βασιλείου χαιρετᾷ τὸν Βασιλέα.

Ο ΛΕΠΡΟΣ

Ἐνα δραματικὸ διήγημα τοῦ Τζ. Φράνσις Ντάιρ

Ο ΧΕΜΠΛ Οὐάιτ περπατώντας πάνω ἀπ' τὸν βρώμικο δρόμο πού ἀρχίζε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη καὶ πού ἦταν γεμάτος λάσπη, γουρουνία καὶ ἀκάθαρτα παιδιὰ διάβαζε γιὰ εἰκοστὴ φορὰ τὸ σημεῖωμα πού εἶχε λάβει κείνο τὸ πρωί.

Ἦταν ἀπὸ τὴ Σουλβία Μπόν. Εἶχε μάθει αὐτὴ ὅτι βρισκόταν στὴς Ἰνδίες καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ στὸ «Χαμένο Σπίτι»...

Ἡ Σουλβία Μπόν... ὁ νοῦς τοῦ Χέμπλ Οὐάιτ πέταξε τώρα στὸ παρελθόν. Εἶχαν περάσει ἔνδεκα χρόνια ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού ἐξερράγη τὸ σκάνδαλο τῶν Μαϊκφασερ. Ἡ λαϊκὴ Μπόν εἶχε ἐγκαταλείψει τὴ συζυγικὴ στέγη ἀκολουθώντας τὸ λοχαγὸ Χάναμπυ.

Ὁ θόρυβος τότε ὑπῆρξε μεγάλος. Ὁ Σίρ Τζώρτζ Μπόν, ἀναγκάστηκε νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τὴ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων καὶ ὁ ἥσυχος αὐτὸς ἀνθρωπάκος ὁ ἡμεῶντος τοῦ κόσμου, ἔδωκε κάποια μέρα μιὰ γροθιά στὸ συνταγματάρχη Ντυράν, καταμεσίς τοῦ Πικαντίλλυ Ὁ Ντυράν ἀγνοοῦσε τὸ σκάνδαλο, καὶ ἀπὸ εὐγένεια τὸν ρώτησε γιὰ τὴ σύζυγό του, τὴν ἀγαπημένη του Σουλβία.

Τὴν ἴδια ὥρα, ὅμως ἡ Σουλβία, ταξίδευε μαζί μὲ τὸν λοχαγὸ τῆς φρουρᾶς, Ὁύλλυ Χάναμπυ γιὰ τίς χώρες τῆς Ἀνατολῆς.

Τὶ τραγικὰ πού ἦταν νὰ φύγῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο μουρμούρισε ὁ Χέμπλ Οὐάιτ.

Τῶπε αὐτὸ ἀλλὰ χωρὶς νὰ ξέρῃ τὸ γιατί. Ἀνθρωπὸς τοῦ Νόμου, ὁ Τζῶν Χέμπλ Οὐάιτ συνήθιζε πάντα νὰ κρίνῃ αὐστηρὰ τοὺς ἀνθρώπους πού συμπεριεφέροντο ὅπως ἡ Σουλβία Μπόν καὶ ὁ Οὐύλλυ Χάναμπυ.

Τὶς σκέψεις του τίς διέκοψε ἕνας ξυπόλητος ἰθαγενῆς πού πέρασε ἀπὸ μπροστά του.

Ὁ Τζῶν τὸν ρώτησε πού κατοικοῦσε ἡ Σουλβία Μπόν. Ὁ ἰθαγενῆς σὲ παρεμβραζόμενα ἀγγλικά καὶ μὲ πολλές χειρονομίες τοῦ ἔδειξε τὸ δρόμο πού ἔπρεπε νὰ πάρῃ γιὰ τὸ «Χαμένο Σπίτι» πού βρισκόταν ἕνα χιλιόμετρο μακριὰ ἀπὸ τὸ λεπροκομεῖο.

—Τὸ λεπροκομεῖο... ψιθύρισε ὁ δικηγόρος μὲ φρίκη.

Ἐξηκολούθησε τὸ δόγμα του, ἀλλὰ μὲ τὴν σκέψη πῶς ἀναστατωμένη. Δὲν ὑποσῶσε νὰ καταλάβῃ γιατί ἡ κομψὴ Σουλβία Λεννέτ, πού εἶχε γίνει λαϊκὴ Μπόν, κατοικοῦσε σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

Ὁ Χέμπλ Οὐάιτ, ξαναγύρισε στὴς ἀναμνήσεις του.

Ὁ γάμος τῆς Σουλβίας εἶχε καταπλήξει τὴν κοινωνία τοῦ Λονδίνου. Ταπεινὴς καταγωγῆς, ἡ νέα παντρεύτηκε τὸ Τζώρτζ Μπόν, ἱππότη τῆς Ἀγγλικῆς Αὐλῆς. Ἡ Σουλβία εἶχε ἐπιστρέψῃ ἀπὸ ἕνα ταξίδι πού εἶχε κάμει μαζί μὲ τὸν Μπόμπ Φάιν, πού ἀγαποῦσε. Ὁ Μπόμπ

ὅταν ἐκείνη τὸν πίεσε, νὰ συνδεθοῦν στενωτέρω τῆς εἶπε ὅτι θὰ πήγαινε γιὰ κωνίγηι στὴν Κέννυα καὶ θὰ ἔλειπε ἕνα χρόνον.

Ἡ Σουλβία ἀπογοητευμένη δέχθηκε τὴν πρότασι τοῦ Μπόν.

Ἐνα βράδυ ὁ Μπόν, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴ Βουλὴ, ὅπου ἐξεφώνησε ἕνα βαρυσήμαντο λόγο, δοκίμασε μιὰ δυσάρεστη ἐκπληξή. Βρῆκε ἕνα σημεῖωμα τῆς Σουλβίας στὴν πόρτα. Ἡ γυναίκα του τοῦ ἔλεγε ὅτι ἐφύγε μὲ τὸν Χάναμπυ καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τοὺς ἀφήσῃ ἡσυχῶς.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Χέμπλ Οὐάιτ διέκοψε τίς σκέψεις του εἶχε πλησιάσει στὸ λεπροκομεῖο.

Μιὰ ἐπιγραφὴ ἔλεγε: Λεπροκομεῖον. Μὴν πλησιάζετε. Κίνδυνος.

Ὁ Χέμπλ Οὐάιτ ἄλλαξε δρόμο, ἀκολούθησε ἕνα μονοπάτι καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ «Χαμένο Σπίτι». Ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ ἕνας Μαλταῖος, πού καθόταν στὴν πόρτα σηκώθηκε καὶ τὸν ὑπεδέχθηκε.

Περιμέναν τὴν ἐπίσκεψή του.

Ὁ ἰθαγενῆς τοῦ ἔδειξε τὸ δρόμο. Προχώρησε πρὸς τὴν θέρμαντα. Ἐκεῖ βρῆκε τὴ Σουλβία νὰ κάθεται σκυμμένη πάνω στὸ κέντημά της.

Ἡ Σουλβία δὲν φαινόταν στενοχωρημένη πού ἔμενε κοντὰ στὸ λεπροκομεῖο. Νόμιζε κανεὶς ὅτι βρισκόταν στὸ μέγαρό της, στὸ Μαϊκφασερ.

Ἀφοῦ ἀντήλαξαν τοὺς τυπικοὺς χαιρετισμούς ἡ Σουλβία τοῦ εἶπε:

— Ἐμάθα ὅτι βρισκόσθε στὴν Ἰάδα καὶ σκέσθηκα ὅτι θὰ μοσοῦσατε νὰ μ' ἐξυπηρετήσετε σὲ κατὶ ὅταν θὰ ἐπιστρέψετε στὸ Λονδίνο. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐμπιστευθῶ σ' ὅποιονδήποτε.

Ὁ Χέμπλ Οὐάιτ τὴν ἠχοχάρτισε γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη της.

— Ἐγὼ μερικὲς ἀτομικὲς καταθέσεις στὸ Λονδίνο συνέγιε ἡ Σουλβία. Θῆθελα νὰ μεταβιβαθοῦν σ' ὄνομα... τῆς μητέρας τοῦ λοχαγοῦ Χάναμπυ.

Ὁ δικηγόρος ἔδωκε ἕνα καρνέ καὶ πῆρε σημεῖωσιν.

Ἡ Σουλβία μάντευσε τὴν κατὰπληξή του.

—Ἐξέρεστε ὁ λοχαγὸς Χάναμπυ... πέθανε.

Ὁ Χέμπλ Οὐάιτ ἔμεινε ἄκωδός. Ὑστερὰ ἀπὸ μιὰ μισητὴ ὥρα ψιθύρισε κατὶ δίχως νόημα. Ἡ Σουλβία δὲν ἔδωσε προσοχή.

Ἡ μητέρα τοῦ λοχαγοῦ πρόσθεσε ἡ νεαρὰ γυναίκα μένει μὲ τὴν ἀνάπηρη ἀδελφή της στὴ λεωφόρο Νιούλανδ. Δὲν ξέρω τὸν ἀριθμὸ, μὰ θὰ τίς βρῆτε εὐκόλως. Ὁ Χάναμπυ τοὺς ἔστειλε κάθε μῆνα

ἕνα ποσό. Τώρα πού πέθανε κατὶ πρέπει νὰ κάμω γι' αὐτὴν ἐγὼ...

Ὁ δικηγόρος δὲν ἔκαμε καμμιὰ παρατήρησι. Ἡ Σουλβία ἄλλωστε δὲν ζητοῦσε συμβουλές. Ἐδῶσε ἄπλως ἐντολές. Τοῦ ἔδωκε ἕνα σημεῖωμα τῶν καταθέσεων της.

—Δὲν γνωρίζω τὴν Μαρία Χάναμπυ, εἶπε, φαντάζομαι ὅμως ὅτι θὰ δεχθῆ, πρόσθεσε ἡ νεαρὰ γυναίκα.

—Ἐρεῖ ὅτι τὸ παιδί της πέθανε; Γιατὶ ἂν δὲν τὸ ἔχει πληροφορηθῆ θὰ τὸ μάθῃ ἀπὸ τὴν ἐκχώρησι.

—Ὅχι. Ἀκόμα δὲν τῆς τὸ ἀνήγγειλαν. Πότε θὰ ἐπιστρέψετε στὸ Λονδίνο;

—Μετὰ δύο μῆνες.

— Ὡς τότε, ὅτ' ἂν τὸ πληροφορηθῆ... εἶπε ἡ Σουλβία. Ἡ κυρία Χάναμπυ, θὰ μάθῃ τὸ θάνατο τοῦ παιδιοῦ της, πρὶν ἐπιστρέψετε.

Ὁ Χέμπλ Οὐάιτ δὲν ζήτησε λεπτομέρειες. Σηκώθηκε καὶ ἔφυγε.

Στὸ μισοφωτισμένο χῶλ διέκρινε κωνηγετικὰ ὅπλα καλῆμα ψαρκῆς, καὶ ἕνα καπέλλο. Τοῦ ἔκαμε ἐντύπωση, ὅπως ἐπίσης καὶ τὸ ὅτι ἡ κυρία Χάναμπυ δὲν εἶχε μάθει τὸ θάνατο τοῦ παιδιοῦ της.

Ἡ Σουλβία προσεφέρθη νὰ τοῦ δώσῃ ἕναν ὁδηγὸ, γιὰ νὰ μὴν χάσῃ τὸ δρόμο τὴν νύκτα. Δὲν δέχτηκε. Νόμιζε ὅτι ἦταν εὐκόλος.

— — —

Καὶ ὅμως, ὁ Χέμπλ Οὐάιτ, δυσκολευτόταν πολὺ μέσα στὸ σκοτάδι νὰ βρῆ τὸ δρόμο του. Ὅταν πλησίασε στὸ λεπροκομεῖο βρῆθηκε μπροστὰ σὲ δύο μονοπάτια. Ποῖ ἀπὸ τὰ δύο ἔπρεπε νὰ πάρῃ.

Προχώρησε σ' αὐτὸ πού τοῦ φάνηκε γνῶμοιο. Βάδισε κοντὰ ἕνα μίλι χωρὶς νὰ ἀναγνωρίσῃ τίποτε. Εἶχε χάσει τὸ δρόμο. Ἀνησυχος προσεπάθησε νὰ γυρίσῃ πίσω. Σὲ λίγο ἀντελήφθη ὅτι βρισκόταν μέσα στοὺς ἀγρούς. Ἐτάχυνε τὸ βῆμα του. Ἀφοῦ περπάτησε ἀρκετὰ βρέθηκε ὑπρὸς τὰ σημεῖα τοῦ λεπροκομείου.

Ἡ σκέψη ὅτι ἀκολουθώντας τὰ σημεῖα θὰ μποροῦσε νὰ φθάσῃ στὸ δρόμο τὸν ἀνεκούσιος. Προχώρησε πάλι σ' αὐτὰ. Ἐαφνικὰ ὁ θόρυβος μιᾶς πόρτας πού ἀνοίγονταίς τὸν σταμάτησε.

Προχώρησε πρὸς τὴν διεύθυνσι τοῦ θορύβου. Ὅταν πλησίασε εἰτοιμάζονταν νὰ φωνάξῃ. Ἡ σκέψη, ὅμως, πῶς υποσῶσε νὰ βρισκεται ἐκεῖ κοντὰ κάποιοι λεπρῶν τὸν ἀναχαίτισε. Πρόσεξε. Καὶ τότε μέσα στὴ σιωπὴ, ἤκουσε μιὰ φωνή.

—Λογαγὲ Χάναμπυ, πού εἶσαι;

— Ἐδῶ...ἐδῶ... Μπόν: ἔρχομαι ἀμέσως.

Ὁ Χέμπλ Οὐάιτ στάθηκε κατὰπληκτος.

—Ὁ Χάναμπυ... ὁ Μπόν... ψιθύρισε. Ὁ Χάναμπυ, πού τὸν νόμιζε γιὰ πεθάνο, κλεισμένος μέσα σ' αὐτὴ τὴ κόλασι δεινόταν τὴ νύκτα τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μ... ἡ γυναίκα εἶχε κλειφῆ. Ἡ γυναίκα...

Ὁ Τζῶν ἤκουσε βήματα καὶ συνομιλίαν.

—Ἡ Σουλβία, μούδωκε αὐτὰ τὰ δέματα. Σοῦ στέλνει μερικὰ πράγματα πού ἀγαπᾷς καὶ φάρμακα.

Ἄκουσε κάποιο θόρυβο. Τὸ θόρυβο πού

ἔκαναν τὰ χέρια τοῦ λεπροῦ ψάχνοντας τὰ δέματα.

Ὁ Τζώρτζ Μπόν πήγαινε τρόφιμα στὸν λεπρὸ Χάναμπυ... Ὁ Χέμπλ Οὐάιτ δὲν πίστευε σ' αὐτὰ του...

—Σ' εὐχαριστῶ Μπόν, ἄκουσε τὸν Χάναμπυ. Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σου.

—Πῶς αἰσθάνεσαι; ρώτησε ὁ Μπόν.

—Εἶμαι πολὺ χειρότερα. Εὐτυχῶς ὅμως, τὰ δάσανά μου θὰ τελειώσουν ὑστερ' ἀπὸ τρεῖς μέρες.

—Γιατὶ σὲ τρεῖς μέρες;

—Ἐρῶ ἐγὼ; Μέσα σὲ τρεῖς μέρες θὰ ἔχουν τελειώσει ὅλα... Ἄ! Εἶμαι εὐτυχής! Εἶναι τόσο τρομερὸ.

Ἀκολούθησε σιωπὴ πού τὴν διέκοψε ἡ φωνὴ τοῦ Χάναμπυ.

—Ὅταν βρισκεται κανεὶς σ' αὐτὴ τὴ κατάσταση ποτὲ δὲν κάνει λάθος. Κάποιος πού πέθανε ἐδῶ καὶ λίγο μὲν ἴσα ὅτι τὰ μεσάνυχτα τοῦ Σαββάτου τελειώνει τὸ μαρτύριό μου.

Συρματοπλέγμα περιέβαλλε τὸ λεπροκομεῖο.

— Χάναμπυ. Ἡ Σουλβία μου εἶπε νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω ὅτι, ἀπόψε εἶδε τὸν Χέμπλ Οὐάιτ, πού βρισκεται ἐδῶ καὶ ὅτι τὸν ἐφορτίσει νὰ τακτοποιήσῃ κατὶ οικονομικὰ ζητήματα γιὰ τὴ μητέρα σου. Δὲν εἶναι πολλά. Δέκα χιλιάδες λίρες νομίζω.

Βασίλειος πάλι σιωπῆ.

Ἐπειτα ὁ Χέμπλ Οὐάιτ, ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Χάναμπυ.

—Ἄκου Τζώρτζ. Ἡ Σουλβία εἶναι ἀθῶα. Πρέπει γὰ τὴν συγγνώμη. Γιὰ ὅτι συνέβη, σφαιρὸ μὴν ἐγὼ. Πρέπει νὰ μὲ ἀκούσης ἀφοῦ θὰ πεθάνω. Ὅχι μὴν φεύγεις... Μ' ἀνακουσίσει νὰ μιλῶ. Πρέπει νὰ μ' ἀκούσης. Πρέπει...

Οἱ λέξεις σὰν ἀστραπὲς φαινόταν ὅτι διέσχισαν τὴν ζώνηλα, τὴν θάλασσα, τὴν Παλαιστίνην, τὰς Ἰνδίας, τὴν Εὐρώπη, καὶ μετέφεραν στὴν Ἀγγλία, στὸν ὄγλο τοῦ Πικαντίλλυ, τὴ φοβερὴ ἐξομολόγησι τοῦ Χάναμπυ.

Ὁ Μπόν, ψιθύρισε κατὶ ἀπὸ καιροῦ σὲ ἑαυτὸν.

Χάναμπυ συνεχίσει.

— Εἶμαι λεπρῶς... Μπόν. Ὁ Θεὸς με τιμωρεῖ. Τὸ δέξομαι. Γιὰ μένα ὅλα τελείωσαν πιά.

Ὁ Μπόν στὸ τέλος κινήθηκε.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, εἶπε πᾶψε Χάναμπυ.

Ἄλλὰ ὁ Χάναμπυ συνέχιζε. Σταμάτησε ὅσο ὑστερ' ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα. Ὁ Μπόν δὲν εἶπε τίποτε.

Τὶ θῆκανε. Ὁ Χέμπλ Οὐάιτ, σκέφθηκε νὰ φωνάξῃ, νὰ τρεῖξῃ, ἀλλὰ ἡ συγκίνηση τὸν παρέλυσε.

— Πίσω Μπόν... Πίσω μὴν προχωρῆς. Τελειώσα... δὲν θὰ συνεχίσω. Ἄλλὰ μὴν προχωρήσῃς... Φύγε καὶ πέσε στὴ Σουλβία ὅτι τὴν εὐχαριστῶ.

Μετὰ κάμποσα λεπτά, ὁ Χέμπλ Οὐάιτ ἄκουσε τὴν πόρτα νὰ κλειθῇ. Ὁ Χάναμπυ ξαναγύρισε στὴ φυλακὴ του.

— — —

Δυὸ μῆνες ἀργότερα ὁ Τζῶν Χέμπλ Οὐάιτ ἀπεβιβάζετο στὴ Μασσαλία.

Στὸ σταθμὸ ἀγόρασε τὸ «Νταίηλο Τέλεγραφο». Στὰ κοινωνικὰ διάβασε τὴν ἀγγελία τοῦ θανάτου τοῦ Χάναμπυ. Ὑπο

λόγησε. Ὁ θάνατος τοῦ λεπροῦ ἐπῆλθε τρεῖς μέρες ὑστερὰ ἀπὸ τὸ φρικτὸ ἐκεῖνο βράδυ. Δὲν τηλεγραφήθηκε γι' αὐτὸ ἀργῶς ν' ἀναγγελθῆ. Σὲ ἄλλη στήλη, δεύερα, τὸ θάνατο τῆς Σουλβίας Μπόν. Ὁ Τζώρτζ καὶ ἡ Σουλβία Μπόν βρισκότανσαν στὴν Βατάβια. Ἐτοιμαζόνταν νὰ γυρίσουν στὴν Ἀγγλία. Κάποια μέρα πού ἡ Σουλβία γυμναζόταν στὴν σκοποβολή, εἶγινε ἕνα δυστύχημα. Τὸ πείστροφο πῆρε ἑαφνικὰ φοιτῆ καὶ ἡ σφαῖρα τὴν κτύπησε στὴ καρδιά.

Μεταφέρθηκε τότε ἀμέσως στὴ κλινικὴ τῆς πόλης καὶ πέθανε τὴν ἐπομένη τὸ πρωί, χωρὶς νὰ ἐπανέλθῃ στὴν αἰσθησὶς της. Ὁ Σίρ Τζώρτζ, πού βρισκόταν στὸ Τάγκερραμνχ εἰδοποιήθηκε κατ' ἄρτι κοντὰ της. Τὴν βρῆκε νεκρή.

Ὁ Τζῶν Χέμπλ Οὐάιτ, ἀόητος τὸ διάβασμα, δῖπλωσε τὴν ἐφημερίδα του καὶ ἐκνεύθη.

τὸ «Χαμένο Σπίτι» ξαναχόρσε τὴν τακτικὴ νύχτα κοντὰ στὸ Λεπροκομεῖο. Ὅταν συνῆλθε ψιθύρισε:

Ὁ Μπόν δὲν κέρδιζε τὴ Σουλβία. Ἦταν δυσκολότερη ἀπ' αὐτόν...

ΤΖΑΙΗΜΣ—ΦΡΑΝΣΙΣ ΝΤΑΙΡ

Ο ΠΥΡΓΟΣ

Τὰ προηγούμενα

Ο Πύργος τῆς Καταιγίδος ἀνῆκει στὴν οἰκογένεια τῶν Ἐρσόου και βρίσκειται σὲ μιὰ ὀρεινὴ περιφέρεια τοῦ Γιορκόβι. Ἐίναι χτισμένος στὴν κορυφὴ ἑνὸς γυμνοῦ βράχου, κι' ὁ ἀέρας, πού σφυρίζει διαρκῶς ἐκεῖ πάνω παράξενα και πένθημα, σοῦ δίνει τὴν ἐντύπωση τῆς καταιγίδος. Ἀπὸ κει πῆρε κι' ὁ πύργος τ' ὄνομά του.

Μιά μέρα, ὁ γέρω-Ἐρσόου ἐπιστρέφοντας ἀπὸ κάποιο ταξίδι ἔφερε μαζί του και ἕνα μικρὸ παιδί, μαύρο, κουρελιάρικο και θρόμβικο. Τὸ εἶχε βρῆ ἐγκαταλειμμένο και νηστικό στὸ Δίθεροπουλ και τὸ λυπήθηκε. Ὅλοι τὸ δέχθηκαν με φανερὴ ἐχθρότητα και τὸ κακομεταχειρίζονταν, κὴ περισσότερο ἀπ' ὅλους τὰ 2 μικρὰ παιδιά τοῦ πυργοδεσπότη: ἡ Κάτου και ὁ Ρότζερ.

Ὁ Χῆθκλιφ, τὸ ξένο παιδί, δέχονταν τοὺς ἐξευτελισμοὺς με ἐγκαρτέρηση και σιωπηλά. Ὁρκίσθηκε ὅμως, νὰ ἐκδικηθῆ μιὰ μέρα γιὰ ὅλα αὐτά.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ γυιὸς ἑνὸς γείτονα πυργοδεσπότη, ὁ Ἐνγκαρ Λίντον, ζήτησε τὴν Κάτου σὲ γάμο, κι' αὐτὴ δέχτηκε.

Ὅταν τὸ ἔμαθε ὁ Χῆθκλιφ, τοσάλλος ἀπ' τὴν ἀπελπισία ἔφυγε ἀπ' τὸν Πύργο χωρὶς νὰ πῆ σὲ κανένα τίποτα κι' ἔγινε ἀφαντος.

Ἐπειτα ἀπὸ χρόνια, ἡ Κάτου ἔχει παντρευθῆ τὸν Ἐνγκαρ Λίντον. Ἡ ζωὴ φαίνονταν νὰ τοὺς μειδιά, ὅταν κάποιο βράδυ ἐπέστρεψε ξαφνικά ὁ Χῆθκλιφ, ἔνας Χῆθκλιφ ὅμως τελείως ἀλλαγμένος.

Ἡ Κάτου πῆγε νὰ τραλαβῆ ἀπ' τὴ χαρὰ τῆς. Ἡ ἀδελφὴ ὅμως τοῦ κ. Λίντον ἡ Ἰζαμπελ ἐρωτεύεται τὸν Χῆθκλιφ, κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ δραματικὴ σκηνὴ με τὴν Κάτου και τὸν Λίντον, ἐγκαταλείπει τὸ σπίτι τῆς και φεύγει μαζί του. Σὲ λίγο γίνονται ὁ γάμος των. Ἡ Κάτου πέφτει βαρεῖα ἀρρωστί: τὸ ἀσίαστο πάθος τῆς γιὰ τὸν Χῆθκλιφ τὴν φέρνει γοργὰ πρὸς τὸν θάνατο. Μὰ κι' ὁ Χῆθκλιφ ζῆ μέρα και νύχτα με τὴ σκέψη τῆς, και σε λίγο, μὴ ἀποδύοντας νὰ κατανηκίση τὸν ἀγριο ἰσοπέδι τοῦ ἐπιστρέφει και τὴν συναντᾷ. Ἡ νεαρὰ γυναίκα χάνει ἀμέσως τὰς αισθήσεις μέσα στὴν ἀγκαλιὰ του, και τὸ ἴδιο βράδυ πεθαίνει, ἀφοῦ ἔφερε στὸν κόρσο ἕνα ἐφαρμηγνῆτικο κοριτσάκι, πού τὸ ὀνόμασαν κι' αὐτὸ Κάτου.

Σὲ λίγες μέρες ἡ Ἰζαμπελ, μὴ μπορῶντας νὰ ὑποφέρῃ τὸν Χῆθκλιφ, πού τὴν μισοῦσε, ἀπῆλθε και τὸν ἀδελφὸ της πού

θεωρεῖ ὑπεύθυνο γιὰ τὸν θάνατο τῆς Κάτου, δραπέτευσε ἀπὸ τὸν Πύργο και πάει νὰ ζῆσι μακριὰ μαζί με τὸ παιδί τῆς, τὸν Λίντον. Περνοῦν ἔτσι δώδεκα χρόνια κατὰ τὰ ὁποῖα ἡ μικρούλα Κάτου μεγαλώνει και γίνεται ἕνα ζωηρὸ κοριτσάκι.

Στὸ μεταξὺ πεθαίνει ἡ Ἰζαμπελ, κι' ὁ Χῆθκλιφ παίρνει διὰ τῆς βίας κοντὰ του τὸν μικρὸ του γυιό. Δὲν τὸν ἀγαπᾷ ὅμως, καθόλου και τοῦ φέρνεται με σκληρότητα, γιὰτὶ δὲν ἔχει τίποτα ἀπὸ τὸν ἴδιο, ἀλλὰ μοιάζει καταπληκτικὰ με τοὺς Λίντον, λεπτός και φιλάσθενος.

Π Ι Ο Ν

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22ον
Ἡ ΚΑΤΥ ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ

ΕΚΕΙΝΗ τὴ μέρα, βρεθῆκαμε σὲ ἀρκετὰ δύσκολη θέσι με τὴν μικρούλα Κάτου. Ἐύνησε γεμάτη χαρὰ, ἀνυπόμονη νὰ ξαναδῆ τὸν ἐξάδελφό τῆς. Μόλις, ὅμως, ἐπληροφόρη-

**Ἐνα συνκλονιστικὸ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟ
ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
τῆς Ἀγγλικῆς
φιλολογίας
ὑπὸ
ΕΜΙΛΥ ΜΠΡΟΝΤΕ**

θη τὴν ἀναχώρησή του, τὴν ἔπιασε τέτοιο κλάμμα, ὥστε ὁ κ. Ἐνγκαρ, γιὰ νὰ τὴν καθησυχάσῃ ἀναγκάσθηκε νὰ τὴν βεβαιώσῃ ὅτι ὁ ἐξάδελφός τῆς θὰ ξαναγύριζε συντομῶς.

Ἡ ὑπόσχεσις αὐτὴ δὲν καθησυχάσε και πολὺ τὴν Κάτου. Τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ, ὅμως, ἐπέφερε τὸ ἀποτέλεσμα του και μὴ ὅλο πού ἡ μικρούλα μες ρωτοῦσε διαρκῶς τὸν πατέρα τῆς πότε θὰ ἐπέστρεφε ὁ Λίντον τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ τελευταίου ἔγιναν τόσο θηκπὰ στὴ μνήμη τῆς, ὥστε νὰ μὴ τὸν ἀναγνωρίσῃ ὅταν τὸν ξαναεἶδε.

Ὅποτε μοῦ συνέβαινε νὰ πηγαίνω στὸ Τζίμμερτον γιὰ ψώνια και νὰ συναντῶ τὴν ὑπηρετριά τοῦ πύργου, δὲν παρέλειπα νὰ τὴ ρωτᾶω πῶς ἦταν ὁ νεαρός τῆς κύριος. Γιὰτὶ ἤξερα ὅτι ὁ Λίντον ζοῦσε ἀν φυλακισμένος, ὅπως και ἡ Κάτου και δὲν τὸν ἔβλεπαν ποτὲ ἔξω. Ἐμαθα λοιπὸν ἀπὸ τὴ γυναίκα αὐτὴ ὅτι ἡ ὑγεία

τοῦ νέου ἦταν πάντοτε ἐπιφυλακτικὴ και ὅτι κούραζε πολὺ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ περιβάλλοντός του. Με τὸν πατέρα του δὲν εἶχε πολλὰς κουβέντες. Μελετοῦσε περνοῦσε τὰ βράδια του στὸ δωμάτιο ποὺ ὠνομαζαν μικρὸ σαλόνι ἢ ἔμενε πλαγιασμένος ὅλη τὴν ἡμέρα, γιὰτὶ πάντοτε σχεδὸν ἦταν συναχλωμένος και κρυωμένος.

Ὁ καιρὸς ἐξηκολούθησε νὰ κυλᾷ στὸ Τροῦσαρκὸς Γκράντζ εὐχαρίστα ὅπως πάντοτε. Ἡ μίς Κάτου συμπλήρωσε τὰ δεκάεξη χρόνια τῆς. Ποτὲ, ὅμως, δὲν γιορτάζαμε τὰ γενεθλιὰ τῆς, γιὰτὶ συνεπιπῶν με τὴν μέρα πού πέθανε ἡ μητέρα τῆς. Τὴν ἡμέρα τῆς θλιβερῆς αὐτῆς ἐπετείου, ὁ πατέρας τῆς Κάτου τὴν περνοῦσε πάντα κλεισμένος στὴ βιβλιοθήκη. Κι' ὅταν βράδυαζε, πῆγαινε μέχρι τὸ νεκροταφεῖο τοῦ Τζίμμερτον, ὅπου ἔμενε ὡς τὰ μεσάνυχτα.

Ἡ 20ῆ Μαρτίου ὠπῆρξε ἐκείνη τὴ χρονιά, μιὰ ὀραία ἀνοιξιάτικη μέρα. Μόλις ὁ πατέρας τῆς ἀποσύρθηκε στὴ βιβλιοθήκη, ἡ μικρὴ μου κυρία κατέβηκε ντυμένη γιὰ ἔξω και μοῦ εἶπε ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ κάνουμε μαζί ἕνα περίπατο στὰ χωράφια. Ὁ κ. Λίντον τῆς τὸ εἶχε ἐπιτρέψει, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴν ἀπομακρυνθοῦμε πολὺ και νὰ ἐπιστρέψουμε σὲ μιὰν ὥρα.

— Κάνετε, λοιπόν, γρήγορα, Νέλλη, μοῦ εἶπε, ἔστω κατὰ ποῖο μέρος θὰ τραβήξουμε. Ἐίναι μιὰ γωνιά, ὅπου ἔχουν ἐγκατασταθῆ πλήθος πουλιὰ. Ὅθ ἤθελα νὰ ἰδῶ ἂν ἔκαναν τίς φωλιές τους.

— Μὰ αὐτὸ τὸ μέρος θὰ εἶναι πολὺ μακριὰ, εἶπα.

— Ὅχι. Πῆγα και τὴν ἄλλη φορὰ, μαζί με τὸν πατέρα μου.

Φόρεσα τὸ καπέλλο μου και τὴν ἀκολούθησα. Ἐκείνη ἔτρεχε μπροστὰ μου σὰν ἀγριοκάτσικη, γελοῦσε, τραγουδοῦσε, ξεφωνίζε χαρούμενα, ξαναγύριζε κοντὰ μου λαχναρισμένη και πάλι τώβαζε στὰ πόδια. Στὴν ἀρχὴ, δοκίμασα μεγάλη εὐχαρίστηση, ἀκούγοντας τοὺς κορυδαλλοὺς νὰ κελαδοῦν τριγύρω μας και νὰ ὑμνοῦν τίς γαϊδευτικὰς ἀχτίνες τοῦ ἡλιοῦ. Ὑστερα, ὅμως, ἄρχισα ν' ἀνησυχῶ.

— Λοιπόν, μίς Κάτου, εἶπα κάποια στιγμή, πού εἶναι τὰ πουλιὰ με τίς φωλιές; Ὅθ ἔπρεπε νὰ τὰ εἶχουμε βρῆ. Ἡ ὥρα περνᾷει κι' ἔχουμε ἀπομακρυνθῆ πολὺ ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς Γκράντζ.

— Ὅ! Δὲν εἶναι πολὺ μακριὰ, Νέλλη μου, Λίγο ἀκόμα και φθάσαμε.

Ἀλλὰ τὸ λίγο αὐτὸ ἦταν ἄλλα δέκα χιλιόμετρα δρόμος! Πῶς, ὅμως, νὰ τὴν καταφέρω τὴν Κάτου νὰ γυρίσουμε ἐπὶ τέλους πίσω; Τὴν εἶχα χάσει. Με εἶχε ἀφίσει και προχώρησε τόσο πολὺ, ὥστε νὰ μὴν τὴν βλέπω. Ὅταν τέλος, κατῶρθωσα νὰ ξαναβρῶ τὰ ἴχνη τῆς, βρισκόταν εἰς ἀπόστασις μάλιστα ἑκατομῶν ἀπὸ τὸν Πύργο τῆς Καταιγίδος. Μιλοῦσε με δύο πρόσωπα πού τὴν εἶχαν σταματήσει και σὲ λίγο, ὅταν πλησίασα περισσότερο εἶδα ὅτι τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ πρόσωπα αὐτὰ ἦταν ὁ κ. Χῆθκλιφ!

Ἡ Κάτου εἶχε συλληφθῆ ἐπ' αὐτοφώρη φάχνοντας γιὰ αὐτὰ πουλιῶν, μέσα στὴν περιοχὴ τοῦ πύργου τοῦ κ. Χῆθκλιφ, κι' ὁ τελευταῖος αὐτὸς τὴν ἐμάλωνε.

— Δὲν πῆρα κανένα αὐγὸ, οὔτε και βοήκα ἄλλωστε, διεμαρτύρητο ἡ Κάτου. Δὲν εἶχα σκοπὸ νὰ κλέψω αὐγὸ, ἀλλ' ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ τὰ δῶ. Ὁ πατέρας μου εἶχε πῆ δει σ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη ὑπάρχουν πολλὰς φωλιές πουλιῶν.

Ἐγὼ εἶχα σταθῆ λίγο πῶς πέρα και παροκαλοῦσά τὴ συζήτηση με ἀγωνία. Ὁ Χῆθκλιφ μούριξε μιὰ ματιὰ, πού τὴ συνόδεψε μ' ἕνα μοχθηρὸ χαμόγελο και ρώτησε ποῖος ἦταν ὁ πατέρας τῆς Κάτου, ἂν και ἀπὸ τὸ ὕψος του φαίνονταν ὅτι τώξερε πολὺ καλά.

— Ἐἶναι ὁ κ. Λίντον τοῦ Τροῦσαρκὸς Γκράντζ, ἀπήντησε ἡ Κάτου. Τὸ φανταζόμουν ὅτι δὲν με γνωρίζατε, γιὰτὶ διαφορετικὰ δὲν θὰ μοῦ μιλούσατε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο.

— Ἐγέστε, λοιπόν, τὴ γνῶμη ὅτι ὁ πατέρας σας εἶναι συμπαθητικὸ και ἀξιότιμο πρόσωπο; εἶπε ὁ Χῆθκλιφ σαρκαστικὰ.

— Και σεις, ποῖος εἶσθε; ρώτησε ἡ Κάτου, κυττάζοντας με περιέργεια τὸν συνομιλητὴ τῆς. Τὸν ἄλλον κύριον τὸν ἔχω δῆ κι' ἄλλη φορὰ. Ἐἶναι γυιὸς σας;

Κι' ἔδειξε τὸ ἄλλο πρόσωπο, τὸν Χάρτον, πού στὸ διάστημα τῶν δυὸ ἐτῶν εἶχε γίνε πῶς δυνατός και πῶς εὐσωτός, χωρὶς ὄστοςο νὰ πᾶψη νᾶνα ἀδέξιος και ἀγροίκος ὅπως ἄλλοτε.

— Μίς Κάτου, εἶπα διακόπτοντάς τὴν, εἶναι τρεῖς ὁλόκληρες ὥρες πού λείπουμε ἀπὸ τὸ σπίτι και πρέπει νὰ ἐπιστρέψουμε ἀμέσως γιὰτὶ θ' ἀνησυχῶν.

— Ὅχι, ὁ νέος αὐτὸς δὲν εἶναι γυιὸς μου, ἀπήντησε ὁ Χῆθκλιφ, παραμυθίζοντάς με. Ἐχω, ὅμως, ἕνα γυιό, πού τὸν γνωρίζετε, γιὰτὶ τὸν ἔχετε δῆ. Ἄν και ἡ γκουβερνάντα σας εἶναι πολὺ διαστικὴ, πιστεύω ὅτι λίγη ἀνάπαυσις θὰ σας ἔκανε καλὸ και τῶν δυὸ. Θέλετε νὰ ἔλθετε στὸν πύργο μου νὰ ξεκουρασθῆτε λίγο; Δὲν ἀπέχει πολὺ. Ἐπειτα, θὰ μπορέσατε νὰ ἐπιστρέψετε στὸ σπίτι σας πῶς γρήγορα, ἀφοῦ θὰ εἶθε ξεκουραστές. Και θὰ χαρῶ πολὺ νὰ αἶς περιποιηθῶ.

Εἶπα χαμηλόφωνα στὴν Κάτου ὅτι δὲν θᾶπρεπε με κανένα τρόπο νὰ δεχτῆ αὐτὴ τὴν πρόσκλησι.

— Και γιὰτὶ, παρακαλῶ; μοῦ εἶπε, ὑψώνοντας τὴ φωνὴ τῆς. Ἐἶμαι πολὺ κουρασμένη. Ἐδῶ πέρα, δὲν μποροῦμε νὰ καθήσομε, γιὰτὶ κάνει ὑγρασία. Ἐλάτε, Νέλλη, πάμε. Ἐξ ἄλλου, ὁ κύριος λέγει ἄτι γνωρίζω τὸν γυιό του. Ἐχω τὴν ἴμω, πού κατοικεῖ: Στὸ ἀγρόκτημα πού ἐπισκέφθηκα ὅταν ἐπέστρεφα ἀπὸ τοὺς βράχους τοῦ Πένιστον, Δὲν εἶναι ἔτσι;

— Πράγματι, εἶπε ὁ Χῆθκλιφ. Ἐλάτε, Νέλλη και μὴ φέρνεται ἐμπόδια. Ὅθ χαρῆ πολὺ ἡ μίς νὰ δῆ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πύργου μας. Ὁ Χάρτον προχωρεῖ μπροστὰ μαζί τῆς. Ἐσεις, Νέλλη, ἔλατε με μένα.

— Ὅχι, δὲν θὰ πᾶη σ' αὐτὸ τὸ σπίτι φώναζε και προσπαθῆσα ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὸ χέρι του, πού μούσφιγγε τὸ μπρά-

— Ὅχι, δὲν θὰ εἶναι. Δὲν τὸ λέγει αὐτὸ καμμιὰ ρήτρα στὴ διαθήκη. Ἐν πάση περιπτώσει, ἐπιθυμῶ αὐτὸν τὸν γάμο και εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ τὸν πραγματοποιήσω.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ μὴ τὴν ἀφίσω ἄλλη φορὰ νὰ πλησιάσῃ στὸ σπίτι σας, εἶπα, καθως φθάσαμε στὸν πύργο, ὅπου μᾶς περίμενε ἡ Ἰζαμπελ ἡ Κάτου.

Ὁ Χῆθκλιφ μοῦ εἶπε νὰ καθῆσω φρόνιμα και ἀνοιξὲς τὴν πόστα. Ἡ μικρὴ μου κυρία τούριχνε διαρκῶς ματιές σὰν νὰ μὴν ἤξερε τί νὰ σκεφθῆ γι' αὐτόν. Ἐκείνος, ὅμως, ὅποτε συναντοῦσε τὰ βλέμματά τῆς χαμογελοῦσε και ὅταν τῆς μιλοῦσε, μαλάκωνε τὴ φωνὴ του. Ὁ Λίντον ἦταν μπροστὰ στὸ πᾶσι. Τὸν βοήκα πολὺ ψηλὸν γιὰ τὴν ἡλικία του. Σὲ λίγον καιρὸ, θὰ συμπλήρωνε τὰ δεκάεξη του χρόνια. Τὰ χαρακτηριστικὰ του εἶχαν μείνει ὅμοια, τὰ μάτια του εἶχαν πάρει μιὰ λάμψι ζωηρὴ και ἡ ἐπίδρασις τοῦ προσώπου του ἦταν φοβερὴ. Ἰσως ἐπειδὴ τὸ ὄλιγον εἶχε βγῆ περίπατο.

— Λοιπόν, ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ νέος; ρώτησε ὁ Χῆθκλιφ, κυττάζοντάς τὴν Κάτου. Μπορεῖτε νὰ μοῦ τὸ πῆτε;

— Ἐἶναι ὁ γυιὸς σας, εἶπε ἡ Κάτου με κάποια δόσι ἀπιστοῦσας, ἀφοῦ κύτταξε αὐτὸν τὸν ἕνα και μὴ τὸν ἄλλον.

— Και, ναί. Ἀλλ' εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού τὸν βλέπω; Ἄ! Ἡ μνήμη σας εἶναι

Ἡ μικρούλα Κάτου, ὅπως ἐμφανίζεται στὸ δῶμάκι τοῦ πύργου.

— Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξὺ, ἡ Κάτου κι' ὁ Χάρτον εἶχαν στρίψει πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα και δὲν τὴν ἔβλεπα γιὰ νὰ τὴν φωνάζω.

— Κύριε Χῆθκλιφ, εἶπα, αὐτὸ πού κάνετε δὲν εἶναι καθόλου σωστό. Ἐφέρετε πολὺ καλὰ ὅτι οἱ προθέσεις σας δὲν εἶναι καθόλου καλές. Ἡ μίς Κάτου θὰ συναντήσῃ τὸν Λίντον, ὅθ τὰ πῆ ὅλα μάλιστα ἐπιστρέψουμε και ὅλο τὸ βάρος τῆς εὐθύνης θὰ πέσῃ σὲ μένα.

— Ἀκριβῶς, ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ δῆ τὸν Λίντον, ἀπήντησε ὁ Χῆθκλιφ. Τίς τελευταῖες μέρες, ὁ γυιὸς μου εἶναι καλλίτερα. Ὅθ τὴν πείσομε εὐκόλα νὰ κρατήσῃ μυστικὴ τὴν ἐπισκεψὴ τῆς. Πού βρίσκετε τὸ ἄσχημο σ' ὅλα αὐτά;

— Τὸ ἄσχημο εἶναι ὅτι θὰ βρῶ τὸν μπελά μου ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς, μάλιστα μᾶθῃ ὅτι τὴν ἄφησα νὰ μπῆ στὸ σπίτι σας. Και εἶμαι πεπεισμένη ὅτι αὐτὸ τὸ κάνετε γιὰτὶ ἔχετε κακὰς προθέσεις.

— Τὸ σχέδιό μου εἶναι τιμιότατο, ἀπήντησε ὁ Χῆθκλιφ. Ὅθ σὰς τὸ ἐξηγήσω ἀμέσως. Θέλω τὰ δυὸ αὐτὰ ἐξαδέλφια ν' ἀγαπηθοῦν και νὰ παντρευθοῦν. Συμπεριφερομαι ἀπέναντι τοῦ κυρίου σου ὅσο μπορῶ πῶς γενναίῶδωρα. Ἡ κόρη του θὰ μοιρασθῆ με τὸν Λίντον τὰ δικαιώματα ἐπὶ τῆς περιουσίας μου.

— Μὰ ἂν ὁ Λίντον πεθάνῃ, κληρονόμος εἶναι ἡ Κάτου.

— Ὅχι, δὲν θὰ εἶναι. Δὲν τὸ λέγει αὐτὸ καμμιὰ ρήτρα στὴ διαθήκη. Ἐν πάση περιπτώσει, ἐπιθυμῶ αὐτὸν τὸν γάμο και εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ τὸν πραγματοποιήσω.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ μὴ τὴν ἀφίσω ἄλλη φορὰ νὰ πλησιάσῃ στὸ σπίτι σας, εἶπα, καθως φθάσαμε στὸν πύργο, ὅπου μᾶς περίμενε ἡ Ἰζαμπελ ἡ Κάτου.

Ὁ Χῆθκλιφ μοῦ εἶπε νὰ καθῆσω φρόνιμα και ἀνοιξὲς τὴν πόστα. Ἡ μικρὴ μου κυρία τούριχνε διαρκῶς ματιές σὰν νὰ μὴν ἤξερε τί νὰ σκεφθῆ γι' αὐτόν. Ἐκείνος, ὅμως, ὅποτε συναντοῦσε τὰ βλέμματά τῆς χαμογελοῦσε και ὅταν τῆς μιλοῦσε, μαλάκωνε τὴ φωνὴ του. Ὁ Λίντον ἦταν μπροστὰ στὸ πᾶσι. Τὸν βοήκα πολὺ ψηλὸν γιὰ τὴν ἡλικία του. Σὲ λίγον καιρὸ, θὰ συμπλήρωνε τὰ δεκάεξη του χρόνια. Τὰ χαρακτηριστικὰ του εἶχαν μείνει ὅμοια, τὰ μάτια του εἶχαν πάρει μιὰ λάμψι ζωηρὴ και ἡ ἐπίδρασις τοῦ προσώπου του ἦταν φοβερὴ. Ἰσως ἐπειδὴ τὸ ὄλιγον εἶχε βγῆ περίπατο.

— Λοιπόν, ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ νέος; ρώτησε ὁ Χῆθκλιφ, κυττάζοντάς τὴν Κάτου. Μπορεῖτε νὰ μοῦ τὸ πῆτε;

— Ἐἶναι ὁ γυιὸς σας, εἶπε ἡ Κάτου με κάποια δόσι ἀπιστοῦσας, ἀφοῦ κύτταξε αὐτὸν τὸν ἕνα και μὴ τὸν ἄλλον.

— Και, ναί. Ἀλλ' εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού τὸν βλέπω; Ἄ! Ἡ μνήμη σας εἶναι

πολύ άσθενής, καθώς βλέπω. Λίντον, θυμάσαι την εξαδέλφη σου, τόσο μάς βασάνιζες για να την ξαναδής;

— Πώς; 'Ο Λίντον! φώναζε ή Κάτυ, της όποιος τό πρόσωπο φωτίσθηκε χαρούμενα, στο άκουσμα του όνόματος αυτού. Αυτός είναι ο μικρός Λίντον; Με πέρασε στο μπόι! Είσθε αλήθεια ο Λίντον;

'Ο νέος την έπλησίασε και την έβεβαίωσε ότι αυτός ήταν πράγματι. Έκείνη τον φίλησε με όλη της την καρδιά και οι δύο νέοι άρχισαν να κυττάζουν με έκπληξη την άλλαγή που είχαν επιφέρει ο γρόνος στο παρυσιαστικό τους και στη θωριά τους. 'Η Κάτυ είχε φθάσει στην πλήρη ανάπτυξη της. Οι φώρες της ήταν σχηματισμένες. 'Όλα της δέ επάνω της άστραποβολούσαν από ύψεια και ζωή. Τό σώμα του Λίντον ήταν άδύνατο, υπερβολικά άδύνατο. Οι τρόποι του, όμως και οι κινήσεις του είχαν τέτοια χάρη, ώστε να κρύβονται οι σωματικές του ατέλειες και να μη φαίνεται αντιπαθής. 'Αφού άντλήλαζε μαζί του πολλά δείγματα φιλίας και στοργής, ή εξαδέλφη του πλησίασε τον κ. Χήθκλιφ, που στεκόταν κοντά στην πόρτα και του είπε:

— 'Όστε, είσθε θεϊος μου! Καλά έμάντευα έγω ότι σάς αγαπούσα, παρ' όλας τούς ψυχρούς σας τρόπους, στην αρχή της συναντήσεώς μας. Γιατί δέν έρχεσθε στο Τρουσκόρος Γκρόνζ μαζί με τον Λίντον; Είναι παράξενο να ζούσε τόσα χρόνια, τόσο κοντά και να μην έλθετε ποτέ να μάς δήτε. Γιατί;

— 'Ηρθα στο Γκρόνζ μιά-δύ φορές, πριν γεννηθήτε... 'Αλλά μην επιχειρήτε να με φωνήσετε. 'Αν έχετε φιλικιά διαθέσιμα, δώστε τα στον Λίντον. Σε μένα θα πάνε χαμένα.

— Κακή Νέλλη! φώναζε ή Κάτυ και με πλησίασε για να άγκαλιάσει και μένα. Γιατί δέν μ' άφηγες να έλθω εδω μέσα; Σε προειδοποίη ότι εις τό μέλλον θα έρχομαι κάθε πρωί. Μοϋ τό έπιτρέπετε, θέτε μου; Πότε-πότε, θα σάς φέρνω και τον πατέρα μου. Δέν θα εύχαριστηθήτε να τον δήτε;

— Πώς όχι; άπήντησε ο Χήθκλιφ με μιά γκριμάτσα. 'Αλλά μιά που φέρατε την κουδέντα, καλλίτερα να σάς τό πω από τόσα. 'Ο κ. Λίντον είναι ψυγμαένος μαζί μου. Είχαμε κάποτε φιλονεικήσει πολύ ζωηρά. 'Αν του πήτε ότι ήλθατε εδω, θα σάς άπαγορεύση να ξαναρθήτε. Δέν πρέπει, λοιπόν, να του πήτε τίποτε, αν θέλετε να βλέπετε τον εξαδέλφω σας. Μπορείτε να έρχεσθε όποτε θέλετε και όσες φορές θέλετε άλλα μην πήτε τίποτε στον πατέρα σας.

— Γιατί φιλονεικήσατε; ρώτησε ή Κάτυ.

— Με βόηκε πολύ φτωγόν για να παντρευθώ την αδελφή του και θύμωσε που την παντρεύτηκα. Είχε πληρωθή βλέπετε στην άλαζονία του και δέν πρόκειται να μοϋ τό συγγωσήση.

— Τι δυσάρεστο! 'Αλλ' έγω με τον Λίντον δέν έγινουμε να κάνουμε τίποτε σ' αυτή την ιστορία. 'Αφού είναι έτσι, δέν θα ξαναρθω εδω. 'Οα έλθη αυτός στο Τρουσκόρος Γκρόνζ.

— Είναι πολύ μακρού για μένα, φηθόρισε ο Λίντον. Δέν μπορώ να διανύσω τέσσερα μίλια. 'Όχι να ένογεσθε σεις, μίς Κάτυ, πότε-πότε. 'Οχι κάθε πρωί, αλλά μιά ή δύο φορές την εβδομάδα.

'Η μίς Κάτυ, όπως την άποκαλεί βλακωδώς αυτό τό ήλιθιο παιδί, θα τον βαρεθή γρήγορα και θα τον στείλη στον διάβολο. 'Ω! 'Αν έπρόκειτο τουλάχιστο για τον Χάρτον... Ξέρατε ότι είκοσι φορές τή μέρα ζηλεύω τον Χάρτον, μ' όλο που δέν είναι τίποτε; 'Αν αυτό τό παιδί ήταν άλλοιότιμο, θα τό άπαύωνα ίσως. Δέν πιστεύω, όμως, να υπάρχη κίνδυνος μήπως τον έρωτευθώ ή Κάτυ. Κι' αν αυτό τό άξιοβρήντο πράγμα, ο γιός μου, δέν δείξη λίγα σημεία ζωής, τότε όλοι οι κόποι μου θα πάνε χαμένοι... 'Υπολογίζουμε ότι ο Λίντον θα ζήσει μέχρι τα δέκα όχτώ του χρόνια. Κυττάτε τον!.. Κάθεται και ζεσταίνει τα πόδια του στο τζάκι και ούτε καν κυττάξη την Κάτυ ο Λίντον!

— Τι αγαπάτε, πατέρα;

— Δέν έχω να δείξη τίποτε στην εξαδέλφη σου; Πήγαινε την στον κήπο, στους σταβλους, δείξε της τό άλογό σου, τά σκυλιά σου...

— Δέν θα προτιμούσατε να μείνουμε εδω; ρώτησε ο Λίντον κυττάζοντας την Κάτυ με ύφος, που μαρτυρούσε ότι δέν ήθελε να τό κουνήξη από κεί μέσα.

— Δέν ξέρω, άπήντησε ή Κάτυ, ριχνοντας ένα χαρακτηριστικό βλέμμα προς την πόρτα. 'Ήταν ολοφάνερο ότι έπιθυμούσε να κινηθώ.

'Εκείνος έμεινε καθισμένος και πλησίασε ακόμα περισσότερο στή φωτιά. 'Ο Χήθκλιφ σηκώθηκε και βγήκε στον κήπο, για να φωνάξη τον Χάρτον. Σε δύο λεπτά, επέστρεψαν και οι δύο μαζί.

— 'Ω! 'Θέλω να σάς ρωτήσω κάτι, θεϊε μου, είπε ή Κάτυ. Κι' αυτός ο νέος δέν είναι εξαδέλφω μου;

— Είναι, άπήντησε ο Χήθκλιφ. Είναι άνεψιός της μητέρας σας. Μήπως σάς φαίνεται άποκρουστικός;

'Η Κάτυ πήρε ένα παράξενο ύφος.

— Δέν είναι όμορφο παιδί; έξηκολούθησε ο θεϊος της.

'Η Κάτυ σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών της και φηθόρισε μιά φράση στο αυτί του Χήθκλιφ, που τον έκανε να σκάσει στα γέλια. Τό πρόσωπο του Χάρτον σκοτεινίασε. Παρατήρησα ότι ήταν πολύ εύαίσθητος και ότι, έγοντας συναισθησι της θέσεώς του, που ήταν υποδεέστερη, υποπευδύσαν ότι τον περιφρονούσαν. 'Αλλ' ο κηδεμών του τον καθησύχασε λέγοντας:

— Μην άνησυχής, Χάρτον. 'Η Κάτυ λέγει ότι είσαι, αλλά πώς να τό πω;... Τέλος, είπε κάτι πολύ κολακευτικό για σένα. 'Έλα, πήγαινε μαζί της να κάνατε μιά βόλτα στή φέρμα... Και πρόσεξε να φέρεσαι σαν τζέντλεμαν, ή; 'Όχι γοντροκουδέντες. Και ούτε να την κυττάξης όταν δέν θα σε κυττάξη... 'Όταν θα μιλάς, να μιλάς άργά και να μην έρχη τα γέλια στις τσέπες. Φρόντισε να την διασκεδάσης όσο καλλίτερα μπορείς.

'Όταν ή Κάτυ με τον Χάρτον βγήκαν έξω, ο Χήθκλιφ μοϋ είπε:

— Τού έδωσα τή γλώσσα για καλά. Σ' όλο τό διάστημα του πεισιπάτου, δέν θα βγάλη μιλιά. Νέλλη, με θυμόσατε όταν είχα την ηλικία του ή μάλλον όταν ήμουνα κατά μερικά χρόνια μικρότερός του; Είχα ποτέ τόσο βλακώδες ύφος, όπως λέγει κι' ο 'Ιωσήφ;

στησίς μου θα ήταν κατά τό ήμισυ λιγότερη. 'Αλλά δέν είναι δάλακας. Ξέρω πολύ καλά τί υποφέρει αυτή τή στιγμή. 'Εξ άλλου αυτό είναι αρχή των όσων θα υποφέρει αργότερα. Δέν θα σταθώ ποτέ ικανός να βγή απ' την άβυσσο της άγραμματος τωσύνης και της άγνοιας, όπου τον έχω βυθίσει. Τόν κρατώ καλλίτερα από ό,τι με κρατούσε ο πατέρας του και τον κατέβασα ακόμα πιο χαμηλά. Τόν έμαθα να περιφρονή παν ό,τι δέν είναι κτηνώδες. Δέν πιστεύω ότι ο Ρότζερ θα ήταν περιήφανος με τον γιό του, αν θα μπορούσε να τον ιδή; Και τό νόστιμο είναι ότι ο Χάρτον μοϋ είναι άφωτισμένος τυφλά.

'Αν υποθεθώ ότι ο πατέρας του ζυπνούσε από τον τάφο του και με παρατηρούσε για τήν συμπεριφορά μου άπέναντι του γιου του, ο γιός του θα τον περιφρονούσε και θα τον έβλεπε μπροστά που τόλμησε να κακολογήση τον μοναδικό του φίλο!

Και πάνω σ' αυτό τό λόγο, ο Χήθκλιφ γέλασε διαβολικά. Δέν άπήντησα τίποτε.

'Εν τώ μεταξύ, ο Λίντον που καθόταν άρκετά μακρού μας και δέν άκουσε τά λόγια μας, άρχισε να παρουσιάζη δείγματα στενωγώριας. Θα είχε άσφαλώς μετανοιώσει που άνήθηκε να συνοδέψη την εξαδέλφη του στον κήπο. 'Ο πατέρας του είδε τά άνήσυχα βλέμματα που έριχνε προς τό παράθυρο.

— Σήκω επάνω, τεμπέλη! φώναζε. Πήγαινε να τούς βρής. Τι κάθεται μπροστά στή φωτιά σαν γεροντάκι!

'Ο Λίντον συγκέντρωσε τίς δυνάμεις του και άπνεσε τή ζεστή γωνιά του τζακιού. Τό παράθυρο ήταν άνοιχτό και τή στιγμή που ο νέος έβγαινε, άκουσα την Κάτυ που ρωτούσε τον άκονιόνητο σύγγροφό της, τί έσήμαινε ή έπιγραφή, που ήταν επάνω από την πόρτα. 'Ο Χάρτον κύτταξε την έπιγραφή κι' έξυσε τό κεφάλι του με άμηχανία.

— Είναι κακογραμμένη, είπε. Δέν μπορώ να βγάλω τα γραμμάτια.

— Δέν μπορείτε να την διαβάσετε; φώναζε ή Κάτυ. Θα την διαβάσω έγω. Θα ήθελα, όμως, να ξέρω γιατί είναι βαλμένη εκεί πέρα.

'Ο Λίντον εκάγχασε. 'Ήταν ή πρώτη εκδήλωσις εύθυμίας εκ μέρους του.

— Δέν ξέρετε να διαβάση! είπε στην κόρη του. Δέν πιστεύατε ότι υπάρχουν τέτοια κούτσουρα;

— Μοϋ φαίνεται πολύ κούτσ, είπε ή Κάτυ σοβαρά. Τόν ρώτησα δύο φορές, για τά άπλούστερα των πραγμάτων και δέν με κατάλαβε. Τι κρίμα να είναι τόσο χοντροκέφαλος!

'Ο Λίντον άρχισε να γελά και κύτταξε τον Χάρτον μ' ένα βλέμμα γεμάτο κοροϊδία. 'Ο Χάρτον, όμως, ούτε φάνηκε να κατάλαβε.

— 'Ακουσες, 'Ερνούσου; είπε ο Λίντον. 'Η εξαδέλφη μου σε παίρνει για κούτσο. 'Εγω, όμως, έγω τή γνώμη ότι άπλώς βαρύνει να σκέπτεσαι και να μιλάς. Βλέπεις τί σοϋ στοιχίζει τό να μη θέλεις ν' ανοίξης βιβλίο και να κουράξης λίγο τό μυαλό σου;

— Και τί γοησιμεύουν τά βιβλία; μουρμούρισε ο Χάρτον, με τήν τραχεία προφορά των χωρικών του Γιορκασίτο.

'Ήταν έτοιμος να συνεχίση, άλλ, οι δύο νέοι έμπήξαν τά γέλια. 'Η μικρή μου κυρία ήταν καταγοητευμένη που βόηκε στην χωριάτικη προφορά του Χάρτον ένα καινούργιο άντικείμενον διασκεδάσεως.

(Συνέχεια στο επόμενο)

'Η έξήγησις

— ΠΩΣ πάει τό κέφι σου άπόψε, Ζάν, ρώτησε ή Μαρσέλ τόν άντρα της.

— Καλλίτερα, άρκετά καλλίτερα.

— 'Ω! 'Ετσι μοϋ λές πάντοτε... Και τό γονάτο σου; Ξέρω: «Καλλίτερα, πολύ καλλίτερα!»... 'Εχει έναν άέρα διαβολεμένον έξω. Στή γέφυρα των Τεχνών, παρ'ά λίγο να με ρίξη ο άέρας στο ποτάμι. 'Η φούστα μου — ούτε ξαναφτιάνω άλλη φορά πλισσέ-σολεύ — είχε άνεβή μέχρι την πλάτη μου. Τό δεξί μου χέρι έξεράθηκε, για να κρατώ διαρκώς τό καπέλλο μου. Και καθώς ή τσάντα μου δέν έχει κρεμαστάρι, την έσφιγγα με δύναμη κάτω από τή μασχάλη μου. 'Όχι, όχι, οι γυναίκες είναι πολύ ζώα, για να υγνώνται μ' αυτόν τον ήλιθιον τρόπο... 'Όσο για τά μαλλιά μου, κύτταξε τά χάλια τους!

Και για να υπογραμμίση την άκαταστασία της περιβολής της, ή Μαρσέλ σήκωνε τόν άριστερό της ώμο μέχρι τό αυτί, δάγκωνε τό στόμα της, δίπλωνε την έπιδερμίδα του μετώπου της για να συγκρατήση τό κωνικό της καπέλλο, έσφιγγε τή φούστα της ανάμεσα στα γονάτα της. 'Η γυναίκα αυτή δέν είχε ποθήθη ποτέ τούς μορφασμούς του προσώπου. 'Εκανε του κόσμου τίς γκριμάτσες, χωρίς να μένουν στο πρόσωπό της ρυτίδες. 'Εμμείτο τόν Σεβαλιέ, τόν Λυγκέ, τόν Μπουμπούλ, την Μιστεγκέτ, την Νταμιά, και πρό παντός όλους τούς άσχημους και κακομούτσουνους κομμικούς του κινηματογράφου.

— Μά γιατί τής άρέσει να παραμορφώνη τό πρόσωπό της; άναρωτιόταν ο άνδρας της, καθώς εκείνη ηγωνισερχόταν μέσα στο δωμάτιο, κλονοντας τόν καραγκιόζη.

Κάποια στιγμή ή Μαρσέλ είδε πάνω στο κομοδίνο του άνδρός της έναν μεγάλο φακό.

— Μελετούσες κανένα πίνακα; τόν ρώτησε.

— 'Όχι, άναστένανε ο Ζάν. Ποιάς άσχολείται σήμερα με τή ζωγραφική, φεύτικη ή αληθινή; 'Αλήθεια, ξεχάσα να σοϋ πω ότι τά σχέδια του Πέλοπο, που αγόρασε ο Μυρτίλ Σβάμπ είναι πλαστά, φυσικά. Τόν είχα προειδοποιήσει. 'Ωχ!...

'Η Μαρσέλ έσκυψε από πάνω του.

— Πονάς; τόν ρώτησε. Μά τί βάσανο αυτόι οι άρθριτισμοί! Νά σε κρατούν τώρα δέκα πέντε μέρες άκίνητον πάνω στο κρεβάτι!...

— Μεγάλο βάσανο! είπε ο Ζάν κι' έκλεισε τά μάτια του, για να μη διαβάση μέσα τους ή Μαρσέλ την έκθαμβωτική αλήθεια, που κι' ο ίδιος δέν την πίστευε ακόμα: 'Ο πόνος του είχε περάσει τελείως και με κόπο συγκρατούσε τή χαρά του και καθόταν στο κρεβάτι για να προσποιηται ακόμα τόν πονεμένο.

'Η Μαρσέλ κάθισε πλάι του κι' άρχισε να τυλίγη τις ξανθές μπούκλες της, που ο άέρας της είχε άναστατώσει.

— Μαρσέλ, είπε ο Ζάν, οι μπούκλες σου είναι πολύ μακρούς, σοϋ τώπα έκατό φορές.

— Ναι, άγάπη μου.

— Λές πάντοτε «ναι, άγάπη μου» και ούτε δίνεις πεντάρα για τά λόγια μου.

— Ναι, άγάπη μου. Θέλες τώρα να σοϋ έτοιμάσω να φας; Θα πείνασες. Μιά στιγμή μονάχα ν' αλλάξω.

Και σηκώθηκε, έτοιμη να βγάλη την κοντή πράσινη ζακέττα της και την ακόμα πιο κοντή σκωτσέζικη φούστα της, με τά πράσινα, τά γκριζά και τά καφεδιά καρρώ.

«Αυτό τό άκριβώς τό φουστάνι φορεί και στην φωτογραφία, συλλογίζόταν ο Ζάν. Τά τετραγωνα κουμπιά, τό στενό σκωτσέζικο λιζερέ πάνω στις τσέπες και σπουγιάκα, τίποτε δέν λείπει... Σπουδαία τέχνη ή φωτογραφία!» Και τόν έπιασε τέτοιος θυμός, ώστε, για να μη προδοθή, παρακάλεσε την Μαρσέλ να τόν άφιση μονάχο του για λίγη ώρα...

'Η Μαρσέλ πήρε την φωτογραφία στο χέρι της

'Ενα αίσθηματικό διήγημα της ΚΩΛΕΤ

— Θα ήθελα να κοιμώμουν μισή ώρα πριν από τού φαγητού, είπε.

'Η Μαρσέλ ξαφνιάσθηκε.

— 'Αν κοιμηθής τώρα, είπε, τί θα κάνει τή νύχτα; Θα χάσης τόν ύπνο σου.

— Δέν βαρύνει!... Μιά νύχτα άγρυπνίας λιγώτερο ή περισσότερο, δέν παίζει ρόλο. Αυτό κρατάει όχτώ μέρες τώρα...

— Καλά, φεύγω άφού τό θές. Μόλις έμεινε μόνος, δοκίμασε τό χέρι του και τό πόδι του, που ήταν τελείως καλά, και άνυπομονήσαν για κίνηση και για δράση, όπως αυτός. Χούφτωσε τόν κρικο με τά κλειδιά που ήταν επάνω στο κομοδίνο, άνοιξε τό συρτάρι του, πήρε την φωτογραφία που είχε κόψει από ένα περιοδικό και την ξανακτύπησε για έκατοστή φορά. 'Όχι, δέν έκανε καθόλου λάθος: Σ' αυτήν, φαινόταν ή γυναίκα του, ή Μαρσέλ, που άποχαίρετοσε μ' ένα φίλο κάποιον φαντάρο στον σταθμό του σιδηροδρόμου. 'Από κάτω έγραφε: «Στιγμιότυπον από την άναχώρηση των νέων έπιστράτων για την γραμμή Μαζινώ. 'Όπως βλέπετε, οι φαντάροι δέν φεύγουν παραπονεμένοι...»

«Αυτή είναι! Ξανάπε ο Ζάν, γεμάτος θυμό. Δέν φαίνεται βέβαια τό πρόσωπό της, γιατί τώχει κολλημένο πάνω στο πρόσωπο του έραστού της, άλλ' άναγνωρίζω τό καπέλλο της, τά μαλλιά της, τή ζακέττα της, τή φούστα της, τή σιλουέττα της... Αύριο που θα βγή έξω, θα την παρακολουθήσω χωρίς να με υποπτεύεται και θα διαλευκάνω όλη τή βρωμερή αυτή ύπόθεση...»

— Πέρασαν κάμποσες μέρες, χωρίς ο Ζάν ν' άνακαλύψη τίποτε τό ύποπτο, παρ' όλας τίς έρευνές του. 'Αρχισε να έκνευρίζεται. Και μιά μέρα, δέν μπόρεσε πιά να κρατηθώ κι' έδειξε στη γυναίκα του με προσποιητή ψυχραιμία την ένοχη φωτογραφία.

— Για κύτταξε, τής είπε. Δέν σοϋ λέγει τίποτε αυτή ή καταπληκτική όμοιότης;

'Η Μαρσέλ πήρε την φωτογραφία στο χέρι της, την περιεργάσθηκε με προσοχή και είπε φυσικώτατα:

— 'Αλήθεια!... Είδες τί όμοιότης! 'Εν τούτοις, υπάρχουν και μερικές διαφορές, εξαιρετικά ένδιαφέρουσες για μένα: 'Όταν μου λέγε ή Μοδίστρα μου να ράψω την σκωτσέζικη φούστα μου λοξά, δέν θέλησα να την άκούσω. Κι' όμως, κύτταξε αυτήν εδω την φούστα που έχει τά καρρώ λοξά, τή κομψή που είναι!... Κι' όχι σάν τή δική μου, με όσους καρ...

— Πραγματικά, φηθόρισε ταπεινωμένος. 'Η άγνωστης είναι πολύ πιο...

Αισθανότανε τώρα τόν εαυτό του τρελλό, πλημμυρισμένο από χαρά και ξασφραμένο από τό κδάσταχο βάρος της φρικτής υποψίας. Και έπανέλαθε:

—... 'Η φούστα αυτής της άγνωστης είναι πολύ πιο σίκα... Εγώ, όμως, άγαπώ τό έσέννα...

Μά ή Μαρσέλ δέν κατάλαβε τί έννοούσε!

Ο ΠΡΙΓΚΗΣ ΣΕΡΓΙΟΣ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

29ο

ΤΟΤΕ τί περιμένετε για να κρύνετε τον έαυτό σας! Έκανε η Κα Ντεβαρέν, κερρώνοντας το βλέμμα της στο περίστροφο του πρίγκηψ.

Ο Σέργιος έκανε σαν να μην κατάλαβε τον υπαινιγμό και το βλέμμα που τον συνόδευσε:

— Η Μισελίν, είπε, θα σάς εξήγησε ήδη αρκετά...

— Δεν είδα διόλου την κόρη μου σήμερα, απήντησε απότομα η Κα Ντεβαρέν.

Ο πρίγκηψ κύτταζε την πεθερά του εκπληκτος. Όπως είπαμε, δεν ήξερε την σκηνή μεταξύ Μισελίν και Ζάν, ούτε, φυσικά, και το τί είχαν αποφασίσει οι δύο γυναίκες. Φαντάστηκε λοιπόν, ότι η γυναίκα του τον έκορόιδεψε και το πρόσωπό του έγινε άμέσως κατακόκκινο από το θυμό:

— Κι' αυτή, λοιπόν! Κι' αυτή ακόμη με προδίδει! φώναξε. Πάει καλά. Θα ύπερασπίσω μόνος μου τον έαυτό μου!

Σώπασε για λίγο, και κατόπι κυττάζοντας με βλέμματα γεμάτα μίσος την πεθερά του ρώτησε:

— Τι θέλετε τώρα από μένα;

— Πρώτα-πρώτα, θέλω να σάς κάνω μια ερώτηση, είπε η Κα Ντεβαρέν με τρομακτική ψυχραιμία. Έμεις οι έμποροι, αν τύχη και στραβοπατήσουμε στη δουλειά μας, ρίχνουμε αίμα στον λεκκέ και ο λεκκός φεύγει. Σεις οι ευγενείς τί κάνετε όταν βρεθείτε σε παρομοία περίπτωση;

— Δεν γελιέμαι, απήντησε ο Σέρ-

— Η κόρη μου δεν θα κίνη θήμα από κοντά μου! φώναξε η Κα Ντεβαρέν.

— Τότε θάρθητε και σεις μαζί μας.

— Ποτέ! Έκανε εκτός εαυτής η Κα Ντεβαρέν. Καταλαβαίνω πολύ καλά πού θέλεις να καταλήξεις. Βασίζεσαι σε μένα για να βγής μέσα από τα έρειπια τα όποια συνεσώρευσε, αλλά έπρεσε έξω αυτή την φορά. Δεν θα σε βοηθήσω στο παραμικρό. Ούτε θάρθω μαζί σου, η κόρη μου και εγώ. Δεν έχουμε καμμία διάθεση να κυλισθούμε στο βόρβορο στον

και προτεινοντας το χερι της, έπίεσε την σκανδάλη.

— Τότε, τί θέλετε να γίνει;

— Η Κα Ντεβαρέν πήγε ν' απαντήσει, αλλά εκείνη την ώρα ακούστηκε να χτυπά δυνατά το κουδούνι της εξώπορτας.

Ένα φοβερό κροαίσθημα γέμισε την

ψυχή της Κα Ντεβαρέν. Έμειναν και οι δύο άφωνοι.

Σε λίγο άνοιξε η πόρτα και φάνηκε ο Μαρσάλ. Ήταν τρομερά ταραγμένος. Πλησίασε και είπε κάτι στο αυτί της προϊσταμένης του. Αυτή χλώμιασε απότομα και είπε στον γραμματέα της:

— Καλά, ως περιμένη!

Ο Μαρσάλ έφυγε.

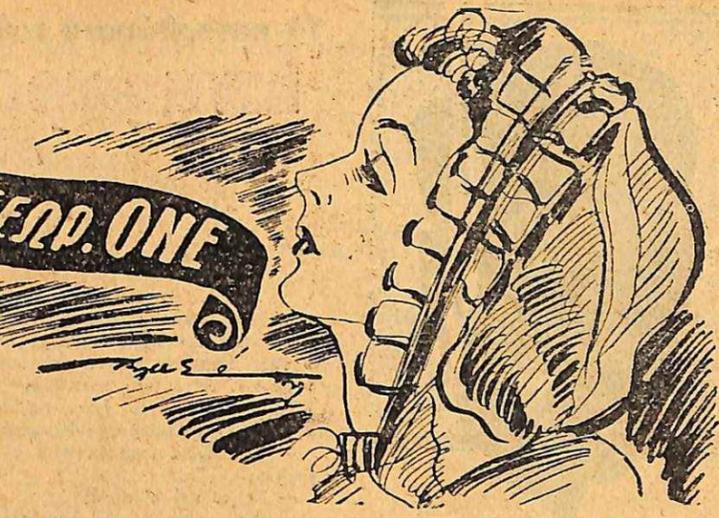
— Θέλεις να ξέρης είπε η Κα Ντεβαρέν πούς ήταν αυτός που χτύπησε πρὸς ὀλίγου την πόρτα μου και βρίσκεται τώρα μέσα στο σπίτι μου; Είναι ο αυτυμόμος της περιφέρειας με τους θράπους του! Ήθελαν να σε συλλάβουν!

Ο Σέργιος έγινε χλωμός σαν το κερί.

Ένα νευρικό ρίγος τον κυρίεψε ξαφνικά και μη ξέροντας πιά ν' έκανε ἄλλα

ΠΑΝΙΝ

ΓΕΡΩ. ΟΝΕ

μονάχα εσεις τον αστυνομικό για πέντε λεπτά!..

— Και αν υπάρχει φρουρός στην πόρτα; παρετήρησε ατάραχη η Κα Ντεβαρέν.

Ο Πανίν έμεινε για λίγο αναποφασιστος γεμάτος άμνηχανία.

— Τότε, είπε σε λίγο, θ' αφήσωμε τα πράγματα να πάρουν το δρόμο τους και σεις... εσεις θα χρησιμοποιήσετε ὄλη σας την έπιτροπή, όλα τα μέσα σας για να με απαλλάξετε. Σας ξέρω καλά, θα τα βγάλετε πέρα... Θα με σώσετε, δεν είναι έτσι; Ω σās καθικετεώ! Μή μ' αφήσετε!.. Θάταν σκληρό!..

Έτρεμε. Την κύτταζε με βλέμματα οίκτου.

— Ο γαμβρός της Κα Ντεβαρέν, δεν θα καθήση ποτέ στο έδωλο του κατηγορουμένου, κι' αν ακόμη έπρόκειτο να άθωωθῆ!

— Τι θέλετε τότε να κάμω; Έκανε ο Σέογιος με παραφορά.

Η Κα Ντεβαρέν δεν απήντησε, αλλά έδειξε με το δάχτυλο το περίστροφο.

— Θέλετε να σκοτωθῶ;! φώναξε ο Πανίν.

Η Κα Ντεβαρέν κούνησε το κεφάλι της καταφατικά.

Ένα σαρκώνιο γέλιο ακούστηκε τότε μέσα στο μικρό δωμάτιο.

— Ω! είπε ο πρίγκηψ, εξακολουθώντας, να γελᾷ. Είναι πολύ άστείο αυτό που μου ζητάτε! Σας βεβαιώ, όμως, ότι δεν θα σάς κάνω τή χάρη. Την ζωή μου την θέλω!..

— Άθλιε! Ξέσπασε η Κα Ντεβαρέν, δεν είσαι λοιπόν, ούτε ένας Πανίν! Οι Πανίν ξέρουν να πεθαίνουν! Άλλά δεν είσαι εσύ Πανίν! Η μητέρα σου είχε απατήσει τον πατέρα σου μ' έναν λακέ του και σύ είσαι ο καρπός του περιφρόμου αυτού ζευγαρώματος!..

— Κυρία! Έκανε ο Σέργιος με κουνιάδο, δεν έγω καιρό για μελοδραματικές σκηνές. Έμένα μ' ενδιαφέρει τώρα να σωθῶ.

Και έκανε ένα θήμα πρὸς την πόρτα.

Η Κα Ντεβαρέν τότε άραξε το περίστροφο και ρίχθηκε μεταξύ του Σεργιου και της πόρτας:

— Δεν θα βγῆς! κραύγασε.

— Τρελλαθήκατε! οβελίαζε ο Σέογιος.

— Σου λέγω πως δεν θα βγῆς!.. Έξαφώναξε η Κα Ντεβαρέν,

— Αυτό θα τὸ ίδουμε!..

Και με μια δυνατή κίνηση ο Σέργιος έσπρωξε την Κα Ντεβαρέν. Αυτή τον κύτταζε με ένα βλέμμα που δεν είχε τίποτε τὸ ανθρώπινο. Και προτεινοντας τὸ ὄπλισμένο χέρι της, έσυρε την σκανδάλη.

Ένας πυροβολισμός αντήχησε και ταυτοχρόνως σχεδόν, ο γδούπος ενός σώματος που έπεφτε.

Η Κα Ντεβαρέν με τὰ μάτια διάπλατα ανοιγμένα από τή φοίχη, αφήκε τὸ ὄπλο να πέση κάτω.

Την ίδια ώρα άνοιξε η πόρτα και μπήκε η Μισελίν κρατώντας στο χέρι την μοιρία εξόφληση, που είχε κατορθώσει να αποπάση από την γεναιοφροσύνη του Καίυρολ. Η νέα γυναίκα μπρὸς στο βέμα που αντίκρουσε έθγαλε μια σπαρτακτική κραυγή και έπρεσε επάνω στο άψυχο, πιά, σώμα του Σεργιου.

Πίσω από την Μισελίν είχε μπῆ ο αστυνομός συνοδευόμενος από τον Μαρσάλ. Ο γραμματέας κατάλαβε άμέσως τί είχε συμβῆ.

Χωρίς να χάση την ψυχραιμία του

στράφηκε πρὸς τον αστυνομικό και είπε:

— Άλλοίμονο, κύριε αστυνόμο, δεν έχετε πιά παρά μια θλιβερή διαπίστωση να κάνετε. Ο πρίγκηψ, τρομοκρατήθηκε μόλις έμαθε ὅτι βρίσκεσθε εδώ, και μολονότι η ύπαρξίς του, δεν ήταν τόσο σοβαρά, έχασε την ψυχραιμία του και αυτοκτόνησε!..

Ο αστυνομικός χαϊρέτησε με σεβασμό την Κα Ντεβαρέν που έσπεχε ακίνητη σαν μαρμαρίνη και είπε:

— Κυρία μου, αποσυρῆτε σās παρακαλώ. Άρκετες συγκινήσεις έπεράσατε. Καταλαβαίνω τὸν πόνο σας. Αν χρειασθῶ πληροφορίες θα μου τις δώση ο κύριος!..

Η Κα Ντεβαρέν προχώρησε τότε αργά-αργά πρὸς την Μισελίν, που ὠλόυζε επάνω από τὸ πτώμα του ανθρώπου που είχε αγαπήσει περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο, και παίρνοντάς την ελαφρά από τὰ χέρια την έσήκωσε την έσφιξε στο στήθος της και την έθγαλε έξω από τὸ δωμάτιο τὸ θανάτου.

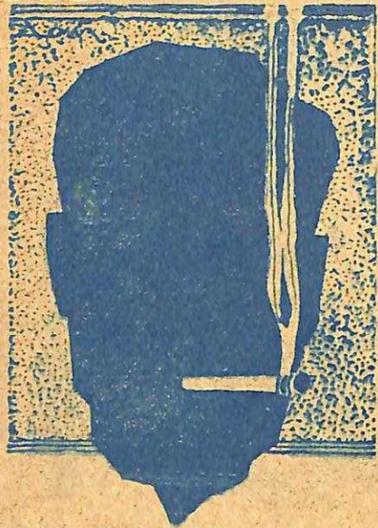
Την είχε ξανακερδίσει.

ΤΕΛΟΣ

ΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ ΤΗΣ ΒΕΡΟΝΑΣ ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

Τὸ τρυφερό ειδύλλιο που ενέπνευσε τὸν Λουίτζι ντὰ Πόρτο, τὴν ποιήτρια Κλίτζια ντὲ Βερόνε, τὸν Ματτέο Μπαντέλο, τὸν Άρθουρ Μπρόουκ, και τέλος τὸν άθάνατο ΣΑΙΚΣΠΗΡ, θα συγκινή αϊώνια κάθε τρυφερῆ καρδιά.

Δέν πρέπει να υπέρξη ανθρωπος πού να μην τὸ δικόση.

Τὰ κατορθώματα του Λωποδύτη Φάντασμα Ένας τρομοκρατημένος κοσμηματοπώλης

Του Χέρμαν Λάντον

« εξαναγκάσω να καταθέσει κάτι υπέρ » της Έταιρίας προς προστασίαν των Ζώων. Εξέρω και κολπάκια που αξίζουν περισσότερο από τις διαρρήξεις μου. Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα».

— Στά άλλα επισκεπτήριά του τί σας γράφει;

— «Ό,τι και σ' αυτό!»
— Χμ... Δεν χωρεί αμφιβολία πως ο σατανάς αυτός κάτι σκέπτεται να επιχειρήσει εναντίον της περιουσίας σας.

— Σας θεβαίω, ινσπέκτωρ, πως έχω κυριολεκτικά τρομοκρατηθῆ!

— Δεν πρέπει! Αυτό άλλως τε επιζητεί να κάνει, στέλνοντάς σας αυτά τα επισκεπτήρια ο σατανάς: Να σας τρομοκρατήσει! «Ε! Λοιπόν, δεν θα επιτύχη τίποτα! Σκέφθηκα πολύ την περίπτωσή σας ερχόμενος και καλύτερωνα το αγέδιό μου από αυτή τη στιγμή... Είμαι υπάλληλος σας για όλο τον κόσμο! Έχετε εμπιστοσύνη στον υπάλληλό σας;

— «Απόλυτη».

— Από αυτή την στιγμή είμαι συνάδελφός σας! Θα μεταμφιεσθώ και δεν θα κάνω δόγμα από το κατάστημά σας. Θα φθάσω μόλις θα ανοίξετε και θα φεύγω μετά το κλείσιμο! Την νύχτα, φαντάζομαι πως δεν θα επιχειρήσει διάρρηξη. Είμαι καλά πληροφορημένος ο σατανάς: Γνωρίζει ότι αν επιχειρήσει να ανοίξει την πόρτα ή το χρηματοκιβώτιο, θα πέσει ή λεκτροβλήκτος. «Ό,τι επιχειρήσει, θα το επιχειρήσει μέρα μεσημέρι! Θα με βρῆ εδώ όμως! Ούτε λέξη παρακαλώ σε κανέναν από τους γείτονάς σας καταστηματάρχας! Θα διαδώσετε μόνο πως προσλάβατε στην υπηρεσία σας και άλλον υπάλληλο! Και αν κανείς στο πρόσωπο τού νέου σας υπάλληλου αναγνωρίσει τον ινσπέκτωρ Σούμερ, στην τιμή μου θα πρέπει να είναι εξαιρετικά ανοιχτομυατής!

— «Πηγετε κανένα καθαρότη;» «Α! Νά ένας!»

Και ανοίγοντας ένα μικρό θαλιτσάκι, προχώρησε χαμογελώντας προς τον καθαρότη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΕΝΑΣ ΣΟΒΑΡΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ

Όστερα από μία ώρα, ένα πολυτελέστατο ιδιωτικό αυτοκίνητο σταματούσε μπρός στην πόρτα του δαμανοπωλείου και ο σωφός, φορώντας μιάν ώραία λιβρέα, πήδησε και άνοιξε την πορτούλα του, κρατώντας το पहλίκι του στο χέρι του.

Ένας ηλικιωμένος άνδρας με κάτασπα μαλλιά και χονδρά γυαλιά σε πλατινένιο σκελετό, κατέβηκε με κόπο από το αυτοκίνητο στριβόμενος σε δεκαεννιά. Τό δεξί του πόδι ήταν λυγισμένο στο γόνατο σύμφωνα να είχε πάθει αγγόλιωση. Ένα ξύλινο πόδι, εφαρμοσμένο στο γόνατό του, υποβοηθούσε τις πατερίτσες του. Φαινόταν ωστόσο αρκετά ζω-

ηρός παρά την πάθησή του. Ένα κάτασπρο μουστάκι στριμμένο α λά Κάιζερ και ένα λεπτό άσπρο γενάκι έδιδαν στο ροδοκόκκινο πρόσωπό του, τό ύφος στρατιωτικού.

Ο Ζιντόρ Πόουερ και ο υπάλληλός του έσπευσαν με προθυμία προς προύπαντησή του ενώ ο ινσπέκτωρ Σούμερ, φορώντας μιά πυροζάνθη μακριά γενειάδα που του σκέπαζε λαιμό, κολάρο και λαιμοδέτη, παρακολουθούσε την σκηνή από τη θέση του, πίσω από μιά χρυστάλληνη προθήκη.

Τόν φίλιτο λόρδο! Έκαμε χαρούμενος ο Ζιντόρ Πόουερ, πού, αφού του έσοιζε τό χέρι, έποιοθήτηεν ένα κάθισμα κοντά σε μιά προθήκη. Καθιστε παρακαλώ. Νά μιά εύχάριστη έκπληξη!

— Από νέος, συνήθισα να μην αλλάζω προμηθευτήν ο οποίος μιά φορά με εύχαρίστησε.

— Τῆς ἄρσεσε τό κολλιέ τῆς θυγατρῆς σας;

— Ήταν δυνατό να μη τῆς ἄρσει;

— Πιστέψτε με, λόρδε μου, ότι από τό κολλιέ ἔκείνο δέν κέρδισα. Μοῦ εἶχε στοιχίσει 360 λίρες και σᾶς τό ἄφησα γιά 400.

— Κερδίσατε, 40 λίρες! Τό θεωρεῖτε μικρό κέρδος;

— Τό θεωρῶ μάλλον ζημία λόρδε μου! Γιά σκεφθήτε! Τό κολλιέ ἔκείνο ἔμεινε τρία ὀλόκληρα χρόνια στήν βιτρίνα μου! Πελάται σάν εἰσᾶς, ἀτυχῶς δέν ἔχω πολλούς! Ἐπὶ τρία χρόνια εἶχα σκληρωμένες 300 λίρες! Βρίσκατε πως κέρδισα πουλώντας τό 400;

— Όχι εἰθαια. Κερδίσατε ὅμως, ἄρχε-τά ἕνα μήνα κατόπι, ἔταν μοῦ πουλήσα-τε γιά 500 λίρες τᾶ σκουλαρίκια που πρόσφερα στή λαϊδή ἐπὶ τῆ τριακοστή ἔ-πετειῶ τῶν γάμων μας.

— Ό! Σᾶς θεβαίω πως ἄλλος δέν θᾶ σᾶς ἄφηνε τᾶ σκουλαρίκια ἔκείνα κά-τω τῶν 600 λιρῶν!

— Αὐτό ἂν θέλω τό πιστεύω, μίστερ Πόουερ! Ὅπως ἄποτε, ἔμεινα πολύ εὐ-χαριστημένος και τίς δυῶ φορές και, νά που σᾶς θυμήθηκα πάλι.

— Τιμή μου λόρδε! Ἐπείστερε ή θυ-γάτηρ σας ἀπό τό ταξίδι τοῦ μέλιτος;

— Ἐπιστρέφει σέ δεκαπέντε μέρες. Θα φθάσει στό Λίθερπουλ τήν παραμονή τῶν γάμων τῆς ἀδελφῆς τῆς.

— Α! Παντρεύετε και τήν ἄλλη σας κόρη;

— Τήν τελευταία που τήν ἀγαπῶ πε-ρισσότερο ἀπό ὅλες. Γι' αὐτό και με βλέ-πετε στό Λονδίνο. Ἦλθα γιά τᾶ ἀπα-ραίτητα γαμήλια δῶρα! Και ὅπως βλέ-πετε... ἦλθα κατ' εὐθειαν στό κατάστη-μά σας.

— Τιμή μου λόρδε...

— Βλέπω ὅ,τι ἔχετε και ἄλλον υπά-λληλο! ἔκαμε οἰκνοντας μιά ματιά πρὸς τό μέρος τοῦ Σούμερ.

— Όχι.
— Πῶς ὄχι; Ὁ κύριος αὐτός με τᾶ γένεια;

— Εἶναι παλῆος υπάλληλός μου. Ἐτυ-χε νά μη βρίσκαται κατᾶ τίς δυῶ πρώτες σας ἐπισκέψεις στό κατάστημά μου. Δεν εἶναι ἐπὶ τῆς πωλήσεως. Εἶναι εἰδικός στό μαργαριτάρια.

— Α! Δείξατέ μου λοιπόν ἔτι κατᾶ τήν γνώμη σας μπορῶ νά προσφέρω στήν πιῶ χαϊδεμένη ἀπό τίς κόρες μου γιά τούς γάμους τῆς.

Ο κοσμηματοπώλης ἀράδιασε στό κρύ-σταλλο τῆς προθήκης του ὅ,τι τό πιῶ θα-ρύτιμο διέθετε και ἔστερα ἀπό λίγο, ὁ λόρδος διάλεγε ἕναν κολλιέ 600 λιρῶν.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτό θᾶ τήν εὐ-χαριστήση.

Και λέγοντας, ἔβγαλε ἀπό τήν τσέπη του ἕνα παραφουσκωμένο πορτοφόλι και μέτρησε 6 χαρτονομίσματα τῶν 100 λι-ρῶν.

Ο Σούμερ ἀπό τήν θέση του ἀναστέ-ναξε βλέποντας ἔκείνο τό πορτοφόλι και ἕνα μονόπετρο σάν φουτουόκι, που λυμ-ποκοπούσε στόν παράμεσο τοῦ λόρδου.

— Νά τό στείλατε παρακαλῶ στό ξε-νοδοχεῖο μου. Στό «Μάξεστικ».

— Ποιά ὄρα θᾶ εἰσθε ἐκεῖ γιά νά τό παραλάβετε;

— Ἀσφαλῶς θᾶ εἶμαι κατᾶ τό μεσημέ-ρι. Θα ἦθελα και κάτι ἄλλο... Ἦλθα δέν ξέρω ἂν θᾶ μπορέσετε νά με ἱκανοποιή-σετε.

— Τί λέτε λόρδε! Νόμος τοῦ καταστή-ματός μου εἶναι ἡ ἱκανοποίηση και τῶν ἰδιοτροπιῶν ἀκόμη ἕνός πελάτου ὅπως σᾶς.

— Ἄν εἶναι ἔτσι... Νά τί θᾶ ἦθελα...

Ο νέος που παίρνει τήν τελευταία μου κόρη, εἶναι ἕνα χρυσό παιδί, ἀνηψιός τοῦ τελετάρχου τῆς Βουλῆς τῶν Λόρδων! Καταλαβαίνετε! Τόν μεγάλωσε και τόν πεδύδασε ὁ θεῖος του τελετάρχης! Θα ἦ θελα λοιπόν, νά κάνω κάτι που νά εύχα-ρίστησει και τήν κόρη μου και τόν γα-μβρό μου και τόν τελετάρχη.

— Πάντα γεννιόδωρος ὁ λόρδος!

— Μοῦ μένουν τόσα λίγα χρόνια νά ζήσω και ἔχω τόσα πολλά! Τί θᾶ τᾶ κά-νω; Μαζί μου στόν τάφο δέν θᾶ τᾶ πάρω-θε! Παράτησα λοιπόν ὅτι ὅλα τᾶ θέβαια! Παράτησα τῶν τελετάρχου εἰ-πετροδία τῆς στολής τοῦ τελετάρχου εἰ-να ψεύτικα. Θα ἦθελα νά τοῦ δωρίσω νά στολή. Όχι ὅμως, πολύ ἀκοιδή. Μιά μιά στολή. Ὁχι ὅμως, πολύ ἀκοιδή. Μιά μιά στολή. Ὁχι ὅμως, πολύ ἀκοιδή. Μιά μιά στολή. Ὁχι ὅμως, πολύ ἀκοιδή.

— Πῶς ὄχι; Ἐγὼ τᾶ καλλίτερα σγέ-δια! Σέ μιά ἑβδομάδα τό πολύ, δηλαδή τήν ἐγγυμένη Δευτέρα, θᾶ εἶναι ἔτοιμα!

— Ας ποῦμε τήν Τετάρτη, Σύμφω-νοι;

Ο κοσμηματοπώλης πῆρε τό μολύβι του, ἔκαμεν ἕνα πρόχειρο λογαριασμό και ἔπ...

— Σύμφωνοι. Θα σας στοιχίσουν ὁ-μως, ἡ στολή, ἡ ἑβέννη ράβδος και τό τρικαντώ, 2.700 λίρες. Ἡ διαφορά δέν εἶναι μεγάλη. Τό τρικαντώ και ἡ ράβδος θᾶ πάρουν τόσα διαμάντια!

— Ας τήν μοιράσουμε λοιπόν! Θα σᾶς δώσω 2.600 λίρες.

— Ό! Λόρδε! Γιά 100 λίρες! Ας τίς...

μοιράσουμε κι' αὐτές! Θα μοῦ δώσετε 2.650 λίρες!

— Τήν Τετάρτη ὅμως, θᾶ εἶναι ἔ-τοιμη!

— Σύμφωνοι.

— Θέλετε προκαταβολή;

— Ἄσπειο πράγμα! Ἀπό σᾶς θᾶ ζητή-σω προκαταβολή; Θα τᾶ στείλω και αὐ-τά στό ξενοδοχεῖο σας;

— Όχι. Θα πᾶσω ὁ ἴδιος τήν Τε-τάρτη νά τᾶ δῶ και νά τᾶ πληρώσω και κατόπιν θᾶ μοῦ τᾶ στείλατε.

Μ' αὐτές τίς λέξεις, ὁ λόρδος χαιρέ-τισε και βγήκε συνοδευόμενος ὡς τό αὐ-τοκίνητό του ἀπό τόν Ζιντόρ Πόουερ και τόν υπάλληλό του.

— Ποῖος ἦταν ὁ λόρδος; ρώτησε σέ λίγο ὁ ινσπέκτωρ Σούμερ.

— Ο καλλίτερος παλάτης τοῦ κατα-στήματος! Εἶναι ὁ λόρδος Ἐρικ Ἄου-ταμπτον τοῦ ναυαρχείου. Ένα θραῦσμα ὀδίδος κατᾶ τήν ναυμαχία τοῦ Σκαγερά-κι, τοῦ ἔσπασε τό πόδι ἀπό τό γόνατο. Μένει στό Λίθερπουλ ἀλλά ὅταν ἔρχεται στό Λονδίνο, εἶναι ἀδύνατο νά μην ἄγο-ράσει κάποιο κόσμημα ἀπό τό κατάστημά μου. Εἶναι ἕνας ἀπό τούς πολυκατομυ-νούχους μας! Δέν εἶδατε; Νά δωρίση μιά στολή, μιά ἑβέννη ράβδο και ἕνα τρι-καντώ στόν τελετάρχη τῆς Βουλῆς τῶν Λόρδων!

— Αφού ἔχει τόσα πολλά! Ὅποιος τᾶχει τόσα, τᾶ πετάει!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ο ΣΟΥΜΕΡ.. ΤΡΕΛΛΑΙΝΕΤΑΙ!

Τήν προσδιορισμένη μέρα, ὁ κοσμημα-τοπώλης περιμένα με αυσιπομνησία τόν λόρδο Ἐρικ Ἄουταμπτον, ὁ ὁ-ποῖος ἔφθασε κατᾶ τίς ἑπτᾶ τό βράδυ.

Με τήν ἴδια προθυμία τόν ὑποδέχθησαν και σέ λίγο, ὁ κοσμηματοπώλης τοῦ ἔ-πεδείκνυε θρημαστικά μιά βουινιά και παντελένια θουμασία στολή τελετάρχου, μιά ἑβέννη θουμασία ράβδο πλουμισμένη με ρουμπίνια και σμαράγδια και ἕνα τρι-καντώ που λαμποκοπούσε.

— Σᾶς ἀρέσουν;

— Ἀρκετά. Ἐλπίζω νά ἀρέσουν σέ ὁ-λους.

— Α! Ὅσο γι' αὐτό δέν χωρεῖ ἀμφι-βολία.

Ο λόρδος ἔβγαλε τήν παραφουσκωμέ-νη πορτοφόλια του και, χωρίς νά ἀποσπά-ση τό βλέμμα του ἀπό τήν στολή, πρό-

σθεσε με τόν φυσικότερο τρόπο.

— Δείξτε μου και τίποτα κοσμήματα γιάτι ἔχω νά κάνω και ἄλλα ἀρκετά δῶρα...

Τρίβοντας τᾶ χέρια του ἀπό χαρά και τήν ἐλπίδα μεγάλων κερδῶν, ὁ κοσμη-ματοπώλης ἄρχισε νά ἀραδιάζει στό κρύ-σταλλο τῆς προθήκης του ὅ,τι τό πιῶ θα-ρύτιμο εἶχε, ἐνῶ ὁ λόρδος τόν ἀκούγε νά λέη, σάν ἀφηρημένος, σάν τό μυαλό του νᾶτρέχε ἀλλοῦ, παίζοντας στά δάκτυλά του τήν παραφουσκωμένη πορτοφόλια του.

Εαφνικά, τό βλέμμα τοῦ λόρδου καρ-φώθηκε στόν Σούμερ.

— Τί κυτᾶζετε λόρδε; ἔκαμε σάν παραξενευμένος ὁ Ζιντόρ Πόουερ.

— Τόν υπάλληλό σας ἔκείνον. Τόν εἰ-δικό τῶν μαργαριτῶν!

— Ε; Τί τό ἀξιοπερίεργο τοῦ βρίσκε-τε;

— Μιά καταπληκτική ὁμοιότητα με τόν τελετάρχη! Τό ἴδιο ἀνάστημα, τό ἴδιο πάχος, τᾶ ἴδια πυροζάνθη γενειά!

— Τί σὺμπτωσης!

— Πραγματικά καταπληκτική σύμ-πτωσης! Θα ἦταν δυνατό... δέν τολμῶ νά ἐκφρασθῶ...

— Λέγετε, λέγετε λόρδε! Τό κατᾶστη-μά μου εἶναι πρόθυμο γιά τήν ἱκανοποίη-ση και τῶν ἰδιοτροπιῶν ἀκόμη ἕνός κα-λοῦ πελάτου.

— Δέν πρόκειται περὶ ἰδιοτροπίας... Θα γελᾶστε ἔσως με τήν... πως νά τήν ποῦμε... με τήν παράξενη ἰδέα που μοῦ ἦλθε!

— Λέγετέ την ὠστόσο...

— Θα ἦταν δυνατό νά τόν παρακαλέ-σετε, νά φορήσει τήν στολή... γιά νά δῶ πῶς θᾶ πηγαίνει στόν τελετάρχη;

— Μμμμ... Γιά νά τόν παρακαλέσω...

Και ὁ κοσμηματοπώλης πλησίασε τόν Σούμερ και ἄρχισε νά συνομιλῆ μαζί του με χαμηλή φωνή. Στήν ἀρχή, ὁ Σούμερ στραβομουτσούνασε λίγο ἀλλά στό τέλος ἔξέσπασε σέ ἕνα ἤγερτο γέλιο.

— Ὑστερα ἀπό λίγο, ὁ ινσπέκτωρ Σού-μερ ἔβγαινεν ἀπό τό ἰδιαιτερο γραφεῖο τοῦ Ζιντόρ Πόουερ, φορώντας τήν βουσι-νιά και παντελένια στολή, κρατώντας στό χέρι του τήν ἑβέννη ράβδο και φο-ρώντας στό κεφάλι του τό τρικαντώ που λαμποκοπούσε ἀπό τᾶ διαμάντια!

Δέν πρόφθασε ὠστόσο νά κινή λίγα βήματα, ὅταν ἔγινε κάτι τό ἀπρόοπτο!

Ο υπάλληλος του κοσμηματοπωλείου έφριξε μιά φιλόπονη ματιά.

Ο Ζιντόρ Πόουερ δεχόταν κατόπι του και όρμητικά την παραφουσκωμένη πορτοφόλα του λόρδου, ο υπάλληλος έπαιρνε ένα μακροβούτι ως το ιδιαίτερο γραφείο όπου σταμάτησε προσκρούσας με το κεφάλι του στον τοίχο και ο λόρδος, πετώντας πατερίτσες και ξύλινο πόδι, βούτσπε τα άρραδιασμένα κοσμήματα και με δυο σάλτους πηδούσε στο αυτοκίνητό του που άπομακρύνθηκε με την μεγαλύ- τερή του ταχύτητα.

Ύστερα από μισό λεπτό, έδωγαιεν έ- ξαλλος ο Σούμερ από το κατάστημα, ντυ- μένος τελετάρχης, με την εδένηνη ράβδο και με το τρικαντώ στο κεφάλι και, με μεγάλες χειρονομίες προσπαθούσε να κυ- νηγήσει το αυτοκίνητο κραυγάζοντας:

— Πιάστε τον! Κλέφτης!

— Άλλες φωνές ώστόσο άντήχησαν ξοπί- σω του:

— Ένας τρελλός! Ένας τρελλός! Πι- άστε τον πριν κάνει καμιά τρέλλα!

Δεκάδες ανθρώπων κύλωσαν τον έ- ξαλλο Σούμερ, τον άρπαξαν και τον ξα- νάφεραν σηκωτό στο κοσμηματοπωλείο, όπου τρώμαζε να τους πείσει... πώς δεν ήταν τρελλός!

Ο Ζιντόρ Πόουερ είχε πέσει σαν πα- ράλυτος επάνω σε ένα φωταίγ όπου επρό- φερε άκαταλαβίστικες φράσεις!

Άφοίζοντας, θλασφρώνοντας, ο ίνσπ- κτωρ Σούμερ σήκωσε από γάμω το πορ- τοφόλι, το άνοιξε και έβγαλε από μέσα άποκόμματα εφημερίδων και ένα έπισκε- πτήριο που το διάβασε σφίγγοντας τη γροθιά του:

α' Αρχικατεργάχη, Ζιντόρ Πόουερ,

» Όσα μου πούλησες τα πούλησα την ίδια ώρα με μικρή ζημία. Στη στολή » γύρεψες να με γελάσεις. Δεν άξίζει πε- » ρισσότερο των 900 λιρών! Τώρα, αν » θέλεις τα κοσμήματά σου, κατέθεσε το » δέκατο της άξιας των ύπερ του τα- » μείου χηρών πολέμου. Πολλές χήρες » πέταξες στους δρόμους. Δίκαιον λοιπόν » είναι να έπωφεληθούν οι χήρες πολέ- » μου και όχι τα ζώα, από αυτό το κα- » τέρημά μου. Φιλώ εύσεβάστως το » χέρι του Σούμερ, του όποιου ζητώ την » εύλογία. α' Ο Λωποδύτης-Φάντασμα!

— Τί μου λές! Έκαμε το ίδιο βράδυ κα- τάπληκτος ο άριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ τρώγοντας με τον φίλο του Σούμερ στην «Δέσχη των Ζωοφίλων». Σού σκάρωσε αυτό το μακακαλικι; Μά είναι θαυμά- σιο!

— Βρίσκεις; Και το χειρότερο ξέρεις ποιά είναι; Άναγκάσισα δυο από κείνους που γκάϊζαν: α' Ένας, τρελλός! Ένας τρελλός!

— Ναι; Ποιοί ήταν;

— Ο Τάσο-Τσάν και ο Νικόλες! Τί να πώ ώστόσο στους ήλιθιους εκείνους που με πήγαν σηκωτό και με έμπόδισαν έτσι να τον πιάσω! Άλλά τί; Με χορτοφα- γία θα την περάσουμε άπόψε;

— Μπριζόλες ήθελες να σου σερβίρουν στη «Δέσχη των Ζωοφίλων»;

— Όχι, άδελφέ!...

HERMAN AANTON

Άπόδοσις: ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ (Άπαγορεύεται η άναδημοσίευσις).

Αμερικανικά

Στις Ένωμένες Πολιτείες είναι ά- πηγορευμένο ν' αναπτύσσον τ' αυτο- κίνητα μεγαλύτερη ταχύτητα από 85 χιλ. την ώρα όποιοδήποτε δρόμο κι' αν διαβαίνουν. Κόκκινα και πράσινα διαδοχικώς φώτα κανονίζουν παντού την κυκλοφορία. Και στους πιδ έρη- μικούς δρόμους, τ' αυτοκίνητα στα- ματούν στο κόκκινο σινιάλο, που ση- μαίνει αστόπ ε σ τ ω κι' αν δεν ύ- πά ρ χ ε ι κανένα έμπόδιο για να προ- χωρήσουν, και ούτε άλλο αυτοκίνητο που να πρόκειται να περάσει από τον διασταυρούμενο δρόμο. Στην Νέα Υ- όρκη είναι σπάνιο το φαινόμενο να παραβιάσει ένας σωφέρ το σινιάλο. Άν υποπέσει τρείς φορές σ' αυτό τή παράπτωμα του πέρνουν την άδεια.

Είναι σφάλμα να νομίζουμε ότι στις άμερικανικές πόλεις, ή νυκτερινή ζωή είναι παντού ζωηρή. Έκτος από το Μπροντγουάϊ, στις περισσότερες πό- λεις κάθε κίνηση παύει από τις 9. Ο κόσμος κοιμάται, και πολύ λίγοι ξε- νυχτούν.

Γενικά ο Παλιός Κόσμος πιστεύει ότι οι Άμερικανοί πολυεκατομμυριού- χοι είναι αυτοδημιούργητοι.

Και όμως, σήμερα οι Άστορ, Γκούλντ, Οβίντεϊ, Βαντερμπιλντ, Ροκ φέλερ, Μέλλορ, Μόργκαν, και μερικοί άλλοι έκληρονόμησαν τα εκατομμύ- ριά των.

Παρά την κατάργηση του νόμου τής άπαγορεύσεως των οϊνοπνευματω- δών ποτών σε πολλές πολιτείες τής Άμερικής εξακολουθεί ν' άπαγορεύε- ται ή χοψίσις μερικων «δυνατών» πο- τών. Και ή αστυνομία καταδιώκει αυ- τήν τούς παραβάτας.

Οι Άμερικανοί δεν είναι τόσοσ φί- λαθλοι όσον πιστεύεται. Υπάρχουν πολλοί πρωταθληταί, αλλά ή άθλητι- κή ζωή γενικά είναι μετρια. Υπάρ- χουν περισσότεροι θεαταί των ά- θλητικων άγωνισμάτων, παρά πραγμα- τικοί φίλαθλοι επιδιόμενοι στα- σπό.

Ένας δημοσιογράφος στην Ουάσιγ- κτων, στοιχηματίας κάποτε, έτι ήταν δυνατόν να βρη στις Ένωμένες Πολι- τείες άνθρωπος που θα υπέγραφον ό- ποιο α δ ή πο σ ε α ι τ η η άπευθυνο- μένην στην Κυβέρνηση, όσο παράδοξο κι' αν ήταν το περιεχόμενό της. Πρά- γματι μετά τρείς μήνες παρουσίασε μιάν αίτηση με πολυαριθμους υπογρα- φές που ζητούσε να χορηγηθή σύντα- ξις στην χήρα του... άγνωστου στρα- τιώτου.

Έκατοντάδες άνθρωποι είχαν προ- θυμοποιηθή να την υπογράψουν!

Τό πόδι του Βύρωνος

Όλοι μας ξέρουμε ότι ο λόρδος Βύρων, ο μεγάλος ποιητής και φιλέλληνας, κούτσαινε λίγο από το ένα πόδι, κα- νείς όμως, ως τώρα δεν ήξερε από ποιά Ρώτησαν κάποτε την μητέρα του, ή ό- ποία έβεβαίωσε β.τι ήταν το δεξί, οι φί- λοι όμως, του Βύρωνος, αυτοί δηλ. που τον είχαν σχετισθή ήταν ζούσε, ισχυρί- ζοντο ότι ήταν το άριστό. Το πρόβλημα έτσι παρέμεινε άλλο.

Περίεργοι όμως, οι Άγγλοι, άνωρωποι που δεν έννοούν να αφήσουν τίποτε ανε- ξήγητο, και άνεξακριβώτο, άπεφάσισαν να εξακριβώσουν ποιά από τα δυο πό- δια του ένδοξου ποιητού ήταν έλαττωμα- τικό.

Πήγαν, λοιπόν στο Χάινελλ Τόρκαρντ όπου στας 16 'Ιουλίου 1824 είχε ταφή ο Βύρων, μεταφερόμενος από το Μεσολόγ- γι, και άνοιξαν με σεβασμό τον τάφο του. Ύστερ' από επισταμένη μελέτη των όστων των δυο ποδιων, από ειδικούς και όρθοπεδικούς γιατρούς, εξακριβώθη ότι ή μητέρα του Βύρωνος είχε δίκχο: ο ποιητής εκούτσαινε από το δεξί του πόδι.

Έτσι έλύθη και το ζήτημα αυτό.

Σημειώστε ότι ή μικρή αυτή άναπηρία αν δεν έμπόδιζε τον ποιητή να γίνη έν- δοξος, στάθηκε έντούτοις ικανή να του δηλητηριάσει την ζωή, να τού άλλέξη τον χαρακτήρα και να έπιδράση καταστρεπτι- κά—λένε οι ειδικοί— και στο πνεύμα του. Άλλοιώς ο ποιητής θα έγραφε και άλλα πιο σπουδαία μεγαλοουργήματα.

Πάντως, όμως, δεν τον έμπόδισε τον Βύρωνα, ωραίος όπως ήταν, να έχη κα- τακτήσεις και επί πλέον να εινε σπουδαί- ος κολυμβητής. Άν ζούσε σήμερα, θα ήταν ένας από τους μεγαλείτερους οέ- κορντμαν τής κολυμβήσεως.

Πραγματικά, στας 3 Μαΐου 1810, περνούσε κολυμβώντας, μέσα σε μιá ώρα, τα στενά των Δαρδανελλιων, επαναλαμ- βάνοντας έτσι τον άθλο του Λεάνδρου, που έρωτευμένος με την ίεραία τής Ά- φοροδίτης 'Ηρώ, ξεκινούσε κάθε βράδυ ά- πό την Άβυδο για να εφθάση στη Σησό και να πείση στην άγκαλιά της άγαπημέ- νης του.

Ένα βράδυ, όμως, το ρεύμα ήταν όρ- μητικώτερο και παρέσυρε τον άτυχο Λέ- ανδρο στον βυθό. Πράγμα το όποιο δεν έπαθε ο Βύρων, με όλη του την άνα- πηρία.

Επίσης στα 1818 συνηγωνίσθη στην Βενετία—με τον επίσης χαλό 'Ιταλό δι- πλωματικό Μιγκάλδο, περώνοντας το Δίν- το ως το Κανάλε-Γκράντε. Κολύμβησε επί πέντε ώρες και νίκησε με διαφορά 500 μέτρων τον αντίπαλό του.

Τέλος ο λόρδος Βύρων, κατέπληξε και τους Πορτογάλους περώνοντας με το κολυμβήμα, τον έπικίνδυνο για την όρμη- του, ποταμό Τάγο. Όστε, όπως βλέπετε, ο χαλός ποιητής δεν ύστέρησε ούτε στην κολύμβηση άλλ' ούτε και στις άθλητικές έπι- δόσεις.

ή Νοσοκόμος

Άγγλική αυτότελής
νουβέλλα
του
Π. ΓΚΙΝΣΟΝ

Η Κίττυ άπεφάσισε να γίνη νο- σοκόμος, επειδή της πήγαινε βμορφα ή στολή.

—Χρυσή μου, είσαι ένας σω- στός άγγελος μ' αυτή την λευκή και γαλάζια ένδυμασία, της είχαν πη οι φιληνάδες της, το βράδυ που παρου- σιάστηκε με στολή νοσοκόμου στον χορό μεταμφιεσμένων, στο σπίτι των Κωθραϊτ. Θα έπρεπε να γίνης νοσοκόμος... από κοκεταρία!

Η Κίττυ συμφωνούσε με την γνώ- μη τους. Και την νύχτα εκείνη, ή μάλλον τα ξημερώματα, όταν επέ- στρεψε στο σπίτι της, εύτυχής και γελαστή από τις φιλοφρονήσεις και τον θαυμασμό του Φρέντ, ή νέα στά- θηκε μπροστά στον καθρέφτη της παρατήρησε με προσοχή το τασιπί- νικο προσωπάκι της που το πλασιώ

ναν τόσο βμορφα οι κολλαριστές πτυχές της λευκής σκούφιας της και ίκανοποιημένη, χαμογέλασε στον έ- αυτό της:

—Δεν είναι κακή ιδέα, μουμού- ρισε με ήρεμο ύφος, δηλαδή, αν πο- τέ μου τύχη ή ανάγκη να έργασθώ...

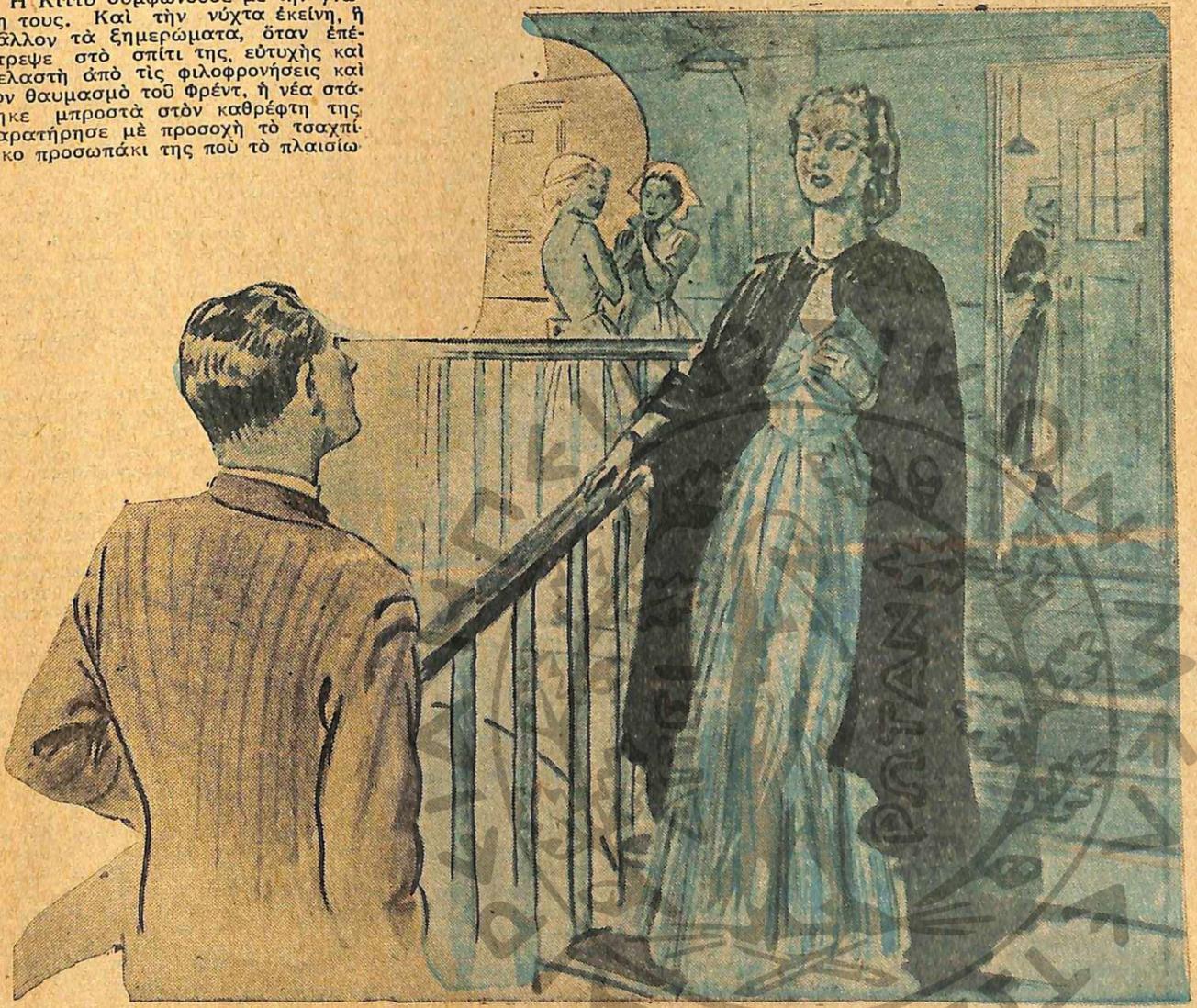
Τέτοια πιθανότης δεν ύπήρχε φυ- ρα τόν γάμο. Φαινόταν ίκανοποιημέ- νος με την φιλική συντροφιά της

μιá άόριστη όνομασία που καλύπτει πλήθος προσόντων και άμαρτιων. Η ζωή για την Κίττυ ήταν χαραγμένη μ' ένα δλόχρυσο κεφαλαίο Z, από την στιγμή που γεννήθηκε. Ο Φρέντ της έλεγε ότι οι Μοίρες την είχαν προκίσει μ' όλα τα άγαθά τοδ κό- σμου.

Η Κίττυ δίπλωσε προσεκτικά την λευκή και γαλάζια στολή, την έ- κρυψε σ' ένα συρτάρι και κάθε άνοι- ξη, με το γενικό συύρισμα των ντουλαπιων, τινάζόταν, διπλωνόταν και κρυβόταν πάλι με την σχετική ναφθαλίνη, ώστόσο μιá μέρα, ή κα- μαριέρα ζήτησε την άδεια να την φορέση για να έπίδειξη μ' αυτήν στον καλό της. Το άποτέλεσμα ή- ταν, ότι ή μικρή καμαριέρα έπέστρε- ψε στο σπίτι με το δακτυλίδι της μνηστείας στο χέρι της.

—Νά λοιπόν που φέρνει γούρι, σκέ- φθηκε ή Κίττυ, καθώς τοποθετούσε την στολή στη συνηθισμένη θέση της. Ίσως, αν με καλέσουν εφέτος σε κανένα χορό μετεμφιεσμένων και τύχη να βρεθθ ή Φρέντ εκεί...

Ο Φρέντ, για να πούμε την αλή- θεια, δεν είχε σκεφθ ή άκόμα σοβα- ρά τόν γάμο. Φαινόταν ίκανοποιημέ- νος με την φιλική συντροφιά της

Η Κίττυ άντάμωσε το γαστρό στη σκάλα

Ηνσοκόμος

Κίττυ, με τις έκδρομες που έκαναν μαζί, με το να χορεύει μαζί της ως τα ξημερώματα, να την συνοδεύει ως το σπίτι της και να της πέρνει κανένα φιλί. Ήταν από τους νέους εκείνους που κάθε κορίτσι ονειροπολεί να συναντήσει, και σπανίως βρίσκονται. Η Κίττυ ήταν τρελλά έρωτευμένη μαζί του εδώ και τέσσερα χρόνια, και είχε άρχιση ν' απελπίζεται. Και τί δεν είχε η Κίττυ; Χρήματα αρκετά, ώστε να κινήσει την επιθυμία κάθε νέου να την πάρει υπό την προστασία του. Όμορφιά, χάρη, γοητεία και κομψότητα. Στις κοσμικές συγκεντρώσεις, στις λέσχες, στα κέντρα, οι νεότεροι ξεπερνάν την φωτογραφία της και της ζητούσαν συνέντευξη. Κάποτε της πρότειναν να γίνει Πρόεδρος μιάς "Οργανώσεως για τα οικιακά ζώα από τα όποια ήθελαν ν' απαλλαγούν οι κύριοί τους" για διαφόρους λόγους. Οι φίλοι της γελοούσαν με τα νέα αυτά καθήκοντα που είχε αναλάβει.

Κατόπιν, η Τύχη βαρέθηκε φαίνεται να φροντίζει ολοένα για την Κίττυ, το φύλλο άλλαξε και η Κίττυ γνώρισε την άλλη όψη της ζωής.

Ξαφνικά, ο πατέρας της έπαυσε να είναι «ένα σημαίνον πρόσωπο στην αγορά», άρρώστησε και έμεινε στο κρεβάτι. Η Κίττυ και η μητέρα της τον περιέθαλπαν και με άπορία είδαν ότι ο αγαθός και εύθυμος εκείνος άνθρωπος είχε γίνει νευρικός και δύσθυμος. Ο γιατρός έδινε άοριστες απαντήσεις στις δυο ανήσυχες γυναίκες και στο μεταξύ η κατάσταση του άρρώστου χειροτέρευε.

Την ημέρα που κάποιο χρηματικό σκάνδαλο έδωσε τροφή στις εφημερίδες, ο πατέρας της Κίττυ τίναξε τα μουστά του στον αέρα με μιά σφαίρα περιστροφής. Ο γιατρός υποχρεώθηκε τέλος να καθωρίσει την διάγνωσή του: τελεία εξάντλησις του νευρικού συστήματος που προκαλέσει το συνηθισμένο άπεγνωσμένο διάστημα.

Η Κίττυ όμως, όταν διάβασε τα όσα έγραψαν οι εφημερίδες, άμφεβαλλε για την φιλική διάγνωση του γιατρού. "Αν όσα άφιναν να υπονοηθούν οι εφημερίδες ήταν αληθινά... τότε, δεν ήταν παράξενο γιατί ο πατέρας της είχε διαλέξει τον εύκολότερο και τον συντομότερο τρόπο για να γλυτώσει. Το «σημαίνον πρόσωπο της αγοράς» είχε αποτύχει αρκετά άσχημα, και η ξαφνική χρεωκοπία είχε άφισει αρκετές οικογένειες δίχως εργασία και είχε παρασύρει εκατοντάδες ανθρώπων στην καταστροφή.

"Ένα από τα θύματα, πού τολμηρό και άπεγνωσμένο από τ' άλλα, πλησίασε και σημάδεψε με το περιστροφικό του την Κίττυ, την στιγμή που έμπαιναν στο αυτοκίνητό της για να πάει στο γραφείο του δικηγόρου της. Εύτυχως πού ο σωφέρ άντελήφθη εγκαίρως την πρόθεση του άγνώστου και μ' ένα ταχύτατο χτύπημα, άπεσώθησε ένα νέο δυστύχημα στην οικογένεια.

Η Κίττυ, ζαρωμένη στην γωνιά του άμαξιού, άντελήφθη για πρώτη φορά ότι μιά εργασία όταν χρεωκοπήσει, παρασύρει και χίλιους-δυό

άλλους στην καταστροφή. Ο δικηγόρος, ύπηρεε σύντομος. Και η Κίττυ, πού ως τώρα ήξερε μόνο να υπολογίσει πόσα ζεύγη κάλτσες θα μπορούσε ν' αγοράσει ώσπου της δώσει ο πατέρας της το έπιδομα του έπομένου μηνός, κάθησε σαστισμένη άπέναντι στον άγκο των άριθμών πού είχαν άραδιασθή ύπρσστά της.

Τέλος, ρώτησε με άφέλεια: —Λοιπόν, τού συμπέρασμα; Ο δικηγόρος παρεξήγησε την άφέλεια της έρωτήσεώς της ως ένα άνόητο χωρατό και άυστηρά άποκρίθηκε:

—Τού συμπέρασμα είναι, άγαπητή δεσποινίς Μάρστοκ, ότι έσεις και η μητέρα σας έχετε περίπου διακόσιες λίρες ως μόνη περιουσία, από μιά άσφάλεια πού είχε κάμει ο πατέρας σας προτού συμβή τού κακού. Όταν έδοθεούν κι' αυτές, συνεπέρανε άνασηκώνοντας τούς ώμους του, δεν θα έχετε πιά τίποτε.

—Θά μού μείνει ο Φρέντ, σκεπτόταν η Κίττυ, καθώς έπέστρεφε στο σπίτι της.

Η μητέρα της, όταν έμαθε την επικειμένη καταστροφή — γιατί τί είναι διακόσιες λίρες; — κρεβάτωθηκε και έμεινε έξουθενωμένη, ώσπου η άδελφή της πού είχε παντρευθή έπίσης καλά, αλλά με περισσότερη άσφάλεια, της τηλεγράφησε να πάη να κατοικήσει κοντά της για όσον καιρό ήθελε.

—Έτσι όλα τακτοποιούνται, άγαπητό μου παιδί, έπτε τρυφερά στην κόρη της. Θά πάμε να μείνουμε με την καλή μου Μαίρη, ώσπου παντρευθή με τόν Φρέντ. Η Θεία Πρόνοια έλυσε τού ζήτημα.

Η Κίττυ, της όποιος όλα τά ωραία όνειρα είχαν γκρεμισθή την ημέρα πού ο λατρευτός πατέρας της είχε φυτεύσει μιά σφαίρα στο κεφάλι του, ζάρωσε τά φρύδια της και άργά, έπτε:

—Δεν θά είναι καθόλου εύχριστο, μαμά, να ζούμε από την έλεημοσύνη των άλλων. Άλλωστε, ο Φρέντ δεν με ζήτησε άκόμα να τον παντρευθώ.

—Παιδί μου... μη φέρνης δυσκολίες, στέναξε η μητέρα της σπογγίζοντας τά μάτια της. Δεν μάς φθάνει η στενωχάρια μας, δίχως να θέλγη να φανής ήρωϊκή και ήλιθια; Φυσικά, τώρα πού ο Φρέντ γνωρίζει την θέση μας... άνασήκωσε τούς λεπτούς ώμους της και συνεπέρανε: «Άλλωστε, τί άλλο μπορείς να κάμης;»

Τού συμπέρασμα αυτό δεν ήταν εύχριστο για τού φιλότιμο της Κίττυ. Έτσι, η νέα άποσύρθηκε στο δωμάτιό της, ξεπλώθηκε στο ντιβάνι με τού πλούσιο μεταξωτό κάλυμμα και προσπάθησε να σκεφθή σοβαρά για τού ζήτημα αυτό. Ναι, τί άλλο μπορούσε να κάμης;

Ήταν Ικανή Ιππεύτρια, αλλά τού εισόδημά τους στο μέλλον δεν θά της επέτρεπε να διατηρή άλογα. Ήξερε να ντύνεται κομψά — αν είχε τά άπαιτούμενα χρήματα — αλλά κάποτε πού θέλησε, έτσι από καπρίσιο, να βοηθήσει την φίλη της την Κυνθία Γκράτλο στον μικρό ραπτικό όικο της, ύπηρεε μάλλον ένοχλητική παρά χρήσιμη και η Κυνθία της είχε πη όρθά κοφτά: «Κούφιο κεφάλι, άκατάλληλο για εργασία». Ήταν κοσμική και εύχριστη στην συνναστροφή, αλλά τελευταίως, οι φίλες της φάνηκαν να έχουν πολλές

άσχοιες, στις όποιες αυτή δεν είχε θέση. Ύπηρεε, φυσικά, και η έλπίδα ενός καλού γάμου.

Περίεργο, πόσο δυσάρεστο ήταν όταν έπερνε έτσι τού ζήτημα τού γάμου. Δεν διέφερε πολύ από τις γυναικές πού πούλουν τόν έαυτό τους, με την διαφορά ότι αυτή άγαπούσε τόν Φρέντ. Άλλά μήπως αυτό δικαιολογούσε τού γεγονός ότι ήθελε να τόν παντρευθή για τήν άσφάλεια πού θά της παρέιχε, για τήν καλοπέραση, την ευμάρεια, στην όποια ήταν συνηθισμένη σ' όλο τού διάστημα της άνόητης ζωής της;

Β'

Ο Φρέντ της τηλεφώνησε και της πρότεινε να τόν συναντήσει «Στ'ά Πράσινα Άλογα». Ήταν τρομερά άπσοχολημένος, πρόσθεσε ο νέος, άλλωως θά της είχε τηλεφωνήσει πρωύτερα.

Η Κίττυ πού υπέθετε πάντοτε ότι ο Φρέντ εργαζόταν στο εργοστάσιο αυτοκινήτων τού πατέρα του, άπλωσε για να μη κάθεται άργόσχολος, τού έπτε ότι θα έρχόταν στο ραντεβού κατά τις έπτά.

Έιχε πάρει την σταθερή, άπόφαση ενώ πήγαινε «Στ'ά Πράσινα Άλογα» ότι δεν θά δεχόταν την πρόταση τού Φρέντ αν τυχόν την ζητούσε εις γάμο. Της ήταν άνυπόφορη η ιδέα ότι ο Φρέντ θά θεωρούσε τόν έαυτό του ύποχρεωμένο να την παντρευθή. Τόν άγαπούσε τού καιρό, ώσπε ηταν Ικανή να εξακολουθήσει να τόν αγαπά σιωπηλά για λίγο καιρό άκόμα, ώσπου ο ίδιος άντιληφθή ότι τού είναι άδύνατον να ζήσει άυτήν. Και φαινόταν πολύ πιθανόν ότι θά έφθανε αυτή η μέρα, έπειδή καμιά άλλη δεν θά μπορούσε ποτέ ν' αγαπήσει τόν Φρέντ όπως τόν άγαπούσε αυτή και άσφαλώς, θά άνταποκρινόταν κι' αυτός κάποτε στο αίτημά της.

Ο Φρέντ την δέχτηκε γελαστός: —Ποτέ δεν σε είδα τόσο όμορφη, γλυκειά μου Κίττυ, της έπτε. Αυτός ο συνδυασμός τού ρού με τού γαλάζιο, είναι τόσο άσυνήθιστο, τόσο άρμονικό...

Όλες οι νέες της παρέας της Κίττυ, ήσαν κολακευμένες, όταν ο Φρέντ τούς έκανε κανένα κομπλιμέντο. Ήταν άλήθεια εύχριστο και έκπληκτικό, να βρεθή ένας άνδρας πού ήξερε πραγματικά να έκτιμήσει μιά γυναικεία τουαλέτα.

Η Κίττυ, έπειτα από τις τελευταίες δεκαπέντε μέρες τού έννευρισμού και της άπογνώσεως πού είχε περάσει, έννοιωσε μιά πραγματική άνακούφιση όταν βρέθηκε πάλι στο όικείο της περιβάλλον και άνέκτησε κάπως τού θάρρος της.

Ο Φρέντ παρήγγειλε τού δείπνο με την συνηθισμένη άδιαφορία του πού τά χρήματα πού θά έόδευε. Κι' ενώ σιγόπινε ένα ποτηράκι τσέρου, η Κίττυ συλλογιζόταν ότι μ' όλα τά δυσάρεστα της, η ζωή έχει και τά καλά της. Ο Φρέντ είχε έξαιρετική διάθεση εκείνο τού βράδυ, η συντροφιά του ήταν εύχριστη και διασκεδαστική. Κάποια στιγμή, έγειρε πού κοντά της και της έπτε:

—Πρέπει να με συχαρής, άγαπητή μου Κίττυ! μού έγινε σήμερα η πού άνέλπιστη πρόταση. Ξέρεις ότι

πάντοτε είχα μεγάλη επιθυμία να ταξιδέψω...

Ξαφνικά, της Κίττυ της φάνηκε ότι τού τσέρου πού έπινε είχε πάρει μιά πικράδα. Ώστόσο, η νέα κατώρθωσε και χαμογέλασε πρόσχαρα:

—Ναι... βέβαια...

Μήπως δεν είχαν σχεδιάσει κάποτε να ταξιδέψουν μαζί από τόν έναν Πόλο στον άλλο Πόλο; Αυτό όμως είχε λεχθή πού καιρού, ως ένα χωρατό, άνάμεσα σ' ένα φός και σ' ένα βάλς. "Όλα τότε έλεγοντο ως άσχετά, η Κίττυ όμως, είχε πάρει τού πράγμα στα σοβαρά, τού κράτησε στην καρδιά της σαν ένα θησαυρό.

—Φαντάσου την έκπληξή μου, όταν σήμερα ήρθε στο εργοστάσιο και με ζήτησε ο Μπίλλ "Άλλεν... Τόν θυμάσαι ίσως, όταν ήρθε στον χορό της Πανεπιστημιακής Λέσχης πού της τσεσάρων χρόνων; Είναι ψηλός, ώραιος άνδρας, αγαθός μάλλον, αλλά ζωηρός και εύθυμος. Φαίνεται λοιπόν, ότι ο πατέρας του άγόρασε ένα Ιπποφορβείο πέρα, στο Φάρ-Ουέστ, και θέλει να στείλη εκεί τόν Μπίλλ μ' έναν άλλο νέο για να πάνε εκεί να τόν βοηθήσουν. Άμέσως, ο Μπίλλ σκέφθηκε έμένα... Άλλά, Κίττυ, τί έπαθες; Μήπως είσαι άδιάθετη;

»Θυμήσου την διδαχή πού έλαβες, διαλογιζόταν η Κίττυ, θυμήσοι ότι η άνατροφή σου άπαιτεί ψυχραιμία. Θυμήσου ότι δεν πρέπει να μαθευθή από τόν κόσμο, ούτε να τού άντιληφθή κανείς ότι «έφαγες την χυλόπιττα». Διατήρησε τού χαμόγελό σου σαν να μη συνέβη τίποτε...

—Καθόλου, μάλιστα, άγαπητέ μου... Είναι η κατάπληξις, έπειδή άποφάσισες να εργασής! "Όστε, έτσι, φεύγεις για την Άμερική; Ή έπες για την Άυστραλία; Να με πληγράψης τακτικά, Φρέντ, να με πληροφορής πόσα άτίθασσα άτια δάμασες και πώς θά σου φαίνεται να εργάζεσαι για την συντήρησή σου και...

—Κίττυ, έπτε ο νέος και πήρε τού χέρι της, είσαι ταραγμένη; Άγαπημένη μου, μήπως φαντάστηκες ότι θά σε λησμονήσω; "Ας μηστευθούμε προτού φύγω και μόλις επιστρέψω θά...

—Φρέντ, μην είσαι άνόητος! τόν διέκοψε άπότομα και σηκώθηκε για να χορέψει μαζί του. Πώς σου ήρθε αυτή η ιδέα να μηστευθούμε; Μού πρότειναν και σ' έμένα μιά λαμπρά εργασία... καλλίτερη από τού να δαμάζω άλογα πού δεν θέλουν να δαμασθούν. "Όσπου έσύ επιστρέψης, έγώ θά βρίσκωμει έγκατεστημένη σ' ένα μέγαρο της Λεωφόρου τού Πάρκου...

Η βραδυά τελείωσε κάποτε. Ο Φρέντ την καληνύχτισε κι' όταν βρέθηκε πάλι στο σπίτι της, η Κίττυ άντελήφθηκε ότι ο Φρέντ δεν την άγατούσε... δεν την άγαπούσε καθόλου. Άπόψε είχε άντικρύσει την άλήθεια. Άλλωστε, γιατί να την αγαπήσει ένας νέος, άυτήν πού είχε τού φλέρτ ως κάτι άπαραίτητο. Ήταν μιά κοόκλα, γελαστή, ήλιθια, σαν την κοόκλα πού είχε καθισμένη στο κρεβάτι της, με την παράξενη ένδυμασία της.

Με μιά νευρική κίνηση, την πήρε και την πέταξε στην άλλη άκρη τού δωματίου. Την έταμένη, η μητέρα της Κίττυ

— Ποτέ μου δεν σε είδα τόσο όμορφη, γλυκειά μου Κίττυ, της έπτε ο Φρέντ.

έτοιμασε τις άποσκευές της για να πάη να μείνει στής άδελφής της. —Δώσε μου την ύπόσχεσή σου ότι θά έρθης στής θέας σου, Κίττυ, έπτε η κ. Μάρστοκ την στιγμή πού την άποχαίρετοσε. Θά ήθελα να μείνω για να σε βοηθήσω, αλλά... ξέρεις τί μού έπτε ο γιατρός χθές και...

Η Κίττυ είχε άκούσει με άπάθεια, την θεωρία πού ο γιατρός έθρισκε ως πού πρόχειρη: «έξασθένης τών νεύρων». Πραγματικός, η μητέρα της δεν είχε τίποτε άπολύτως, έκτός ενός έγωϊστικού φόβου για την νέα κατάσταση της.

Η κ. Μάρστοκ δεν ήταν Ικανή ν' άντιμετώπιση τις δυσκολίες της ζωής. Κι' έτσι, η Κίττυ πού καταλάβαινε και την ιδική της άνικανότητα στην τακτοποίηση των συμφερόντων της, άνέθεσε σ' έναν πρόθυμο νεαρό μεσίτη, ο όποιος της ύποσχεθηκε τού διπλάσιο της αξίας των έπιπλων και έπέτρεχε μόλις τού τέταρτο. Όταν η Κίττυ άπόμεινε με τού δρούτεο μεγάλο κρεβάτι στο όποιο είχε πεθάνει ο πατέρας της, με δυό καρέκλες και

ένα τραπέζι, πήρε τά ύπάρχοντά της και νοίκιασε ένα δωμάτιο.

ΤΑΝ βολεύτηκε στην νέα κατοικία της, άνοιξε τις βαλίτσες και τού μαουόλο της. Στο βάθος, τσαλακωμένη και σκοροφαγωμένη, βρήκε την στολή της άδελφής νοσοκόμου.

Περίεργη, η Κίττυ την φόρεσε, έίδε ότι της ήταν κάπως εύρυχωρη — δεν ύπάρχει πού αποτελεσματικό πράγμα από την ψυχική στενωχάρια για να λεπύνη κανείς, και στην σημερινή άκόμα έποχή της λεπτής σιλουέτας—κι' απόδ κυττάχτηκε προσεχτικά σ' ένα καθρέφτη της και έμεινε Ικανοποιημένη με τόν έαυτό της, έπτε προκλητικά:

—Άφού πρέπει να εργασθώ, ως είναι τούλάχιστον σε κάτι πού να είμαι έλκυστική κι' όμορφη. Την έπομένη, η Κίττυ παρουσίαστήκε στην Διεύθυνση ενός νοσοκο-

Η νοσοκόμος

μείου και έπειτα από πολλές έρωτήσεις πού της φάνηκαν γελοίες, έγινε δεκτική ως δόκιμος.

—Μη σάς περνά η ιδέα ότι η νοσοκομειακή ζωή σημαίνει μιάν όμορφη ζωή και φλερτ με χαριτωμένους αρσενούς γιατρούς, της είπε η προϊσταμένη άστειουμένη.

Και η Κίττυ πού αύτην την ιδέα είχε ακριβώς, ένοιωσε τόν ένθουσιασμό της να λιγοστεύει.

Τις επόμενες εβδομάδες και μήνες, ελάχιστος ζήλος της άπόμεινε. Ποτέ, στην ζωή της δεν είχε φαντασθή ότι ύπήρχε τόση εργασία στον κόσμο. Έκτελούσε όλες τις δυσάρεστες ύπηρεσίες πού άποτελούν την βάση της νοσοκομειακής, παρακολουθούσε τις διαλέξεις και τοιμπούσε συχνά τόν έαυτό της για να μην άποκοιμηθή όταν μελετούσε επί ώρες δλόκληρες, βιβλία άκατάληπτα και έγγραφα και ξέσχιζε τὰ γράμματα στὰ όποια έλεγε στην μητέρα της ότι θά έρχόταν να μείνει μαζί της στής θείας Μαίρης.

Όστόσο, τὸ πείσμα πού την διέκρινε από μικρό παιδί, την έκαμε να μείνει στο νοσοκομείο. Και ένα βράδυ, εκεί πού άποκαρδιωμένη και κατάκοπη άκουμποσε τὸ φλογισμένο μέτωπό της σ' ένα από τὰ δροσερά παράθυρα του τρίτου όρόφου, ένας νεοφερμένος γιατρός πέρασε από εκεί:

—Τεμπελιάζετε, αδελφή; την ρώτησε ήρεμα.

Έκείνη γύρισε κατακόκκινη από θυμό, και τρέμοντας σύγκορμη, με μιάν άστροπη στα μάτια, λησμόνησε προς στινμην ότι μιάν νοσοκόμος δεν αὐθαδειάζει ποτέ σ' ένα γιατρό;

—Ω! ναι, τὸ εἶπε εἰρωνικά, τεμπελιάζω, γιατρέ! Ίσως να μη τὸ πιστεύετε, αλλά από τὸ πρωί δεν έκαμα τίποτε... τίποτε! Περιφέρωμαι άπλως, ξέρετε, στρώνοντας τρεις δωδεκάδες κρεβάτια, άδειάζοντας πέντε δωδεκάδες λεκάνες, έτοιμάζοντας ξηη έπίτοκες και συγυρίζοντας τρία ντουλάπια ρουχικής. Α! πρόσθεσε με χασμουρητό, πόσο άργόσχολες είμαστε εμείς οί νοσοκόμες!

Για ένα λεπτό, εκείνος την παρατήρησε σιωπηλός, με θυμό. Κατόπιν, όταν την είδε να γίνεται ξαφνικά κάτωρη, την άδραξε από τὸ χέρι και μ' έπαγγελματική αὐστηρότητα, την διέταξε:

—Έχετε πάθει υπερκόπωση. Πηγαίνετε να πλαγιαίσετε άμέσως, αδελφή και έγω θ' αναφερθώ στην προϊσταμένη. Μείνετε στο κρεβάτι σας άσριο τὸ πρωί και κατά τις ένδεκα θά έρθω να σάς ιδώ.

Ο γιατρός άπομακρύνθηκε και η Κίττυ έπέστρεψε στο δωμάτιό της, πλάγιασε άμέσως και άποκοιμήθηκε βαρειά, τελείως άποκατωμένη.

Τὸ μεσημέρι της έπομένης, σηκώθηκε, επειδή βαρέθηκε να περιμένει την έπίσκεψη του γιατρού. Στην μία, η προϊσταμένη έστειλε και την κάλεσε στο γραφείο της.

—Είχατε την διαταγή να μείνετε στο κρεβάτι σας, της είπε αὐστηρά. Γιατί αναλάβατε ύπηρεσία;

—Ποτέ δεν περιμένα κανέναν άνοδο περισσότερο από πέντε λεπτά της ώρας, άποκρίθηκε η νέα με ευ-

θυμο τόνο. Έπεόιμενα μιάν ώρα τὸν δόκτορα Μάρτιν, στις δώδεκα σηκώθηκα άπόυ δεν ήρθε.

—Θά έπρεπε να σας τιμωρήσω αὐστηρά για την παρακοή σας αὐτή, είπε η προϊσταμένη μετά μικρή σιγή. Αλλά δεν θά τὸ κάμω. Μόνον πού νοιώθω κάποια άπογοήτευση. Είχα σχηματίσει την ιδέα τελευταίως ότι έπαύσατε να είστε ένα κακομαθημένο παιδί κι' ότι είστε ικανή ν' αναλάβετε μιάν σοβαρή γυναικεία δράση. Μπορείτε να πηγαίνετε, αδελφή.

Η Κίττυ πειράχτηκε με τὰ λόγια αυτά, και από μέσα της ώρκίστηκε ότι θά έδειχνε τὸ ήταν ικανή να κάμη όταν ήθελε...

Από τις άλλες νοσοκόμες έλαβε πληροφορίες για τὸν δόκτορα Μάρτιν. Ήταν από την Βόρειο Αγγλία, άπαιτητικός στην έκτέλεση της ύπηρεσίας, και είχε ειδικευθή στις παιδικές παθήσεις του λαιμού. Οί αδελφές τὸν έβρισκαν πληκτικό στον τελευταίο χορὸ του Νοσοκομείου, πρὸ μηνός, δεν έχομε με καμμιά, μόνον καθόταν σὸ μετ' ένα και συζητούσε μ' ένα συνάδελφό του.

Στὸ έπόμεινο γράμμα της στον Φρέντ, η Κίττυ τὸ έλεγε:

—Μιάν μέρα θά γελάσουμε μαζί, Φρέντ, για τὰ έπεισόδια αυτά. Θά μείνω έδώ, να έργασθώ τρία χρόνια, αλλά έλπίζω κατόπιν να μην άντικρύσω ποτέ πιά πρόσωπο γιατρού!...

Η Κίττυ βρισκόταν πρὸ δύο χρόνων στο νοσοκομείο, όταν μιάν μέρα ο δόκτορ Μάρτιν έστειλε και την ζήτησε. Μεταξύ τους ύπήρχε μιάν βουδή εχθρότης από την ήμερα εκείνη πού είχε έρθη στο δωμάτιό της και είδε ότι παρά την διαταγή του είχε αναλάβει την ύπηρεσία της.

—Θά φύγω από τὸ νοσοκομείο, αδελφή, της είπε άπερίφραστα. Πρὸ καιρού έπεθύμουν ν' ανοίξω δική μου κλινική για τὸν ιδιαιτέρω κλάδο μου. Μιάν άτομική κληρονομία μου έτυχε, ώστε θά μπορέσω να τὸ κατωρθώσω. Η εργασία θά είναι έπίτοπος, όπως κάθε νέα εργασία. Θέλω μιάν νοσοκόμο πού να μην συλλογίζεται τις ώρες της εργασίας, τὸς κόπους, την μικρή άμοιβή στην αρχή. Θέλω όλη την άφοσίωσή της, τὸν ζήλο της, την ευφύια της. Θέλετε να με βοηθήσετε, αδελφή;

Η Κίττυ τὸν άτένισε σιωπηλά. Παρατηρούσε τὰ μάτια του, την σοβαρά φυσιογνωμία του, τὰ λεπτά δάκτυλά του πού μπορούσαν να κρατούν τὸ νιστέρι τόσο σταθερά. Της φάνηκε άπογοητευμένος από την σιγή της.

—Δεν σάς άρέσει η ιδέα μου; την ρώτησε. Λυπούμαι, γιατι τελευταίως σάς παρακολούθησα και έξετίμησα την έργατικότητά σας. Έχετε κάμη προόδους τὸν τελευταίο καιρό. Σχημάτισα την έντύπωση ότι αγαπήσατε τὸ έργον σας. Σκεφθήτε πρὸ τὸ μου άπαντήσετε, αδελφή.

Αργά, εκείνη την νύχτα, η Κίττυ βρισκόταν στην ύπηρεσία στην αίθουσα για τις έπείγουσες έπεμβάσεις. Είχαν φέρει ένα παιδάκι.

Η μητέρα του, μιάν άδύνατη γυναικούλα, ήταν σαν τρελλή κάτωρη και άποκατωμένη από νύχτες άγρυπνίας.

—Φοβούμαι, ψιθύρισε στην Κίττυ, μονάχα αὐτός ο μικρούλης μας άπόμεινε, τὸ άλλο άγοράκι μας τὸ χάσαμε...

Τὸ νοσοκομείο όλο βρισκόταν στο πόδι. Μέσα στη σιγή της νύχτας, περνούσαν άθρόυθα οί νοσοκόμες, οί βοηθοί, Φώτα άναθαν, τηλεφωνήματα ξυπνούσαν την ύπηρεσία. Οί προετοιμασίες άρχισαν και έτοιμάστηκε ο καφές για τὸν γιατρό και τὸς βοηθούς του.

Η προϊσταμένη, άκούραση πάντοτε, προσπαθούσε να καθιστάση την άνησυχη μητέρα του παιδιού, ώστόσο έφθασε ο δόκτωρ Μάρτιν. Όταν ο νεαρός έπιστήμων μπήκε στην αίθουσα της άναμονής, είδε στην Κίττυ σκυμμένη άπάνω στο άρρωστο παιδάκι. Σηκώθηκε μόλις έίδε τὸν γιατρό και τὸ παρεχώρησε την θέση της. Αφού εξέτασε γρήγορα τὸ παιδί, της είπε σύντομα:

—Επείγουσα περίπτωσης. Φροντίστε για όλα, μετά δέκα λεπτά θά είμαι έτοιμος.

Ήταν πέντε η ώρα τὸ πρωί, όταν η έγγειρησις τελείωσε. Η Κίττυ, κατάκοπη, μουσκεμένη από ιδρώτα, καθόταν και σιγόντινα ένα φλυτζάνι καφέ, όταν μιάν νοσοκόμος της έφερε ένα γράμμα. Ήταν από την Αυστραλία και είχαν έρθη άργά την νύχτα. Η Κίττυ όμως ήταν άπρηστολημένη με την ύπηρεσία της.

Ζαλισμένη, τὸ διάβασε και τὸ μόνον πού κατάλαβε, ήταν ότι ο Φρέντ θά επέστρεφε μετά ξηη εβδομάδες. Είχε βαρεθί εκεί και ήταν ματανωμένος πού δεν παντρεύτηκε προτού να φύγει.

«Έτοιμάσε τὰ προικιά σου, αγαπημένη μου, ούτως ώστε να σε πάρω άμέσως από τὸ άθλιο αυτό Νοσοκομείο. Αρκετά ταξίδεψα, θέλω να χαρώ την ζωή μαζί σου. Σε λατρεύω και μόλις επιστρέψω θά δώσω μιάν γροθιά στη μύτη του γιατρού εκείνου. Θά φθάσω εγγυητως για τὸν χορὸ πού δίνουν οί Κόθραϊτ για την ένγκλίωση του γιού των. Θά σε παρουσιάσω τότε ως μνηστή μου. Θέλω να φορῆς τὸ ρόζ και γαλάζιο εκείνο φόρεμα πού ήταν τόσο όμορφο...».

Ω! ναι. Μά φύγη από τὸ νοσοκομείο, να γυρίση στον δικό της κόσμο, να μπορέσει να τεμπελιάζει τὸ πρωί στο κρεβάτι της, να διασκεδάση με τὸν Φρέντ, με τὸς φίλους της, όπως πρώτα.

Οί μέρες περνούσαν όμαλά, και η Κίττυ μετρούσε τις εβδομάδες. Ο Φρέντ θά ταξίδευε τώρα.

Η Κίττυ κυττάζοταν προσεκτικά στον καθρέφτη της και διερωτάτο αν ο Φρέντ θά την έβρισκε άλλαγήμενη. Είχε κερδίσει πάλι τὰ κιλά πού είχε χάσει στην αρχή, τὰ μάγουλά της ήσαν πὸ ρόδια από άλλοτε, μολονότι κοπίαζε τόσο πολύ.

Ο Φρέντ αγαπούσε τις κομψές σιλουέττες, και έτσι η Κίττυ άρχισε να κάμη διαίτα για να λεπύνει.

Δεν άργησε να μαθευτή ότι ο φίλος της Κίττυ έπιστρέφει. Η είδησις έφθασε και σι' αυτή της προϊσταμένης και από αύτην τὸ έμαθε ο δόκτωρ Μάρτιν. Ο δόκτωρ Μάρτιν έγινε πὸ σκυθρωπός από τότε, πὸ άμίλητος και αὐστηρός.

—Δυσάρεστείται όταν φεύγη καμμιά από τις νοσοκόμες, είπε μιάν συνάδελφος της Κίττυ, έτσι κάνει κά-

θε φορά πού θά φύγη μιάν από μās. Η Κίττυ πού περηφανευόταν μέσα της ότι η νευρικός της τὸν ήταν άποκλειστικά γι' αύτην, ένοιωσε μιάν άνεξήγητη δυσάρεσκεια. Για να διασκεδάσει, πήγε και δοκίμασε τὸ ρόζ και γαλάζιο φόρεμα πού είχε σωθῆ από την καταστροφή. Ήταν παιδιάστικο βέβαια εκ μερους της, να κλάυη, επειδή η μέση τὸ φορέματος είχε γίνει πολύ στενή, αλλά η Κίττυ δεν κρατήθηκε, κάθησε στο μικρό, σκληρὸ κρεβάτι και έχυσε άφθονα δάκρυα.

Ακόμα δυὸ βδομάδες... και ξαφνικά, η Κίττυ άντελήφθη ότι είχε αγαπήσει τὸ νοσοκομείο, την γάτα πού κοιμόταν στα πόδια του κρεβάτιου της — εναντίον του κανονισμοῦ έννοείται—και μοιραζόταν με ζή της τὸ πρωινό γάλα της, τὸν γερο-κηπουρὸ με τὸν όποιο κουβέντιαζε καμμιά φορά, την ήλικιωμένη κυρία στην αίθουσα Ε' — πού της θυμίζε την γρηθ' μάγισσα τὸν παραμυθίων, και η όποία της έδειχνε έξαιρητική έμπιστοσύνη—τὸ παιδάκι πού είχε έγγειρισθῆ εκείνο τὸ βράδυ, πρὸ εβδομάδων, και τὸ όποιο είχε σωθῆ βέβαια από τὸν θάνατο, αλλά ήταν πολύ αδυνατισμένο και δεν έπρεπε να μιλήση, έπειτα από την άφαίρεση εκείνου τὸ παράξενου όγκου πού είχε στο λαιμό του. Συχνά, η Κίττυ πηγαίναε κοντά του και τὸ διάβαζε ιστορίες περιπετειῶν, ένῶ ήταν κατάκοπη και νύσταζε τρομερά.

Όλα αυτά θά τὰ έγκατέλειπε σύντομα. Έπειτα από ένα-δυὸ χρόνια θά γελοῦσε με την άνάμνηση της διαμονής της στο νοσοκομείο. Θά επέστρεφε στη ζωή, στην κίνηση, στη θέση της. Η στολή της θά πηγαίναε στον σάκκο τὸν άχρηστευμένον, ούπως πήγε η άλλη εκείνη, η σκοροφαγωμένη στολή της μεταμφιεσέως της.

Ε'

Η μεγάλη μέρα πλησίαζε όλοένα. Ο δόκτωρ Μάρτιν είχε γίνει άνυπόφορος και δυὸ αδελφές είχαν έπιτιμηθῆ αὐστηρά για την αὐθαδεία τους.

Είχε διαδοθῆ ότι τὰ σχέδιά του για την νέα κλινική του δεν πηγαίναε καν καλά. Φαίνεται ότι δεν είχε πάρει τὰ χρήματα πού έλπίζε. Αυτό όμως δεν δικαιολογούσε καθόλου τὸν άπότομο τρόπο του, δεν είναι έτσι;

Η Κίττυ έμεινε αὐτην εκείνη την νύχτα. Σκεπτόταν πόσο άπογοητευτικό ήταν για τὸν δόκτορα Μάρτιν, να ναυαγήσουν τὰ σχέδιά του ην τελευταία στιγμή. Ίσως ο Φρέντ θά μπορούσε να τὸ δανείση τὰ χρήματά για ν' ανοίξη την κλινική του. Όσο κι' αν μισούσε τὸν γιατρό, η Κίττυ δεν μπορούσε να μη θαυμάση την αξία του, τὸ σχέδιό του...

Κατὰ τὰ ξημερώματα, η Κίττυ κατάρθωσε να άποκοιμηθῆ. Δυὸ μέρες κατόπιν, η νέα έλαβε ένα καλὸ θῆ θαυμασία κυκλάμινα. Όπως όλα τὰ δώρα του Φρέντ, ήταν κι' αυτό υπερβολικό. Αφού στόλισε τὰ βάζα στο δωμάτιό της, έβαλε μερικά λουλούδια στο γραφείο της προϊσταμένης και στην τραπέζαρια τὸν αδελφών.

«Φόρσε μερικά από τὰ λουλούδια αυτά για την Μεγάλη Βραδυά, λατρεστή

μου, της είχε γράψει ο Φρέντ. Τὰ άγόρασα την στιγμή πού άποδιόσθηκα, έπειδή μου θύμισαν την τελευταία συνάντησή μας. Θά έρθω να σε πάρω στις οκτώ άκριβώς, την Τρίτη τὸ βράδυ. Να είσαι έτοιμη, γλυκειά μου. Θά έρχομαι πὸ νωρίς, αλλά θά έγω να συζητήσω για τις ύποθέσεις μας με τὸν πατέρα μου. Φαίνεται ότι στο διάστημα της άπουσίας μου, κάτι χρωτάγραφα πού είχα άγοράσει άνέβηκαν αφαντάστως και κέρδισα πάρα πολλά χρήματα. Θά τὰ ξεδώσουμε για την έγκατάστασή μας».

Η Κίττυ ζήτησε άδεια έξόδου από την προϊσταμένη για την νύχτα της Τρίτης.

—Πολύ καλά, αδελφή, είπε η προϊσταμένη. Ειδοποιήσετε την γραμματεια να τὸ σημειώση στο κατάστιχό της.

Η Κίττυ πήγε τὸ ρόζ και γαλάζιο φόρεμά της σε μιάν ράπτρια εκεί κοντά για να της τὸ διορθώση και να τὸ πλατύνη λίγο. Λογάριαζε να πάη στο κομμωτήριο για να την χτενίσουν όμορφα, αλλά την τελευταία στιγμή, έτυχε κάποια έπείγουσα έγχειρησις κι' έτσι δεν πρόλαβε.

Οί νοσοκόμες είχαν συνειφέρει όλες και της άγόρασαν μερικές θαυμασίες γαρδένιες. Η Κίττυ συγκινήθηκε με την ευγενή σκέψη τους και τις φόρεσε για να τις ευχαριστήση, μολονότι δεν ταίριαζαν με φόρεμά της.

Ο δόκτωρ Μάρτιν ανέβαινε την σκάλα την στιγμή πού η Κίττυ κατέβαινε. Στάθηκε και την κύτταξε. Ήταν πολύ όμορφη με τὸ συκλαμέν φόρεμά της, την μαύρη βελούδινη κάπ της και τις νεκρές γαρδένιες στο στήθος της. Είχε τὰ μαλλιά της χτενισμένα ψηλά και η χαρά είχε ροδίσει τὰ μάγουλά της.

—Βγαίνετε έξω; την ρώτησε ήλιθίως και εκείνη τὸν χαμογέλασε, βέβαιη για την δύναμή της και έλευθήρη να τὸ αὐθαδειάση τώρα πού έφευγε.

—Μαντέψτε, τὸ εἶπε με τσαμπινιά. Ίσως με χάσετε προσεγώς από την αίθουσα τὸν έγγειρησών...

Δεν της άπήνησε εξακολουθούσε μόνον να την κυττάζει με θαυμασμό. Ξαφνικά, η Κίττυ ένοιωσε ότι τὸ φέρομὸ της είχε ύποσχεθῆ ότι σκληρὸ Μονομιάς, έχασε την αὐτοπεποίθησή της και δειλά τὸ έτεινε τὸ χέρι.

—Συγυρήσατε με, γιατρέ, τραύλιζε. Σας μίλησα άσχημα. Αλλά είμαι λίγο νευρική άπόψε. Έχω τόσο καιρό να πάω να φάγω στα «Πράσινα Αλογα».

Καθώς έμπαινε στο ταξί, η Κίττυ σκέφθηκε ότι έκαμε άσχημα ν' αναφέρῆ τὰ «Πράσινα Αλογα», γιατί αν είχαν την άνάγκη της θά ήξεραν πού να την βροῦν. Ναι, αλλά η προϊσταμένη της είχε ύποσχεθῆ ότι μιάν άλλη αδελφή θά την αντικαθιστούσε στην άνάγκη. Όπωςόδηποτε, ήταν άποφασισμένη να μη σκεφθῆ πιά καθόλου άπόψε τὸ νοσοκομείο και τὰ σχετικά του.

Ο Φρέντ την περιέμενε στην είσοδο τὸν κοσμικὸν ντάνσιγκ και μόλις την είδε, την έσφιξε στην άγκαλιά του.

—Κίττυ! αγάπη μου! Μοῦ φαίνεται πως έζησα έναν αιώνα μακριά από σενα! Χρυσή μου, η παρέα μας άνυπομονει να σε ιδῆ, δεν σε είδε κανένας από τότε πού έφυγα. Γιατί τὸ έκαμες αυτό;

Τὸν κύτταξε με περιέργεια κι' έ-

ταν είδε ότι μιλούσε σοβαρά, της ήρθε η διάθεσις να γελάση. Ήταν δυνατόν, ο Φρέντ να φαντάζεται την νοσοκομειακή ζωή ως ένα άλλο καπρίτσιο, πού τὸ έγκαταλείπει κανείς μόλις βαρεθῆ; Όσο νια τὸς παληούς φίλους της, θά έκαναν τάχα ποτέ την μικρή συνωμοσία ενός έράνου για να της προσφέρουν μερικές γαρδένιες; Αὐτοί δεν έλαβαν καν τὸν κόπο να της τηλεφωνήσουν η να της γράψουν δυὸ λέξεις...

Κάθισαν σ' ένα μικρὸ τραπέζι, εὐτυχείς, χαρούμενοι. Ο Φρέντ δεν είχε αλλάξει καθόλου. Ήταν τὸ ίδιο, άφελής και ευχάριστος στη συντροφιά του. Κάποια στιγμή, καθώς παρατήρησε όλόγυρά της, η Κίττυ είδε ένα παιδάκι, μισοκοιμισμένο, σ' ένα γειτονικό τραπέζι.

—Τί γελοίοτης, είπε η νέα ζωηρά, να φέρουν ένα παιδί σ' αύτη την ήλικία, σ' ένα τέτοιο μέρος. Τὸ κακόμοιρο είναι σχεδόν άποθλακωμένο από άδενειδεις έκθλαστήσεις. Η γυναικα αύτη είναι άσυγχώρητη...

—Αγαπητή μου, διέκοψε ο Φρέντ με ύφος ανίας, ήρθες για να κάμης διάγνωση έδώ; Όραία δουλειά, η δική σου, αλλά άπόψε ήρθες για μένα, θαρρῶ! Ω! νά, η Μπέρτα και ο Γκῦ, άς τὸς καλέσουμε έδώ στο τραπέζι μας. Θά γλεντήσουμε άπόψε!

ΣΤ'

Η Κίττυ φώναξαν οί δυὸ νεοί, καθώς πλησίασαν. Θά έχης πολλά να μας πῆς για τὰ έπεισόδια τὸν νοσοκομείου, έ; Ο Φρέντ μας έκαμε να γελάσουμε με τὸν άστείο εκείνο γιατρό σου. Πές μου, χρυσή μου, φλερτάρησες με τὸς φοιτητάς της Ιατρικής;

—Οτι ήταν πληκτική στην παρέα της, η Κίττυ δεν άργησε να τὸ καταλάβῆ. Ίσως να είχε γηράσει στο διάστημα πού πέρασε η να είχε κουρασθῆ, πάντως ένα ήταν τὸ γεγονός ότι δεν μπορούσε πιά να γελάση με τὰ σαχλά άστεία τους. Ο Φρέντ ήταν αξιολάτρευτος φυσικά, ήταν κρῖμα όμως πού είχε διατηρήσει την κακή συνήθειά να γελά με τὰ δικά του άστεία.

—Θά κτίσω ένα σπίτι, έλεγε τώρα ο Φρέντ. Σας είπα για τὰ χρήματα πού κέρδισα δίχως να τὸ ξερω. Είναι χιλιάδες λίρες ξέρετε! Μοῦ φαίνεται άπίστευτο! Θά σοῦ κτίσω μιάν όραία βίλλα στην έξοχή, Κίττυ, τὸ είπα στους φίλους μας και είναι ένθουσιασμένοι με τὰ γλέντια πού θά κάνουμε εκεί!

Φυσικά, η Κίττυ ήταν χαρούμενη. Μήπως δεν λαχταρούσε τόσο καιρό για διασκεδάσεις, γέλια, χρήματα, όραία φορέματα, πολυτέλεια και καλοπέραση;...

—Επληττε όμως τρομερά. Πιγνύοταν εκεί μέσα.

—Φρέντ, είπε κάποια στιγμή, θά ήθελα να ενδιαφερθῆς για ένα σχέδιο... ενός φίλου μου. Θέλει ένα κεφάλαιον για να κτίση μιάν κλινική. Θά χρειασθοῦν πολλά χρήματα βέβαια, αλλά θά είναι ένα μέγα ευεργετικό έργο για τὰ πτωχά παιδιά. Δεν νομίζεις πως άντι της βίλλας πού θέλεις να κτίσης για να γλεντοῦν οί άλλοι, η τοποθέτησις τὸν χρημάτων για την κλινική αύτη θά

ήταν μία ώραία βάσις... για τόν γα-
μο μας;

Ο Φρέντ δέν έπρεπε νά γελάση ύ-
στερα από τήν τόσο θερμή παρά-
κλησή της. Κι όμως ξεκαρδίστηκε
και φώναξε:

—Μικρή μου Κίττυ, έπέστρεψα έγ-
καίριως βλέπω. Αρχισες νά γίνεσαι
μελοδραματική. Στοιχηματίζω πώς
ο γιατρός εκείνος σου γέμισε τόν κε-
φάλι σου. Ας αφήσουμε τώρα τόν
νοσοκομείο κι' ας χορέψουμε καλ-
λίτερα. Θέλω άλλωστε νά μου πής
τί δαχτυλίδι θέλεις ως άρραβώνα.

Τήν κρατούσε στην άγκαλιά του
και καθώς χόρευαν τής φιθύριζε
γλυκά λόγια στ' αὐτή. Η καρδιά
της χτυπούσε τώρα πιά δυνατά. "Αί
πόσο είχε λαχταρήσει αὐτή τή στι-
γμή.

Έξω στο χάλκι, άκούστηκε ένα
κουδούνισμα τηλεφώνου.

—Είναι από τόν νοσοκομείο, κυρία,
είπε ένας υπάλληλος, πλησιάζοντας
τήν Κίττυ. Πρόκειται για τόν αριθ.
53 και ο δόκτωρ Μάρτιν έρωτά αν
θα μπορέσετε νά έρθετε, γιατί μό-
νον μία νέα έγχειρήσις μπορεί νά
σώση τόν άρρωστο. Ο γιατρός πε-
ριμένει άπάντησις.

—Νά πής στον δόκτορα Μάρτιν δ-
τι η μνηστή μου δέν μπορεί νά έρθη,
είπε ο Φρέντ αποφασιστικά και έ-
σφιξε τήν νέα πιά κοντά του. Πές
του ότι υπάρχουν πολλές νοσοκόμες
κι, ότι η μνηστή μου παρατείνεται ά-
πό τόν νοσοκομείο. Δέν είναι έτσι,
χρυσή μου;

Ο αριθμός 53, τί μεγάλος αριθ-
μός για ένα τόσο δά παιδάκι, σκε-
πτόταν η Κίττυ. Μιά έπείγουσα έγ-
χειρήσις, δηλαδή είχε συμψη αυτό
πού φοβόταν άρχικώς: η εξαφνική
αιμορραγία. Ο δόκτωρ Μάρτιν τήν
ήθελε εκεί, έπειδή ήξερε ότι ο μι-
κρούλης είχε έμπιστοσύνη σ' αὐτήν
και θα τήν ήθελε δίπλα του.

—Φρέντ, είπε η νέα καθώς τραθή-
χτηκε ήρεμα από κοντά του, σε πα-
ρακαλώ, προσπάθησε νά καταλά-
βης. Αυτό τόν παιδάκι ίσως νά πεθάνη.
Υπέφερε σκληρά τόν καυμένο, και
τό βοήθησα νά ύπομείνη. Θα ήθελα
νά είμαι εκεί... άπόψε συμψη τί-
ποτε; Έχουμε τόνες άλλες βραδυ-
ές μπροστά μας!...

Ο Φρέντ έγινε μονομιγής σκυθρω-
πός και μέ βάνασο τρόπος τής είπε:

—Θά θέλεις ίσως νά παρασταθής
στον χαριτωμένο αυτό γιατρό μάλ-
λον. Μη νομίζης ότι είμαι τόσο ήλι-
θιος. Κίττυ. Ξέρω γιατί τά κορίτσια
γίνονται νοσοκόμες: για τήν ύμορφη
στολή και για τά γλυκά μάτια τών
γιατρών και!...

Αρκετά ζεύγη χορευτών σταμά-
τησαν άπότομα, καθώς άντήχησε τόν
ράπισμα πού κατάφερε η Κίττυ στον
σύντροφο της. Έτέοια πράγματα
συμβαίνουν καμιά φορά και στον
καλλίτερο κόσμο, αλλά άσφαλώς, η
μικ Μάρτοκι ήταν πολύ άπερίσκε-
πη νά μπατσίση έναν πλούσιο νέο,
σάν τόν Φρέντ!

Σ

Όλο τόν διάστημα τής διαδρο-
μής, μέσα στο ταξί, η Κίττυ
έκλεγγε με λυγμούς, κατα-
στρεφοντας τις λευκές γαρ-
δένιες της.

Τά φώτα ήσαν άναμμένα και οι
συνθημαμένες προετοιμασίες είχαν
άρχισει στο νοσοκομείο, όταν έφθα-
σε η Κίττυ. Νοσοκόμες μπαινόβγαί-
ναν, σιωπηλές, αλλά σβέλτες.

Καθώς φορούσε τήν ποδιά της η
Κίττυ άκουσε τόν κουδούνισμα τού
τηλεφώνου στο δωμάτιο τής προϊ-
σταμένης, Έδώ η ζωή αγωνιζόταν
έναντιόν τού θανάτου, μία ζωή με
πραγματική έννοια. Υπήρχε έδώ κά-
τι, πού σε κρατούσε πιά σταθερά ά-
πό τήν πιά ζωηρή διασκέδαση.

Απάνω σ' ένα φορείο μέ ρόδες,
κυλούσαν τόν αριθ. 53 προς τήν αί-
θουσα τών έγχειρήσεων. Ο μικρού-
λης κύταζε γύρω του μέ αγωνία.
Στό χλωμό προσωπάκι του ήσαν ζω-
γραφισμένος ο φόβος. Μόλις είδε
τήν Κίττυ, χαμογέλασε και τής ά-
πλώσε τόν χέρι του.

—Ήξερα πώς θάρθης, μουρμούρι-
σε μέ βραχνή φωνή και η Κίττυ έ-
σφιξε τόν λεπτό χερνάκι μέσα στα δι-
κά της χέρια.

Πίσω της, άκούστηκε μία φωνή:

—Τί καλή που είσαι!

Ήταν η πρώτη φορά πού ο δόκτωρ
Μάρτιν τήν έπαινούσε και η νέα έ-
νωωσε μέσα της ευγνωμοσύνη.

Μαζί, προχώρησαν στην αίθουσα...
Ξαπλωμένος πάλι στο κρεβάτι
του, ο μικρούλης τού 53 κοιμόταν
τώρα, όριστικά σωμαμένος αὐτή τή
φορά.

Η Κίττυ έρριξε μία ματιά στον
νεαρό γιατρό πού είχε σωριασθή σέ
μία πολυθρόνα μέ τά πόδια του ά-
πλωμένα σε μία καρέκλα.

Μιά έκφραση μεγάλης κοπώσεως
ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό
του.

—Αλλάξατε γνώμη η ακόμα για
τήν πρότασις πού σας έκαμα; τήν
ρώτησε μέ γλυκύτητα. Μαζί, θα
μπορούσαμε νά επιτύχουμε μεγάλη
πράγματα, Κίττυ.

Εκείνη πήγε και γονάτισε δίπλα
του.

—Μου είπαν ότι δεν πήρατε τήν
κληρονομία πού περιμένετε; τόν ρώ-
τησε άντι άλλης άπάντησεως κι' έ-
κείνος κούνησε τόν κεφάλι του.

—Η ηλικιωμένη εκείνη θεία μου
πού πέθανε, τής εξήγησε μέ πικρία,
μού άφησε τήν περιουσία της μέ τήν
συμφωνία νά παραιτηθώ από τήν ά-
νόητη εργασία μου, όπως τήν έλεγε.
Αλλοιώς, τά χρήματα θα τά έπαιρνε
κάποια γελιοία γυναίκα πού διατη-
ρεί ένα άσυλο μικρών ζώων πού έ-
γιναν άνεπιθύμητα στους κυρίους
των. Δέν ξέρω αν γνωρίζετε μία τέ-
τοια όργανωση. Ρώτησα για τόν πα-
ράξενο αυτό άσυλο και πληροφορή-
θηκα ότι έπαυσε νά ύπάρχη έδώ και
λίγα χρόνια. Αλλά η θεία μου, άφη-
νε τήν περιουσία της στην Πρόεδρο
τής Οργανώσεως — κάποια άμυαλη
γυναίκα για νά τά εφοδέψη όπως αὐ-
τή νόμιζε καλλίτερο. Σε ποιά άνόη-
το σκοπό θα πάνε τώρα αυτά τά
χρήματα, ο Θεός μονάχα ξέρει. "Ι-
σως... στα όρφανώματα κοττόπου-
λα... "Όταν σκέπτομαι τί θα μπο-
ρούσα νά κάμω μ' αυτά τά χρήμα-
τα!

Η Κίττυ γέλοισε, γέλοισε μέ τήν
καρδιά της. Στην αρχή, ο γιατρός
εξαφνιάστηκε, κατόπιν τήν άδραξε
από τούς ώμους και τήν τράνταξε
δυνατά.

—Ω! δόκτωρ Μάρτιν, φώναξε η
νέα ανάμεσα στα τραντάγματα, αν
ξέρατε τί άστείο πού είναι... πώς νά
μη γελάσω;... Όλα τά χαριτωμένα

αὐτά ζώα, ήσαν δικά μου βλέπετε.
'Εγώ είμαι η άμυαλη Πρόεδρος πού
δημήθυσε τόν "Άσυλο. Επομένως, εί-
ναι άναμφισβήτητο ότι τά χρήματα
αὐτά μου άνήκουν!

—Εσεις! φώναξε ο νέος μέ κατά-
πληξη.

—Θά μπορούσα νά κτίσω μία κλι-
νική μ' αυτά τά χρήματα, τού είπε,
άντικρύζοντας τόν σταθερό βλέμμα
του, αν έγνωρίζα ένα καλό γιατρό
για νά τήν διευθύνη. Δόκτωρ Μάρ-
τιν, πρόσθεσε σοβαρά, θέλετε νά
κτίσω τήν κλινική;

—Όχι, τής είπε άπότομα εκείνος,
κοκκινίζοντας. Δέν καταλαβαίνετε
λοιπόν ότι ένας άνδρας δέν μπορεί
νά δεχθή χρήματα από μία γυναί-
κα, ούτε κι' αν πρόκειται ν' άνοίξη
μία άπαραίτητη κλινική;... Έκτός...
έκτός...

Επικρατούσε βαθεία σιγή μέσα
στο μικρό δωμάτιο.

Έξω, στους διαδρόμους, περνού-
σαν οι νοσοκόμες και μιλούσαν ψι-
θυριστά.

—Εκτός;... τόν ένεθάρρυνε ήρεμα
και κυττάζοντας τον μέσα στα μά-
τια η νέα.

—...Εκτός αν τύχη νά είναι γυναί-
κα του, τής άπήνησε. "Ωστε, βλέ-
πετε, είναι άδύνατον, έ, Κίττυ;

Και έπειδή εκείνη σιωπούσε, πρόσ-
θεσε:

—Δέν είναι έτσι; "Ω! Κίττυ! "Αν
έχης λίγο οίκτο στην καρδιά σου,
μην παύεις τώρα μαζί μου. "Αν ή-
ξερες ποσο σ' αγαπάω...

Η νέα χαμογέλασε τρυφερά και
άπαλά πέρασε τόν χέρι της άπάνω
από τά μαλλιά του.

—Πώς μπορούσα νά τό ξέρω, τού
είπε γελώντας, αφού πάντοτε μέ ά-
ποπέρνατε; "Ω! — έκαμε εξαφνικά —
θα έπρεπε τώρα νά έπιστρέψω στα
«Πράσινα Αλογα» και νά ζητήσω
ταπεινά συγγνώμη από τόν νέο τόν
όποιο μπάτσινα πρό εξη ώρών!...

—Κίττυ! Αγαπημένη μου... αν σε
πειράζε αυτός, αν σε πρόσβαλε, πές
μου τ' όνομά του και θα πάω νά τό
καταφέρω τή γροθιά μου στη μού-
τη του.

—Πρός τί; είπε η νέα και τόν άγ-
κάλιασε από τόν λαιμό. Τόν τιμώρη-
σα, έπειδή μου είπες τήν άλήθεια, πού
ούτε τήν φανταζόμουν έγω ή ίδια.
Μου είπε ότι ήμουν έρωτευμένη μ'
ένα κάποιο χονδροκέφαλο γιατρό!

Μιά νοσοκόμος άνοίξε τήν πόρτα,
σήκωσε τά φρόδια της και βιαστικά
άποσύρθηκε.

—Θεέ μου! είπε στην συνάδελφο
της έξω στον διάδρομο, δέν θ' άγο-
ράσω κάλτσες πάλι αυτό τόν μήνα!
Πρέπει νά μαζέψουμε χρήματα όχι
για δύο γαρδένιες, αλλά για όλό-
κληρο νυφικό μπουκέτο, αὐτή τή
φορά!

Τρυφερά άγκαλιασμένοι, η Κίττυ
και ο δόκτωρ Μάρτιν άκουσαν τόν
γέλιο τών δύο νοσοκόμων καθώς έ-
σπευδαν χαρούμενες ν' άναγγείλουν
τήν ευχάριστη είδηση στο άλλο προ-
σωπικό.

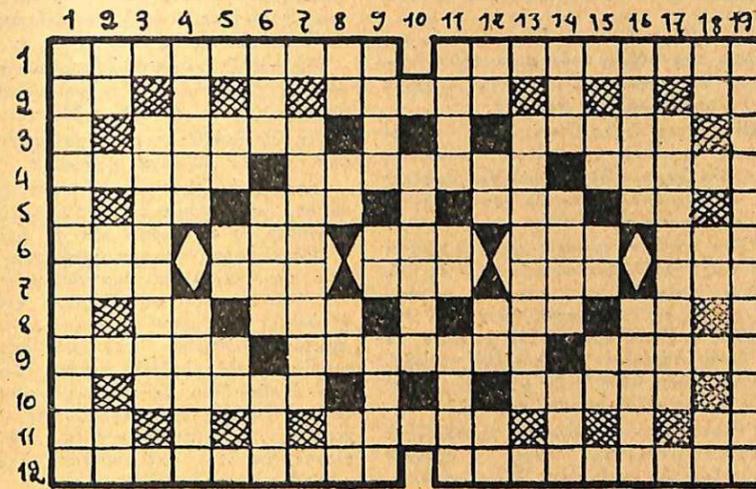
—Τό ξέρεις ότι παραβαίνουμε τόν
κανονισμό, δόκτωρ Μάρτιν; ψιθύρι-
σε η Κίττυ. Στο βιόλιό μου δέν ά-
ναφέρεται ποιά είναι η τιμωρία
στην περίπτωση πού ένας γιατρός
φιλήσει μία νοσοκόμο!

—Η τιμωρία; είπε άυστηρά ο δό-
κτωρ Μάρτιν. Είναι νά φιλήση και
η νοσοκόμος τόν γιατρό!...

ΤΕΛΟΣ

Για να διασκεδάσετε

Νέον σταυρόλεξον

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Σοφός περιφραμας διά τας θεωρίας του περί τής Γής.—Λιμήν τής Σιτρίας Ελλάδος.
  - 2) Δίφθογγος—Πολυπληθείς άτακτοι όμαδες, συρφετός—Υποθετικόν.
  - 3) Αρχαίοι άγώνες—Χαρτί τής τρά-πουλας.
  - 4) Μαγειρικόν είδος (δημ.)—Δέν λείπει (θηλυκόν)—Μνημείον γενναίων ανδρών.
  - 5) Μελλοντικόν—Μάρκα βενζίνης — Παράγγελμα—Προτρεπτικόν.
  - 6) Χρονικόν επίρρημα — Υποθετι-κόν—Νήσος τής Αγγλίας—Πρακτορείον είδήσεων—Δέξις προφερθείσα υπό τού 'Ιησού.
  - 7) Στρατηγός τού Ναπολέοντος—Πό-λις τής Γαλλίας (όπως προφέρεται) — Τραγουδών—Σύνδεσμος (άρχ.).
  - 8) Φωνήεν εις διπλούν—Αισθητήριον όργανον—Προσωπική άντωνυμία —Μα-ζί.
  - 9) Απαραίτητον εις τόν άνθρωπον—Γαλήνη, ήσυχία—Λύπες.
  - 10) Ελληνική πόλις — Επαγγελμα-τίας (Γεν. δημ.).
  - 11) Αιγυπτιακή θεότης—Προέλεγε τόν μέλλον τών αρχαίων—Αρθρον.
  - 12) Επιφανής "Ελλην άστρονόμος—'Ετσι είναι ο κόσμος όταν γίνεται πό-λεμος.
- ΚΑΘΕΤΩΣ:
- 1) Πόλις τής Ισπανίας.
  - 2) Αρθρον Όμοιτικόν—Δίφθογγος.
  - 3) Μαθητής τού Χριστού.
  - 4) Ο παρακαλών (κλητ.)—Τό άντι-εατέστης τόν αυτοκίνητον.
  - 5) Μουσική νότα—Πρόθεσις—Α. Μ.
  - 6) Αφραση—Πειροχή τής Γερμανίας —Όρος νήσου τής Ελλάδος.
  - 7) Όροσειρά τής Ιταλίας.
  - 8) Ο όποιος—Όνομα γκάγκστερ —'Ιδική σου—Γράμμα—(άνορθόγ.).
  - 9) Αστήρ (ξεν.)—Μαζί—Τά έχει συ-γνά τετραχόσια.

— Δέν ξέρω. "Όταν μάς προσκάλεσε στο γεύμα για σήμερα τόν βράδυ, είπε στον σύζυγό μου, ότι επρόκειτο νά μάς άνακοινώση κάποιο σπουδαίο νέο.

—Ο άστυνομικός στράφηκε στον κ. Χήθ;

—Σεις ξέρετε τίποτα άλλο;

—Τίποτα. Μάς προσκάλεσε για νά μάς άνακοινώση κάποια είδηση, και εξαφνικά σκοτώθηκε μπρος στα μάτια μας.

—Γνωρίζετε μήπως για ποιά λόγο ή-τοκτόνησε;

—Όχι. Είχε τελευταίως κάποια στε-νοχώρια, νομίζω εξ αιτίας τής Δόρας Στάννευ. Τής είχε δώσει, φαίνεται κά-ποια ύπόσχεση στο παρελθόν, μά έπιθυμού-σε τώρα νά διαλύση κάθε δεσμό μαζί της.

Ο άστυνομικός έσκυψε πάλι και εξέτα-σε τόν τραύμα πού είχε κάμει η σφαίρα στη μέση τού μετώπου. Η σφαίρα είχε εξέλθει πίσω από τόν κεφάλι.

— Πράγματι, η πληγή δείχνει ότι ο πυροβολισμός δέν έγινε εξ επαφής.

Επειτα στράφηκε προς τήν Δόρα Στάννευ.

—Γνωρίζετε τήν είδηση πού επρόκει-το νά άνακοινώση ο κ. Ράσκιν;

—Ναι! Θα τούς άνήγγειλε τόν προ-σεγή γάμο μας. 'Από καιρό ήθελε νά τούς τό πη, αλλά έφοβείτο τόν θυμό τους.

—Και για ποιά λόγο;

—Γιατί ήσαν οι μόνοι τυχεροί, και συνεπώς οι μόνοι κληρονόμοι του, πού θα έχαναν έτσι τήν ελπίδα νά τόν κληρονο-μήσουν.

—Κάνετε λάθος, τόν διέκοψε η κ. Χήθ. Έγω τήν έντύπωση ότι επρόκειτο ακριβώς νά μάς άνακοινώση ότι σε μάς θα άφηνε τόν μεγαλύτερο μέρος τής περι-ουσίας του.

—Εύχαριστώ, δεσποινίς είπε ο άστυνο-μικός προς τήν Δίδα Στάννευ. Και στρε-φόμενος προς τόν ζεύγος Χήθ συνεπλή-ρωσε:

—Σας τούς δύο, σας θέτω υπό κράτη-σιν επί φόνου.

Μπορείτε νά μάς πητε για ποιά λόγο ο άστυνομικός κατέληξε σ' αυτό τόν συμ-πέρασμα;

ΤΡΕΙΣ ΨΑΛΛΙΔΙΕΣ

Τό σχήμα αυτό εμφανίζεται αρκετά πολύπλοκο. Και όμως, μπορείτε μέ τρεις ψαλλίδιες νά τό χωρίσετε σε τέσσερα ί-σα και όμοια μέρη.

Α. λύσεις των παιχνιδιών του προηγούμενου και του σημερινού φύλλου στη σελίδα 64

- 10) Λατινός συγγραφέας (κλητ.).
- 11) Χρονικόν επίρρημα—Γράμμα—Γυ-νακσίον επάγγελμα.
- 12) Απαγορευτικόν—'Ιδικά σου—Υ-ποθετικόν (άρχ.)—Υποθετικόν.
- 13) Βασιλεύς τής Βαβυλώνας 539 Π. Χ.
- 14) Όμοια κατά τόν μέγεθος—Ταύτα (άρχ.)—Ταίς όποιαις.
- 15) Α. Η. Αγγλος Χιουμορίστας — Σύμφωνον εις διπλούν.
- 16) Θέατρον (ξεν.) Μονάς μήκους (πληθ.).
- 17) Αρχαίος "Ελλην άστρονόμος (δοτ.).
- 18) Ανοθη—Μουσική νότα — Αρ-θρον.
- 19) Χωρίς άντίρρηση.

—ΕΕ—

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ο άστυνομικός Κλίντον προσεκλήθη τηλεφωνικώς στο σπίτι τού Ράσκιν. "Ό-ταν έφθασε, ήρε τον ιδιοκτήτη πεθαμένο μέ μία σφαίρα στο κεφάλι. Στο σπίτι θοι-σκόταν τήν ώρα τού θανάτου του, ο κ. και η κ. Χήθ, οι μόνοι συγγενείς τού Ράσκιν, καθώς και η εις Δόρα Στάννευ. — Λοιπόν, έκαμε ο άστυνομικός, σεις και ο άντρας σας, ο κ. Χήθ, είσθε τά μό-να πρόσωπα πού βρισκότανε στην τραπε-ζαρία τήν ώρα πού ο Ράσκιν ήτοκτό-νησε;

— Μάλιστα, άπήνησε η κ. Χήθ. Η Δόρα Στάννευ είχε πάσι στο τηλέφωνο πού χτυπούσε. Μόλις εκείνη άγħηξε έξω από τόν δωμάτιο, ο Ράσκιν σηκώθηκε, έ-βγαλε από τήν τσέπη του τόν περιερισφό-του, τόν έποσθετήσε σε άπόσταση είκοσι περίπου εκατοστούμετρων από τόν μετώπο του και τράθηξε.

—Γιατί δέν τόν έμποδίστατε;

—Δέν προσθάσαμε. "Όταν σηκώθηκε, νομίσαμε πώς επρόκειτο νά μάς άναγγεί-λη τήν είδηση.

— Ποιά είδηση;

Απελιπίες

Πήρα ένα γράμμα θουτηγμένο στην μελαγχολία από πάνω ως την υπογραφή, που παρ' όλιγο να με κάνει να μελαγχολήσω κι' εγώ ή ίδια.

Η επιστολογράφος μου, μία νεαρά δεσποινίς, μου γράφει για να μου παραπονεθή για την κακία του κόσμου αυτού, για τις κακοποιίες που συναντά ένα κορίτσι σε κάθε δόγμα του για τις κακοτυχίες που μοιραία επακολουθούν και για την απογοήτευση στην οποία ή ίδια είναι θυτισμένη όπως τις ρίζες των μαλλιών της—όπως αυτόλεξει ή ίδια γράφει. Και υπογράφεται: «Μία μελαγχολική».

Δεν είναι ή πρώτη φορά που παίρνω γράμματα του είδους αυτού, ή που ασχολούμαι με ιδιουσυχρασίες όπως της επιστολογράφου μου.

Γιατί περί ιδιουσυχρασίας, και μάλιστα συμπτωματικής, περι καταστάσεως δηλ. προσωρινής, εύτυχως, πρόκειται.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο κόσμος είναι γεμάτος κακοποιίες, ότο έχει τις κακίες του, αλλά από το σημείο αυτού, μέχρι του να γίνουμε θύματα «περίλυποι έως θανάτου» ή απόστασις είναι πολύ μεγάλη, μικρή μου αναγνώστρια.

Υπάρχουν στιγμές — και είναι τόσο συχνές σήμερα... — που έχει κανείς ανάγκη απόλυτον ενός φίλου. Μιλώ απροσώπως σ' αυτήν την περίπτωση. Ακριβώς ή ανάγκη αυτή ώθησε και την «Μελαγχολική» να μου γράψη. Έγώ τώρα θα της δώσω δύο και μόνον συμβουλές:

Πρώτον: να κυττάξη να βρη μία φίλη από το περιβάλλον της, μία φίλη που να την έχη πάντα κοντά της, αλλά μία φίλη στοχαστική, σοβαρή, στην οποία να εμπιστεύεται τις λύπες της τις μικροαπογοητεύσεις της. Αν αυτό της είναι έντελώς αδύνατον, αν καμμία συνομήλικός της δεν αξίζει την εμπιστοσύνη της, τότε ως καταφύγη στο βιβλίο, το καλό και ύγιες βιβλίο. Είναι και αυτό μία μεγάλη παρηγοριά.

Δεύτερον, δέ, να μάθη να υποφέρει με εγκατέστηρη και χωρίς να λυπάται τον έαυτό της γι' αυτό. Όταν αρχίζουμε να ληφόμεστε τον έαυτό μας είμαστε χυμένοι.

Είμαι βεβαία ότι όλα αυτά που έχεις, νεαρά μου φίλη είναι λιγάκι... της ηλικίας και λιγάκι του περιβάλλοντος. Θα μεγαλώσης και ενθ' και θα μάθης να αντιμετωπίσης τα έγχοσμα κάποιος φιλοσοφικώτερου, γάρις στην πείρα, τον μεγάλη αυτό δάσκαλο που μας δίνει ή Ζωή. Έν τω μεταξύ προσπάθησε να επιδληθής στον έαυτό σου να τον πείσης ότι κανένας πόνος δεν είναι άβάστακτος, καμμία απελπισία τόσο μαύρη ώστε να μας συνοσιέζει μέχρις αυτού του σημείου τον νού.

Όταν άχνης αυτά ήπ' όθει σου, όταν τα γωνέψης, είμαι βεβαία ότι το δεύτερο γράμμα που θα μου νοάψης δεν θα θυμίζη διόλου το σημερινό.

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ Τα ύφασματα

(Τί λανσάρεται στο Παρίσι)

Υφάσμα στο περασμένο φύλλο για μερικές λεπτομέρειες της φθινοπωρινής μόδας, της οποίας οι εκθέσεις

Το κωρινέ

χουν αρχίσει στο Παρίσι. Σήμερα θα σας μιλήσωμε για τα ύφασματα.

Τα ύφασματα είναι ένα σπουδαίο κεφάλαιο της μόδας κάθε φορά που γίνονται οι δύο μεγάλες αλλαγές της εποχής: το καλοκαίρι και τον χειμώνα.

Οι έμποροι ύφασμάτων, όπως και οι ράφτες, και πριν απ' αυτούς, παρουσιάζουν δλόκληρη συλλογή από νέα ύφασματα, όπου θριαμβεύει το νέο χρώμα και το πρωτότυπο σχέδιο.

Ένα μεγάλο παρισινό σπίτι λανσάρει μία σειρά μαλλίνων ύφασμάτων σε δύο τόνους συνδυαζόμενους κατά το ράψιμο. Π. χ. το ένα το ύφασμα, είναι με ραβδώσεις γκρι και κρούιγν' ενώ το άλλο, με το οποίο αποτελεί το σύνολον το αντάμπλο, όπως λένε στην γλώσσα των οί ράφτες, είναι μονόχρωμο κρούιγν'.

Για τα μικρά φορέματα λανσάρονται ύφασματα με μεγάλα καρρέ ή συνδυασμούς ζωηρών χρωμάτων, όπως στα σκατσέζικα ύφασματα.

Για τα μαντώ των σπόρ και του ταξιδιού, λανσάρεται ένα πολύ ωραίο ύφασμα, χρώματος.. φωλιές μελισσών, μαλακό και παχύ.

Για τα απογευματινά φορέματα, λανσάρεται ένα θελούδινο ύφασμα από λεπτό βαμβάκι, χνουδωτό σαν ροδάκινο.

Για το θράδυ λανσάρονται ριγωτά ύφασματα με διάφορα χρώματα.

Επίσης ή φθινοπωρινή μόδα ξαναγυρνά στα μονόχρωμα ύφασματα. Αυτά θριαμβεύουν το απόγευμα και το θράδυ.

Όσον αφορά τα νέα χρώματα, οι βαφείς των γαλλικών ύφαντουργείων έκαναν θαύματα επανοητικότητας και πρωτυπίας: έκρέσαν επί παραδείγματι ένα μπρέν-βάν-Ντάικν' από το όνομα του μεγάλου Όλλανδού ζωγράφου ένα πραινσινο έλγης (βέρ ολίβ), ένα χρώμα μυρτίλλης, ένα μπλέ άρντουζ και άλλα άκόμη που ή άπαριθμησή των δεν λέει τίποτε, αν δεν ακολουθείται από την χρωματική περιγραφή τους.

Όσοι τα είδαν, τονίζουν ότι είναι

Πηχό πυλαικό

ληθινα χάρματα οφθαλμών, με την απαλότητά τους και την γλύκα τους.

Τα χρώματα αυτά θα επικρατήσουν φυσικά, και τον χειμώνα, εν συνδυασμώ με τους νέους καθαυτό χειμωνιάτικους χρωματισμούς, που θα αποτελέσουν μία συμφωνία θαυμασίως ένορχηστρωμένη.

Μερικοί νεωτερισμοί

Τί πιο κόμμοδο και κομψό για να αρχίση ή φθινοπωρινή σαίζον από μία ρόμπ-μαντώ.

Το μοντέλλο Ντουςέ του οποίου την είκόνα δημοσιεύουμε στην άπέναντι σελίδα, είναι από μαλλίνο ύφασμα μαρίν με το κούμπωμά του ακριβώς μπροστά και τις δύο σειρές κουμπιά που άνεβαίνουν σε σχήμα βεντάγιας πάνω ένα πλαστρόν.

Η ρόμπ-μαντώ αυτή της οποίας ή φούστα είναι ελαφρώς άν-φούρμ, με τις δύο κλασσικώτατες τσέπες της γαρνίρεται με ένα γιανκαδάκι και ρεβέρ από μουάρ χρωματιστό.

Η ρεντιγκότα που είναι ο πρόδρομος του χειμερινού μαντώ, είναι ιδιαίτερος άγαπητή αυτήν την εποχή. Είναι πολύ έφαρμωστή στο σώμα.

Έκτος της πρωτότυπης γραμμής της, παρουσιάζει και αυτόν τον νεωτερισμό ότι έχει μανίλια πολύ φαρδιά και σφιγμένα στον καρπό.

Όσον αφορά την ρόμπ-σεμιζιέ, της οποίας ένα μοντέλλο οφειλούμε στον όικο Χέιμ παραθέτουμε παραπλεύρως, είναι ένα ρούγο πολύ νεανικό και πολύ πρακτικό που άφθονεί στις χειμερινές συλλογές.

Το μοντέλλο που δημοσιεύουμε είναι από μαλλίνο ύφασμα χρώματος μπλέ-τουρκουάζ.

Η φούστα είναι πλισσέ-σολέιγ.

Το πρόσθιο κούμπωμα είναι μία επίτυγής έκφρασις των πιο χτυπητών τάσεων της νέας μόδας.

ΚΟΥΖΙΝΑ Το κυνήγι

Είναι ή εποχή του κυνηγιού, θα σας δώσωμε λοιπόν παρακάτω ένα-δύο τρόπους μαγειρεύματός του.

ΚΥΝΗΓΙ ΜΕ ΠΙΑΑΦΙ

Πιλάφι με πουλιά του κυνηγιού, μπορούμε να κάνουμε με όλα τα πουλιά αυτού του είδους. Τα όρτύκια όμως και οι κεφαλάδες είναι τα πιο κατάλληλα.

Πρώτα-πρώτα μαδοόμε τα πουλιά, τα καθαρίζουμε απ' τα έντόσθια των, τα πλένουμε καλά, τα άλατοπιπερώνουμε και τα κοκκινίζουμε στην κατασρόλα με τόσο βούτυρο, όσο χρειαζόμεστε για το πιλάφι που θα κάνουμε. Η άναλογία δηλαδή είναι για 5—6 άτομα: 2 φλυτζάνια του τσαγιού ρύζι, 4 φλυτζάνια του τσαγιού ζουμί και 1 1/2 φλυτζάνι του τσαγιού βούτυρο. Όταν κοκκινιστούν καλά, τότε τα εβύ-

νοουμε με λίγο νερό (έκτος αν θα βάλοουμε ντομάτα. Τότε το νερό είναι περιττό), βάζουμε το άνάλογο άλατοπίπερο, σκεπάζουμε την κατασρόλα και εξακολουθούμε το ψήσιμο σε πολλή σιγανή φωτιά. Πρέπει όμως στο διάστημα που ψήνονται να ρίχνουμε πότε-πότε λιγάκι νερό για να μην καούν.

Όταν ψηθούν καλά τα πουλιά, τότε τα βγάζουμε από την κατασρόλα, τα τοποθετούμε σ' ένα πιάτο και κοντά στη φωτιά για να μην κρυώσουν, στην κατασρόλα δε που τα εψήσαμε κάνουμε το πιλάφι.

Όταν γίνη και το πιλάφι, τότε καταβάζουμε την κατασρόλα από τη φωτιά, ρίχνουμε μέσα τα ψημένα πουλιά, τα άνακατώνουμε λίγο, τα άφίρουμε να πάρουν κι' αυτά τη θερμότητα του πιλαφιού και κατόπιν τα σερβίρουμε όλα μαζί σε μία πιατέλα.

ΛΑΓΟΣ ΣΑΑΜΕ

Σε πολλά μέρη της Ελλάδος και μάλιστα στην Πελοπόννησο, μαγειρεύουν το λαγό χωρίς κρεμμυδάκια και μαρινάτα.

Καθαρίζουν και γδέρνουν το λαγό, τον κομματιάζουν και τον βάζουν σε μία χύτρα με 100 δράμια λάδι, με 100 δράμια ξύδι, δεντρολίβανο και όσα άλλα μπαχαρικά τους άρέσουν. Ύστερα σκεπάζουν την κατασρόλα, την χρίουν με ζύμη και την τοποθετούν στη φωτιά.

Αφού ψηθή—κι' αυτό εξαρτάται από την ηλικία του λαγού—εξασκεπίζουν τη χύτρα και αν μόν το φαγητό είναι έτοιμο το σερβίρουν στην πιατέλα. Άλλοιώς εξακολουθούμε το βράσιμο—χωρίς βέβαια να χρίσουμε πιά τη χύτρα.

ΥΓΙΕΙΝΗ Αποφύγετε τις κακές μοντέρνες συνήδες

Το σημερινό άρθρον συνεχίζουμε το θέμα μας για τα αίτια και την επιστασηνική θεραπεία της παχυσαρκίας. Στα προηγούμενα δύο σχετικά άρθρα άπεδείξαμε λεπτομερώς ότι, τα αίτια της παχυσαρκίας είναι διάφορα, ότι αυτή δεν αποτελεί νόσον αλλά συμπτωμα και ότι ως εκ τούτου ή δίαιτα δια την θεραπείαν ταύτης πρέπει να κανονίζεται αναλόγως της αιτίας απ' ής αυτή οφείλεται. Έκτος όμως, των έσωτερικής φύσεως αιτιών (ένδοκονιείς άδένες, ανεπάρκεια, κτλ.), ως περιεγράψαμεν, και εις τας οποίας οφείλεται ή παχυσαρκία κατά ένα προστόν 30 0/0, ή πολυφαγία, ή πολυποσία και ο καθιστικός βίος είναι κατά τα ύπόλοιπα 70 0/0 ή αίτια εκδηλώσεως της παχυσαρκίας και της επιδεινώσεως ταύτης. Η πολυφαγία και ιδίως ή κατάχρησις άμυλων και γλυκισμάτων, ως και ή συνεχής χορής οινοπνεύματος, έστω και σε μικράν δόση, εύνοούν άναμφισβήτητα την παχυσαρκία. Ο καθιστικός βί-

ος εξ άλλου εύνοει ώσάυτως την παχυσαρκία, γι' αυτό και παρατηρείται αυτή συνθέστερα στους μοναχούς και τους ύπαλλήλους των γραφείων. Ο ρόλος της κληρονομικότητας επίσης είναι άναμφισβήτητος, οι δ' εκ των παχυσαρκων καταγόμενοι έχουν σαφή προδιάθεσιν παχυσαρκίας. Η άρθριτική διάθεσις συνθέστατα συνδυάζεται μετ' της παχυσαρκίας: ήμικρανία, παροξυσμοί άσθματος ή εκθέματος άρθριτικής, λιθίσις νεφρική ή χολική παρατηρούνται συχνότατα επί του παχυσαρκου.

Ο συνδυασμός διάθιτου και παχυσαρκίας είναι συχνός, γι' αυτό δε και στο προηγούμενο άρθρο μας έτονίζαμεν ότι, πού του καθορισμού της διαίτης πρέπει να εξετάζεται και ή έν τώ αίματι ποσότης του σακχάρου. Οι έχοντες λοιπόν προδιάθεση ή παρουσιάζοντες ελαφράν παχυσαρκία—αν βέβαια αυτή δεν οφείλεται, σ' άλλη έσωτερική αίτία—άλλ' εις κληρονομικότητα ή σε πολυφαγία πρέπει να εφαρμόζουν την ελαφράν καλουμένη άπισχαντική δίαιταν με την όποιαν θα χάσουν όλίγον κατ' όλίγον σημαντικό βόρος, χωρίς καμμία άλλη απόλυτως θλάβην του οργανισμού.

Έδώ οφείλω να δώσω μίαν εξήγησιν: Οι περισσότεροι συγχέουν την δίαιτα με την ποσότητα των λαμβανόμενων τροφών. Ελαφράν άπισχαντική δίαιτα δεν έννοώ την άνεπαρκή διατροφή, ή όποια έχει πάντοτε όλίθρια αποτελέσματα σ' όλες τις περιπτώσεις παχυσαρκίας, αλλά την άποφυγή όρισμένων τροφών που εύνοούν την ανάπτυξη του λίπους.

Τα άτομα λοιπόν αυτά πρέπει να προτιούν: Κοίεας σάκχαρος, όλιγο ζαιπόν, ψαρια άδύνατα ως γλώσσες, μαρίδες, μικρά μπακαπούνια, σπυρούρες, φρούτα εκτός τα σταφύλια. Χορταρικά άφθονα, Τουριά άπαχα, Νερό και φρέσκο βούτυρο σ' ελαχίστη ποσότητα. Ψωμί 50 δράμια ήμερησίως και πάντοτε μαύρο και ξερό. Και ν' άποφεύγουν πού παντός: τα γλυκά υπό οίανδήποτε μορφήν, τα ζυμαρικά, το ζεστό ψωμί, το πολύ νερό, τα οινοπνευματώδη ποτά, τα πολύ ζαχαρωμένα ποτά, τις σάλτσες, τα καυκώματα, τα άλλαντικά και έν γίνεται τις λιπαρές τροφές. Ιδιαίτερος δε ποίπει ν' άποφεύγουν γενικώς τους έηρόδες καπνούς, ότινες είναι πολύ παχυσαρκιοί. Πρέπει δε άκόμη να σημειώσωμεν ότι όρισμένες όσες της ήμέρας είναι πιο εύνοήδες από τις άλλες—τά την άποσιόσθη των τροφών. Π. χ. ένα ποτόνευμα άφθονο της ποίσης, ήλα με ψωμί, βούτυρο και μαυελάδα είναι πολύ πιο παχυσαρκικό παρά έν το ίδιο ποτόνευμα κατά το νεύμα. Γι' αυτό το ποίει προτιμώτεον είναι ή λήψις ενός ελαφρού ροφήματος και ελαχίστης ποσότητος ποούτων.

Στο έπόμενον, φαρμακευτικά και μη-χανικά μέσα.

Δερματολόγος Ήατόδης Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ Σόλωνος 40

δημοσιευθή το «Δέν θά τ'έθελα» με τη σειρά του. Προσπαθήστε νάστε πιο πρωτότυπος στην δημιουργία σας.

Α. Τ. Φ., 'Αγρίδι. 'Εσείς μπορείτε να γράψετε κάτι καλό, αλλά πρέπει να διαλέξετε θέματα κάπως πιο πρωτότυπα. Αυτά τα πράγματα είναι γλιτωσιμμένα. Στείλτε κάτι άλλο και θά το δημοσιεύσω με ευχαρίστως.

Σαντοῦ, 'Αγ. Φιλοθέην. 'Ελήφθη και θά δημοσιευθῆ αφού συντομευθῆ λίγο. Ζώρζ, Τρόζ, Χανιά Κρήτης. Τό πεζό άκορετά καλό, αλλά τό θέμα πολύ γονότοπο. Γράψτε κάτι άλλο. "Όσο για τό ποίημα, χωλαίνει πολύ στό μέτρο. Διαβάστε ποιήση, και μάλιστα φωναχτά, για νά συνηθίση τό αυτί σας στην μουσικότητα του ρυθμού. Τό κ. μόνος σας θά καταλαβαίνετε ἔταν τό μέτρο χωλαίνη.

Δάμπην 'Ανατολίτην Καλλιθέαν. 'Η «Αθήνη» ως θέμα δέν είναι κακή. 'Αλλά στην έκτέλεση και στό μέτρο ὑπερβαίνει. Και σέ σῆς θά εἴχαμε νά συστήσουμε ἕτι και στον προηγούμενο: διαβάστε "Ελληνες ποιητές φωναχτά, απαγγέλλοντες. Τό αυτί σας θά σῆς ὀδηγήση στά περαιτέρω.

Δάδα Μελπομένην, 'Ενταῦθα. Πρέπει νά διορθώσετε αὐτό πού μᾶς στείλατε. Διότι ὑπάρχει ἕνα χάσμα: Τό δένδρο δέν θά φωντῶση διότι ἄκουσε κάτι. Ποιό φυσικό είναι τό δέντρο νά θυμάται τᾶ λόγια πού ἄκουσε και νά τᾶ ψιθυρίη τις νύχτες με τᾶ κλαδιά του και τᾶ φύλλα του. Κι' αὐτό εἴδεται, ποιητικῆ ἀδεία. 'Επάνω σ' αὐτή τῆ γραμμῆ ξαναγράψτε το καί στείλατε τό πάλι.

'Αδωνιν, Λευκάδα. 'Επαναλαμβάνουμε και σέ σῆς ἕτι γράψαμε ἀνωτέρω στον Ζώρζ, Τρόζ, και Δάμπην 'Ανατολίτην.

ΚΥΡΙΑ,

Σᾶς συνιστῶμεν νά βάψετε μόνη σας τᾶ φορέματά σας μόνον με τᾶς γυνθίας και παγκοσμίου φήμης Γερμανικᾶς Βαφᾶς ARTI, διότι οὕτω μόνον θά εἰσθε εὐδαίαι βι θά ἐπιτύχετε ἀπολύτως εἰς τῆν βαφήν και χωρίς νά ὑποστῆ τῆν παραικριν φθοράν τό φέσμα σας. Μιά ἐμφῆ δια νά εἶναι καλή δέν ἀρκεί ἴδνον τό νύ βάφη τό ὕφασμα, ἀλλά πρέπει προ πάντος και νά μή τό καταστρεφῆ. Παλαιόν φέρεμα βαφῆν με ARTI οὐδέποτε ἀναγνωρίζεται ως θαυμένον. Αἱ βαφαί ARTI οὐδέποτε ξεβάφουν.

Πωλοῦνται στα Φαρμακεία και 'Εμπορικά.

Κεἴλη πού τ'άγγιζει τό TANGEE μεταμορφώνονται σέ ὄμορφα και ἔλκυστικά. Δοκιμάστε τό περιφημο αὐτό κραγιόνι σήμερα.

TANGEE

ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΟΡΕ

ΑΘΗΝΑΙ: Περικλέους 44, τηλ. 26-391.
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: 'Αλκιβιάδου 1, τηλ 45-077.

"Εχετε ἀναμφισβήτητα θετικά ἀποτελέσματα, ως ἀπεδείχθη και ἐμπράκτως δια του δημοσιευθέντος εἰς τῆν ἔφημερίδα «'Ακρόπολις» τῆς 8ης Φεβρουαρίου 1938 ὀνομαστικοῦ καταλόγου 960 τελειοφοιτῶν μετᾶ τῶν ἀκριβῶν διευθύνσεων αὐτῶν και ὑπό τῶν ἑκατοντάδων δημοσιευθειῶν και δημοσιευομένων κατᾶ καιρούς εἰς τὸν ἀθηναϊκόν και ἐπαρχιακόν Τύπον εὐχαριστηρίων δηλώσεων, τῶν ὁποίων τᾶ ἀποκόμματα τῶν ἔφημερίδων κρατοῦνται εἰς εἰδικόν λεύκωμα και εἶναι εἰς τῆν διάθεσιν παντὸς ἐνδιαφερομένου. Ζητήσατε τὸν ἐντυπον κανονισμόν μας, ὅστις περιέχει ἀντίγραφα εὐχαριστηρίων και ὀνόματα μετᾶ διευθύνσεων τελειοποιηθειῶν.

ΜΟΒΤΟΥΜΙΑ

ΣΤΑΡΡ

τοῦ Ἀρσακίου 12

εἶναι
ἄριστα

ΑΔΑΛΗΘΕΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Αἱ ἀπαντήσεις του δερματολόγου ἱατροῦ μας

Τακτικῆν 'Αναγνώστριαν. Δέν ἔχει καμμία ἀπόλυτη σημασία ἡ συχνότης ἢ μή του λουσίματος. "Όστε λούξεσθε ὅποταν θέλετε. Καμμία ἐπίδραση δέν ἔχει ἐπ' αὐτοῦ ἡ Περμανάντ. Τό μόνον πού σᾶς συνιστῶ, εἶναι ν' ἀποφεύγετε τουλάχιστον τῆν γενομένη με φάρμακο, ως ἐπιπλαθεσάτην ἀπό πάσης ἀπόψεως. 'Η περμανάντ ὄχι συχνότερα του ἔτους. 'Αλλά δέν καταλαβαίνω τὸν λόγο πού τῆν κάνετε ἐφόσον τόσο συχνά κάνετε αἰζ-άν-πλι. Τό φάρμακο τῆς συνταγῆς δόνασθε ἐπὶ μακρόν νά τό χρησιμοποιήτε, καθημερινῶς χωρίς καμμία κακή ἐπίδραση. Ντόρα Μ. Πρό παντὸς νά μή τό περάζετε καθόλου τό γουόδι σας. Νά θε-

ραπεύσατε δέ τῆν λιπαρότητα του προσώπου ἢ ὅποια εὐνοεῖ πολύ τῆν ἀνάπτυξή του. Ν' ἀποφεύγετε τῆς κρέμας. Πρωῖ μετᾶ τό πλύσιμο και τό βράδυ προτοῦ κοιμηθῆτε νά περνᾶτε ὄλο σας τό πρόσωπο με τῆν εἴξῃ λουσίαν.

Alcool pur camphré	30 gr.
Teinture de benzoïn	15 »
Eau de cologne	60 »
Eau distillée	120 gr

Πρό δέ τῆς πούδρας νά χρησιμοποιήτε τῆν εἴξῃ λουσίαν:

Eau de roses	200 gr.
Glycerine	50 »
Borax	10 »

'Εφόσον πραγματικῶς εἶναι μόνον τόσο λίγες οἱ τρίχες πού θέλει ν' ἀφαιρέση ἡ φίλη σας, μία ὥρα ἀρκεῖ για τῆν ἀφαιρέσιν των.

Ρούντυ, Χαλκίδα. Πρόκειται περί ὑπερχηρσίας τῶν ἰδρωτοποιῶν ἀ-

δένων. Λοιπὸν νά πλύνεσθε πάντα με κρύο νερό και πρωῖ μετᾶ τό πλύσιμο, μετᾶ τό ἔβουσμα καθῶς τό βράδυ, προτοῦ κοιμηθῆτε, νά περνᾶτε ἐλαφρά τό πρόσωπό σας με τῆν εἴξῃ λουσίαν:

Alcool camphré	30 gr.
Teint de benjoïn	15 »
Eau de cologne	60 »
Eau distillée	90 »

Τό βράδυ δέ ἰδιαιτέρως ἀφοῦ στεγνώσῃ ἡ λουσίαν, ν' ἀλείψετε τᾶ σπυράκια με τῆν εἴξῃ ἀλοιφή.

Camphre	0,10 cent.
Acide salicylique	0,10 cent.
Oxyde de zinc	1 gr.
Vaseline	4 »
Lanoline	4 »

Μαζαμμένο Λουλοῦδι. Καλάμας. Κάθε μέρα μ' ἕνα σφουγγάρι ἢ μετᾶν δούρτσά πού πουλοῦν στα μωροπω-

Διεν δαι συναγωνισθῆτε τῆν ἀφροδίτη!

ἀλλᾶ ἀσφαλῶς οἱ γνωστοῖ σας θά σᾶς εὑρουν γοητευτικῶτερη ἀπό κάθε ἄλλη φορᾶ

ΠΟΥΔΡΑ **ΠΟΜΠΕΙΑ** Λ.Τ. ΠΙΒΕΡ

Κρητικῆν ΠΕΥΣΤΗ 'Η Περμανάντ σκληραίνει τᾶ μαλλιά και τᾶ θαμπώνει. 'Η μπριγιαντίνη FIX τῆς Ἀρωματοποιίας L. T. PIVER κάνει τᾶ μαλλιά ἀπαλά και στιλπνά. Χρησιμοποιεῖται με ἕνα βαποριζατέρ και συγκρατεῖ τᾶ μαλλιά χωρίς νά κολλοῦν.

PETROLE HAHN
Φιατρεῖ τᾶ μαλλιά σας

"ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΑΠΕΚΑΛΥΨΑ ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟ ΜΟΥ."

Ότε μία ρυτίδα, ὅτε μία γραμμῆ σέ ηλικία 65 χρόνων. Μιά ἐπιδερμῆ καθαρά βελουτέ, ἀμειπτος νέας κόρης. Θά ἔλεγε κανεῖς ἕνα θαῦμα, ἀλλ' ὄπαρχει μία ἐπισημονική ἐρμηνεῖα.

Αὐτᾶ εἶναι τᾶ μαγικά ἀποτελέσματα του Bioscel ἢ ἐκπληκτικῆ ἀνακάλυψῆς του καθηνητοῦ Dr Stejska του Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης. Τό Bioscel εἶναι πολὺτιμον στοιγιεῖον φυσικόν νεόπτος, ἀπαραίτητον δια κάθε ἐπιδερμίδα βελουτέ και χωρίς ρυτίδας. 'Η κρέμα Τοκαλον γράματος ροῦ περιέχει τῶρα ἕξ αὐτοῦ. Τρέφει και ξανακάνει τῆν ἐπιδερμίδα κατᾶ τὸν ὕπνον σας. Θά εὐτυχετε νεότερα κάθε πρωῖ. Ρυτίδες και γραμμῆς ἐξαλειφονται. Δια τῆν ἡμέραν μεταχειριζέσθε τῆν κρέμα Τοκαλον Τροφή δια τῆν ἐπιδερμίδα γράματος λευκοῦ (μῆ λιπαρά) δια νά κάμειτε τῆν ἐπιδερμίδα σας φρέσκη και καθαρά, νά διαλύστε τᾶ μαύρα σας στίγματα και ἀτελείας. Ξανακάνετε κατᾶ 10 χρόνια και μένατε νέα. Ἀπαλλαγῆτε ἀπό τᾶ γαιῶδες γράμα. Ξαναβοῦτε τᾶ φέσκα σας μετᾶ γουλα σφικτά και τῆν λεπτή γὰρ τῆς νεότητος σας. Θά ἐκπλαγῆτε ἀπό τᾶ σχεδόν μαγικά ἀποτελέσματα τῶν δύο κρεμῶν Τοκαλον τροφῶν δια τῆν ἐπιδερμίδα. 'Εαν ὄχι, εὐχαρίστως θά σᾶς ἐπιστρέψαμεν τᾶ χρήματά σας.

Ἡ κριτικὴ τοῦ βιβλίου

ΚΛΕΑΡΕΤΗΣ ΔΙΠΛΑ ΜΑΛΑΜΟΥ:
Ἱστορίες γιὰ μεγάλα παιδιά.

Κάθε προσφορά στὴν τόσο φτωχὴ ἑλληνικὴ παιδικὴ φιλολογία γίνεται πάντα εὐπρόσδεκτη μετὰ τὴν πιὸ ἀνυπόκριτη χαρὰ. Μέσα στὸ πλῆθος τῶν νεοελληνικῶν βιβλίων ποὺ κατακλύζουν τὶς βιβλίνο- τῶν βιβλιοπωλείων μας, ἕνα βιβλίο γιὰ παιδιά ἀποτελεῖ πάντα ἕνα χαμόγελο μέσα στὴ συνοφύωση τῆς νεοελληνικῆς πνευματικῆς παραγωγῆς.

Τὸ ὅτι εἴμαστε ἀπὸ τοὺς λίγους λαοὺς ποὺ δὲν ἔχουμε ἀκόμη παράδοση παιδικῆς φιλολογίας, αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀλήθεια ποὺ ξέρουμε ὅτι ἔχει εἰπωθῆ τόσες φορές—καὶ ἀγνωστο ὡς πότε θὰ ἐπαναλαμβάνεται ἀκόμα. Κι' ὅμως, ἔχουμε τόσο πλούσιο ὕλικό ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ ζωὴ, ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ λαογραφία, τοὺς θρύλους καὶ τοὺς μύθους τοῦ τόπου μας, ἀπὸ τὴ σύγχρονη ζωὴ καί, ἀπ' ὅπου θὰ μπορούσαμε ν' ἀντλήσουμε καὶ νὰ δημιουργήσουμε τὴ γὰρὰ τοῦ παιδιοῦ. Ἴσως μᾶς λείπει κάτι ἄλλο: Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ παιδί ἢ, γιὰ νὰ εἴμαστε λιγώτερο ἀυστηροί, ἢ κατ' ἀνάγκη του.

Ἀκόμα νὰ, κι' ἕνα ἄλλο βασικό λάθος. Λέμε: Νὰ γράψουμε ἕνα βιβλίο γιὰ παιδιά... Καὶ πιάνομε καὶ τὸ γράφουμε μετὰ εἰδικούς κανόνες καὶ συστήματα. Παρεξηγοῦμε τὴν ἔννοια τοῦ παιδικοῦ βιβλίου. Γράφουμε βιβλία γιὰ μεγάλους καὶ βιβλία γιὰ παιδιά. Μὲ ξεχωριστὸ τρόπο τὸ καθένα. Τὰ βιβλία ποὺ προορίζονται γιὰ τοὺς μεγάλους, δὲν μπορούν νὰ διαβαστοῦν ἀπὸ παιδιά. Καί— ἐδῶ εἶναι ἡ μεγάλη παρεξήγησις— ἕνα βιβλίο προωρισμένο γιὰ τὰ παιδιά, δὲ διαβάζεται ἀπὸ τοὺς μεγάλους.

Αὐτὴ ἡ παρεξήγησις, ἡ διάκρισις ἀνάμεσα σὲ βιβλία γραμμένα γιὰ παιδιά καὶ βιβλία γραμμένα γιὰ μεγάλους, κρατάει ἀκόμα ἀιχμάλωτη τὴν παιδικὴ φιλολογία τοῦ τόπου μας. Δὲν ξέρω ἂν μπορέση νὰ ξεφύγῃ ἡ κυρία Κ. Λ. Δ. ἢ π. λ. α. Μαλάμου μετὰ τὸ τελευταῖο της βιβλίο **ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ**. Διαλεχτὴ λοκοτέχνις ἡ κυρία Μαλάμου, με ἀναμφισβήτητο κι' ἐπίσημα μάλιστα, ἀναγνωρισμένο ταλέντο καταπιάνεται νὰ μᾶς δώσῃ ἀιστορίες γιὰ μεγάλα παιδιά. Δὲν καταφέρνει δυστυχῶς νὰ ξεφύγῃ ὀλίγον ἀπὸ τὴ... συνταγὴ, γιὰ τὴν ὁποία μιλήσαμε παραπάνω. Οἱ ἱστορίες της, καλὰ γραμμένες, με χαρακτηριστὴς ποὺ ἡ διαγραφή των δίνεται φορὲς-φορὲς πολὺ καλὰ, δὲν συγκινοῦν, καθὼς θάπρεπε, καὶ τοὺς... μεγάλους. Μυρίζουν λιγάκι, ἄς μᾶς ἐπιτραπῆ ἡ ἔκφρασις... σχολικὸ ἀνάγνωσμα. Τὸ ἕνα παιδί ἔκανε τὴν τάδε καλὴ πρόξῃ, τὸ ἄλλο τὸ δεῖνα σφάλμα.

Ἡ ἐπιβοήθειαις γιὰ τὸ ἕνα, ὁ κολασμός γιὰ τὸ ἄλλο. Ὑστερα, δημιουργεῖται ἀκόμα ἡ ἐντύπωσις πὼς ὅλο τὸ βιβλίο εἶναι γραμμένο με κάποιον, θὰ μπορούσα νὰ πῶ, συγκατάθεση. Σὰ νὰ φοβάται ἡ διαλεκτικὴ ποιητρία καὶ πεζογράφος ν' ἀφήσῃ ἀδέσμευτο τὸ ταλέντο της, ἐλευθερὴ τὴν καρδιά της. Ἡ φράση της ἡ διατύπωσή της, τὰ νοήματα τῶν σελίδων της, ἀποπνέουν ἀρκετὴ ἐλκυστικότη. Δὲ νομίζω πὼς πρέπει νὰ παραγνωρίζουμε μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου τὸ παιδί. Νὰ ξεγνοῦμε ἀκόμα πὼς εἶναι μεγάλος ψυχολόγος καὶ ἰκανὸς κοινικός. Μπορεῖ νὰ μᾶς καταλάβῃ ἡ γὰρὰ ἕνα τοῦ ἀνοίξουμε τὴν καρδιά μας. Καλύτερα ἀπὸ τὸ νὰ τοῦ κάνουμε...
Α. Τ.

Λύσεις προηγουμένου φύλλου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 621

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

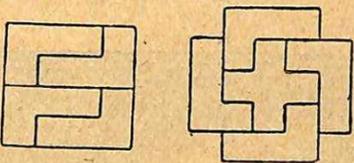
- 1) Ὁρέστης. 2) Ἀπὼν— Ὀμοσ. 3) Ὀστρακὰ. 4) Ὀξύς— Ἰμάς. 5) Ὀσί- ας. 6) Κέλωσ— Παρών. 7) Κλίμα. 8) Ἰωνία— ἡθικά. 9) Ρανίς. 10) Σκιά — Ὀσμῆ. 11) Γραφεύς. 12) Ἡπαρ—τέ- λη. 13) Ἀλαμάνα.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Οἰκίσος. 2) Ἀπαξ—Κώπη. 3) Ὑ- ἄλινοι. 4) Ὀνος— Ἀγρα. 5) Ὀσκαρ. 6) Ἐντός— Ἀθάνα. 7) Ἴλιον. 8) Τιά- ρα— Ἰμέρα. 9) Σπανός. 10) Σῶσι— Ὀ- στά. 11) Μάρτιος. 12) Βορά—μέλι. 13) Συνταγή.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΤΕΤΡΑΓΩΝ

Ἴδου πὼς πρέπει νὰ κάμει τὸ τετρά- γωνον Β ὥστε τὰ τεμάχια προστιθέμενα στὸν σταυρό, νὰ ἀποτελέσουν τὸ σχῆ- μα C.

Λύσεις παρόντος φύλλου

(ἦται τῶν παιγνιδιῶν ποὺ δημοσιεύον- ται στὸ σημερινὸν φύλλον μας, στὴν σελίδα 55).

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡ. 622.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Γαλιλαίος— Ἀμφιλοχία. 2) Οἱ — Στίφη— ἄν. 3) Νεμέα— Βαλές. 4) Ἀλά- τι— παροῦσα— Ἡρώων. 6) Θά— Σελ — Ἄλτ— Ἀρ. 6) Ἄμα— Ἐάν.— Μάν — Τὰς— Ἰλί. 7) Λανκάν— Ἐτι— Ἀδω— Γάρ. 8) ΑΑ— Ρίς— Ἐσέ— Μέ. 9) Χρῆ- μα— Νηνεμία— Πένθη. 10) Λαμία — Ράπτη. 11) Ρά— Πυθία— Τό. 12) Αἰ- γινήτης— Ἀνάστατος.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Γουαδολαχάρα. 2) Αἰ— Μά— Αἰ. 3) Ναθαναήλ. 4) Ἰκέτα— Ἀμάξι. 5) Μί— Ἐκ— Ἄμ. 6) Ἄσε— Σάαρ. Ἰδῆ 7) Ἀπέννινα. 8) Ὀς— Ἀλ— Σή— Πή. 9) Στάρ— Μέ— Νους. 10) Ὀράτιε. 11) Ἄφοδ— Νί— Μαῖα. 12) Μή— Σά— Εἰ— Ἄν. 13) Βαλτάσαρ. 14) Ἰσα— Τάδε

— Αἰ. 15) Ἀή— Σῶ— Π Π. 16) Ὀπερα — Μέτρα. 17) Σωσιγένη. 18) Ἰα— Ἀά Τό. 19) Ἀναντίρρητος.

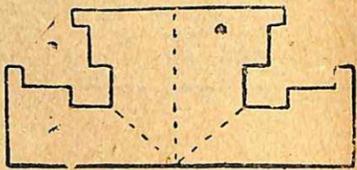
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ὁ ἀστυνομικὸς κατάλαβε ὅτι τὸ ζεύ- γος Χρήστος εἶχε σκοτώσει τὸν Ράσκιν, διό- τι ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ αὐτοκτονήσῃ, δὲν θὰ κρατήσῃ ποτὲ τὸ περιστροφὸ μπρὸς στὸ μέτωπο ὥστε ἡ σφαῖρα νὰ κάμῃ μιὰν ὀπή στὴ μέση τοῦ μετώπου. Ἡ φυσικὴ στάσις εἶναι νὰ τὸ στηρίξῃ στὸν κρόταφο.

Συνεπῶς, ἐφόσον δὲν ἤτοκτόνησε ἔ- φωνεῖται ἀπὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο πρόσωπα ποὺ βρισκόταν μαζί του τὴν ὥρα τοῦ θανάτου του, ἀπὸ τὸν κ. ἢ τὴν κ. Χρή- στου.

ΤΡΕΙΣ ΨΑΛΛΙΔΙΕΣ

Ἴδου πὼς πρέπει νὰ χωρισθῇ:

Ὁ εἰδικὸς γυναικολόγος

Ἰατρός Μ. ΛΕΒΙΔΗΣ δέχεται

Ὀδὸς Στουρνάρα 63α

Τηλ. 54-323

ΩΣ ΔΙΑ ΜΑΓΕΙΑΣ τὸ κραγιόνι ΤΑΝ- ΤΖΗ ἀλλάζει χρώ- μα στὰ χεῖλη. Ἀναδεικνύει τὴν νεανικὴ ὀμορφιά σας. Μία δοκιμὴ θὰ εἶναι πείση.

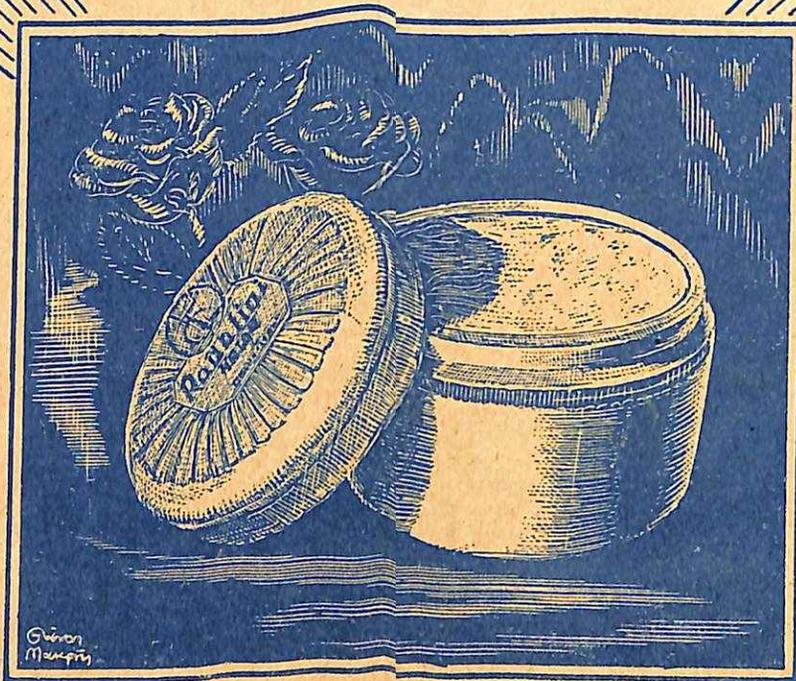
TANGEE

Διατηρήσατε τὰ μαλλιά σας μετὰ τὸ ΠΕΤΡΟΛ ΧΑΝ

ÉTROLE HAHN

Κυρία μου...

.... ΑΥΤΗ Η ΚΡΕΜΑ

είνε παρεσκευασμένη έπιστημονικώς, είνε έγκεκριμένη παρά του 'Ανωτάτου 'Υγειονομικού Συμβουλίου, έχει βραβευθή εις τας 'Ελληνικάς 'Εκθέσεις και εις την 'Εκθεσιν τών Παρισίων.

Πολλές φίλες σας θά σας βεβαιώσουν για τά καλά αποτελέσματα, πού θά έχετε, όταν χρησιμοποιήσετε στο δέρμα σας τήν κρέμα αυτή.

Ζητείτε επιμόνωσ από τόν άρωματοπώλην σας ..ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ" και μη αγοράζετε διάφορες άλλες κρέμες, πού μπορούν να σας χαλάσουν τó δέρμα.

ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ

